

Mimozemšťané z planety IARGA

W.C. Stevens

*Obrázky ke knize byly zhotovené různými umělci – podle vyprávění, jak je Stefan viděl na jejich lodi
a podle jejich pravdivého vyprávění o planetě Iarga*

ÚVOD

Toto je pravdivý příběh o kontaktu s mimozemšťany z planety zvané IARGA, o astronautech z ní, kteří navštívili naši Zemi. Říkali, že jejich slunce je asi 10 světelných let daleko od nás, a že nás již po nějakou dobu pozorují .....

Tento příběh byl poprvé zveřejněn v Holandsku v Ankh-Hermes Deventer, v roce 1969 a vyšel od té doby již v 11 vydáních, celkem ve 40.000 nákladu v nizozemštině. Byl vydán do nynějška i jako sci-fi, protože vydavatel se domníval, že tento příběh by se tak prodávat lépe, než jako literatura faktu. Přesto je to pravdivý popis skutečných událostí, které zde jako takové zveřejňujeme poprvé, spolu s velmi rozsáhlými údaji z pokračování kontaktů až do dnešní doby.

Zkoumali jsme za poslední 4 roky tento případ podrobně a došli k závěru, že fakta lze skutečně ověřit a podporovat tak pravdivost příběhu. Svědek je velmi vzdělaný a erudovaný strojní inženýr, architekt a umělec, vzácná kombinace, ideální pro tento kontakt, protože cizí návštěvníci chtěli, aby jejich údaje byly chápány a prezentovány s vysokou přesností.

Svědék je také v Evropě dobře známý mezinárodní průmyslník, jehož skutečné jméno může být lehce rozpoznáno. Je vlastníkem několika společností mezinárodního obchodu. Chtěli jsme ochránit jeho identitu v zájmu ochrany jeho soukromého života, proto vystupuje pod pseudonymem, který mu dali sami mimozemšťané. Odkazovali se na něj jako na "Stef van den Earde" (Stef ze Země), ze které vzniklo „Stefan Denaerde“. (Vlastním jménem Adrian Beers.) Když jsem poprvé potkal tohoto muže, byl jsem překvapen jeho velikostí. Je to velký chlap, asi 6 stop a 4 palce (190 cm) vysoký a váží asi 220 až 230 liber (100 kg).

**contactperson Stefan Danaerde (!.9m tall) left
and author W.C.Stevens.**

Nosí konzervativní drahé obleky a je velmi zdvořilý a ochotný. Je dobře vzdělaný, introvertní povahy a mluví dokonale srozumitelně. Říká, že má na mysli to, co říká. V diskusích nemá sklony k upravování faktů, dobrovolně dává jen málo informací a sám odpovídá na otázky otevřeně, přímo a čestně a na jeho očích vidíte, že říká pravdu. Není známo, že by vyprávěl fiktivní příběhy a je považován za vzor pravdivosti a dokonalosti.

Žije v klidné čtvrti vyšší třídy, v obchodním předměstí Den Haagu. Jeho dům, na krásné, stromy lemované ulici vypadá, že má cenu tak 150.000 až 200.000 dolarů, je dobře udržovaný a krásně upravený. Je naproti parku přes ulici. Okolí vypadá čistě. Tento muž nebyl fanouškem UFO a nemá žádnou sbírku knih a časopisů o UFO. Nechce přednášet nebo zveřejňovat své zkušenosti, ani když se na něho soukromě obrátíte. Nechce psát o tom články nebo poskytovat

rozhovory. Nevěřil na záhadné jevy a neměl žádné podobné zkušenosti před jeho vlastním kontaktem. Stále nevěřil na UFO jako takové.

Jeho zkušenost byla skutečná a byla ověřena. Při dlouhém průběhu jeho kontaktních jednání s mimozemšťany, se naučil hodně o naší skutečné historii, odkud pocházíme a kam jdeme, a jak jsme se zapojili do tohoto velkého vesmíru. Zjistil, že naše písemná historie není příliš přesná, protože podléhá stálým revizím, podle různých režimů. Také byl seznámen s budoucím děním v našem vývoji, pokud nezměníme naše způsoby a pak mu bylo ukázáno, jak pevně zůstáváme v našem směru vývoje a pravděpodobnost, jak se budeme vyvíjet v čase. Byl zarmoucen a odrazen naším nedostatkem skutečného pokroku, ale domnívá se, že odhalení těchto informací je zbytečná a neefektivní zátěž při sebedestrukci lidstva. Nevidí pro nás v čase změnu!

První kniha, "Buitenaardse Beschaving", vydaná v nizozemštině, je o části kontaktu, který zažil až do odchodu z lodi následujícího dne. Kontakty nicméně pokračovaly a bylo mu sděleno v průběhu několika příštích měsíců a let obrovské množství technických informací. (Kniha 2)

Iarganská společnost se jeví, při srovnání jejich a naší filozofie a popisu pokročilé technologie, jako významnější místo člověka ve vesmíru, a to je příslib pro nás všechny do budoucna. Tato komunikace pokračovala a nakonec se vyvinula do jakéhosi mechanického převodu sdělení z technického zařízení na palubě kosmické lodi do mysli svědka, něco jako to, co bylo provedeno při jeho návštěvě na palubě kosmické lodi v Oostscheld, kromě toho, byly obrázky předány přímo do jeho mysli a neukazovali je na obrazovce. Nicméně, je to zatím neznámé svědectví, a bude to novinka, když se to objeví poprvé v tisku, když experti na komunikaci pracující v NATO v oblasti obraných systémů měli podivný příchozí RF (radiofrekvenční) elektronický signál v okolí vysoce zabezpečené obranné instalace NATO v Nizozemí a byli velmi znepokojeni povahou a účelem tohoto přenosu. Bylo to v neobvyklém pásmu a mělo to zvláštní charakter. Bylo to také zjistitelné jen v omezené oblasti, v okolí Den Haagu, blízko místa, kde se nachází citlivé zařízení rozvědky NATO, věřili, že to mohl být pokus zasahovat do obranného zařízení a jeho vybavení, tak přestěhovali, vysoce sofistikované detekční zařízení za stovky tisíc dolarů jinam, aby se pokusili zjistit, co se děje.

Zjistili, že tento podivný signál začal v 16:00 hod. a pokračoval po dobu jedné nebo více hodin několik dní každý týden. Nyní, když tato informace vyšla na světlo, moje rozhovory se svědkem ukázaly, že jeho kontakty přišly o několik dní dříve, každý týden více či méně pravidelně. Svědek měl ve zvyku přicházet domů z kanceláře v 15:00 každý den, přečetl si svoji osobní poštu a relaxoval chvíli v obývacím pokoji. Často byl telepaticky kontaktován, že přenos začne v 16:00 a bude pokračovat po dobu jedné hodiny nebo více. Tato podivná náhoda dostala prvořadou důležitost, když jsem se dozvěděl, že pátrání po nejsilnějším signálu ho objevilo jen pár bloků od bydliště tohoto muže, když dostával sdělení!

Nevím, zda se podařilo identifikovat zdroj přenosů nebo ne a nevím, jestli existuje nějaký jiný přenos, který mohl být v tuto dobu přenášen čistě náhodou. V každém případě jsem si jist, že bych to nezmiňoval proto, že zpravodajské informace jdou obvykle pouze jedním směrem.

Bodem zvláštního zájmu je v tomto případě skutečnost, že tento svědek sám označil návštěvníky z Iargy, když jejich skupina kontaktovala další čtyři pozemšťany podobným způsobem a předávala každému z nich podobné informace. Jakmile se jedna z nich dostala do tisku a stala se známá, tak i jiní dělali pokusy se s nimi spojit. Bude to jistě zajímavá skutečnost, pokud se některý z těchto ostatních kontaktů objeví na veřejnosti. Tyto kontakty i nadále pokračují v menším měřítku s neuvěřitelným množstvím informací, předávaných tomuto muži.

(V napsaném textu může být občas nějaká chyba. Kniha je už dávno vyprodaná. Některá slova jsou přeložena ze skandinávských jazyků. Pozn. autora W. Stevense)

PŘEDMLUVA od autora

Tato kniha je dokumentem o setkání s posádkou kosmické lodi, ze vzdálené sluneční soustavy v naší Galaxii. Existuje mnoho lidí, kteří tvrdí, že mluví s vesmírnými lidmi, což často vede k natolik podivným nebo zmateným příběhům, že jejich důvěryhodnost klesla téměř na nulu. Podle mé vlastní zkušenosti si myslím, že jsem pochopil příčinu tohoto problému. Poctivosti těchto lidí nelze nic vytknout, ale jejich schopnosti jako pozorovatelů, mohou být o hodně horší, než potřebné. Tyto zážitky se konají obvykle v oblasti mezi naším normálním, hmotným způsobem komunikace a nehmotným způsobem, který jsme zvyklí označovat jako myšlenkový přenos nebo telepatii. V tomto případě schopnosti pozorovatele určují kvalitu příjmu. Například subjekty, na které to nemá osobně vliv, to budou v rámci svých možností přijímat s největší opatrností a vše, co se dotýká jejich emocí, bude silně zkreslené nebo to vůbec neobdrží. Z tohoto důvodu i čestné prohlášení zcela důvěryhodného pozorovatele je k ničemu, protože nelze jeho informace zaručit, vzhledem k tomu, že neví, co skutečně obdržel.

Uvědomuji si, že i když se to musí zdát divné a čtenáři mě varovali o rizicích spojených s tímto typem pozorovatelů, když spadám do stejné kategorie, ale to je proto, že nechci pouze věřit a částečně také proto, že vím, proč určitá skupina lidí odmítá věřit. Pokud jste si přečetli tuto knihu, bude vám jasné, co tím myslím. Jediný způsob, jak zkontrolovat věrohodnost pozorovatele je logická úvaha.

Kvůli naší kosmické izolaci, lidstvo nezná některé oblasti existence a někdo, kdo opravdu komunikoval se supercivilizací, která se vyvinula z materialistického stavu, (minimální požadavek na mezihvězdné lety) a porozuměl jim, musí mít přístup k informacím, které jsou nové, logické a které mohou být kontrolovány, aby byly přesvědčivé. Jak už jsem řekl, nechci hledat víru, mí čtenáři mohou být kritičtí, ale mějte na paměti, že předmět je tak složitý, že by bylo nesmyslné očekávat, že můj příběh bude bezchybný. Obsah této knihy je rozdělen do dvou částí, z nichž první je popis planety Iarga a jejích obyvatel a jako takový splňuje požadavky na identifikační postup, který je povinným úvodem veškeré výměny mezi inteligentními rasami. Identita ras je dána jejich planetou a historií, což musí být vysvětleno.

Cílem první části je tedy čistě identifikace této mimozemské rasy a není pokusem vytvořit nějaký obraz pozemských ideálů, něco, co bychom se měli snažit napodobit. Iarga se liší v každém směru. Planeta a její obyvatelé mají jinou mentalitu a charakter a proto představují další cyklus evoluce. Zásadní rozdíl je v tom, že Iarga je téměř zcela pokryta vodou. K dispozici je jen malá plocha země, která je rozložena na četné ostrovy o celkové ploše ne moc větší než Austrálie a podle našich měřítek je příliš malá na výživu a ubytování miliardy bytostí, potřebných k dosažení cílů jejich existence. Mimořádná přesnost jejich plánování a metod produkce potravin, by neměla na Zemi smysl a hustota obyvatelstva je nutí žít v jakési přesocializované komunitě.

Pouze bytosti, které vlastní schopnost neustále zlepšovat svoji mentalitu a eliminovat všechnu agresi, mají šanci dosáhnout na takovýchto planetách dokonalosti. My nemáme tuto schopnost, reinkarnační výběr Iargy na Zemi neexistuje. Zde plevel vyrůstá s kukuřicí až do sklizně.

Přes obrovské rozdíly, může být detekována v některých záležitostech pozoruhodná podobnost, a to natolik, že tyto bytosti lze považovat za lidi, kteří se fyzicky přizpůsobili životu na cizím světě. Jejich intelektuální, citové a tvůrčí schopnosti jsou stejné jako máme my a kdybychom byli umístěni do stejné situace, stali bychom se zhruba stejní. Ve druhé části této knihy si přečtete to,

co již nezpůsobí žádné překvapení, stane se pochopitelné, že tyto bytosti nejsou jen naši vesmírní bratři a sestry, ale že existuje také náš protějšek, s nímž se jednoho dne spojíme. S příchodem kompletní informace, může začít skutečná práce. Důvod jejich návštěvy je tak zvláštní, že je třeba předběžné vysvětlení. Lidská rasa žije v naprosté izolaci od ostatních inteligentních ras tak dlouho, jak pokračuje její tzv. "transformační fáze". Plán vzestupu vyžaduje, že my, jako všichni ostatní, musíme nejdříve dokončit transformační fázi, od neznalosti našeho původu a našeho úkolu. Tak budeme schopni vytvořit naši individualitu a současně mít možnost rozvíjet své božské schopnosti tím, že budeme využívat své tvůrčí síly k jejich určení, a tak vytvářet naši nesmrtelnost.

Počet vyspělých ras není konečný, takže jednou musí přijít doba, že lidé k nim budou připočtení. Když se to stane, transformační fáze bude ukončena určitým externím zásahem, který ovlivní vůli a suverenitu lidstva. Plán transformace zakazuje vliv na vývoj neznalé rasy, tedy musíme zde na Zemi pěstovat uvědomnění. Toto poznání musí být úplné. Chceme-li začít, musíme pochopit kompletní, vědecky ověřitelné znalosti o stvoření, o tvorbě času, hmoty a energie z ničeho, a že počátkem stvoření vesmíru je kosmická integrace všech inteligentních ras v jednom všezahrnujícím vědomí, které je mimo naše chápání. V tomto pak budeme mít pohled na nádhernou budoucnost, která nás čeká. Mimo to, je zde uvedeno velké množství informací týkajících se nás, našeho původu, našeho vývoje, současného procesu transformace, duchovního vývoje po smrti, tvorby našeho mandátu a naší budoucnosti.

První bod je nejdůležitější, jen když jsme v procesu tvorby a zejména procesu vývoje člověka, musíme pochopit a přijmout důvody pro externí vliv, který nastane v blízké budoucnosti. Bez této znalosti by zásah nebyl k ničemu, a proto by byl nežádoucí. Konečně, jejich informace obsahuje obecný popis ostatních inteligentních ras a jejich různých vývojových cyklů, což nám umožní přiblížit se k pochopení našeho jedinečného postavení v rámci neuvěřitelného množství inteligentních ras. Základním důvodem pro tuto knihu je zrušení zemské izolace a oznámení o nasplnění cíle lidstva. Náš první mandát byl proveden v nevědomosti, druhý bude proveden při plném vědomí. Jediná otázka, která zůstává je, do jaké míry se tato kniha pokusí dosáhnout svého cíle - odstranit Zemi z kosmické izolace. Otázka je o to těžší, když kontaktér chtěl, abych mu dal své slovo, že se nikdy nepokusím dokázat existenci Iarganů, protože by to poškodilo jedinečnou svobodu lidstva. Bojoval jsem s tímto problémem po mnoho let, až byl nakonec problém vyřešen sám. I když jsem se i nadále varoval dát přímou odpověď na otázku o pravdivosti tohoto příběhu, nesmírné mimozemské znalosti obsažené v této knize, budou sloužit nade vší pochybnost k prokázání, že planeta Iarga není fikcí, ale je skutečná.

OBSAH

ČÁST I: Identifikace

KAPITOLA 1 - Konfrontace

KAPITOLA 2 - Na palubě cizí kosmické lodi

KAPITOLA 3 - Planeta Iarga

KAPITOLA 4 - Iarganská společnost

KAPITOLA 5 - Iarganské kosmické lodě

ČÁST II: Filosofie Iarganů

ČÁST 1: Identifikace

Tato část obsahuje první kontakt s mimozemskými návštěvníky a téměř 8 hodin událostí a rozhovorů, které proběhly na palubě cizí kosmické lodi, když byl svědek informován a viděl scény o podmínkách života Iarganů na jejich domovské planetě a v jejich kosmické lodi. ▮

KAPITOLA 1 - Konfrontace

Iarga – teď o ní mohu mluvit jako o fascinující temně zelené planetě s jejím pochmurně růžovým nebem. Již to není sen, ale jen na chvíli. Musím nejprve vyhodnotit množství informací obdržených během mých ohromujících zážitků, aby byly logické a souvislé.

Musím to stejně udělat pro sebe. Jakékoli vysvětlení mých chaotických vzpomínek mi může pomoci, abych z toho měl vlastní prospěch. Je to pro mě těžké, vzpomenout si na muže, jakým jsem býval. Jak jsem se cítil během krásného letního večera na palubě své jachty, když jsem driftoval jako obrovská bílá labuť v tichých vodách Oosterscheldu (mělké moře v jihozápadní Nizozemské deltě.)

"Ahoj, tati, víš, že kompas je rozbitý?"

Moc jsem si toho nevšímal, byl to asi jen jeden z dětinských vtipů mého syna. Seděl jsem na lehátku, spokojeně popíjel kafe a zkoumal vzdálené pobřeží Schouwen-Duive (ostrov v deltě.), kam jsme měli v plánu dorazit před setměním.

Na malém pruhu země nad obzorem, jsem mohl vidět světlo, které označuje vstup do přístavu Burgsluis.

"Čestný, tati, je to rozbité. Pojd' se podívat," trval na svém syn. Přesto, že jsem nevěřil, byl jsem nucen vstát a podívat se, kde moje žena, syn a malé dcery stáli a dívali se na kompas, jako by ho nikdy ve svém životě neviděli. Něco bylo určitě špatně. Ciferník visel v bláznivém úhlu, ale co je ještě horší, indikátor severu ukazoval směrem k mostu Zeeland, na východ! Podíval jsem se vyčítavě na objevitele potíží. Nebylo vyloučeno, že můj mladý syn udělal podraz na svého otce s pomocí magnetu. Byl jsem zklamaný, ale zjistil jsem, že to není tento případ, a tak jsem začal vážné vyšetřování. Do té doby, Miriam myla nádobí a dávala děti do postele. V době, kdy jsem se rozhodl vrátit se do Burgsluis s motorem, bylo už docela tma, a skutečnost, že jsem nebyl schopen najít příčinu problému mě nesmírně dráždila. Miriam má pravdu v tom, že bych neměl nechat, aby mi kompas sebral takový krásný den, ale nemohl jsem se uklidnit, pokud jsem nevěděl, co se děje. Ach jo, to jsem mohl dělat až v přístavu.

Rozjel jsem „tjalk“ (starý název pro plachetnice s plochým dnem) a s plným výkonem jel přes temnotu Oosterscheldtu. Byla tam světelná bóje. Přečetl jsem si číslo a automaticky se prudce otočil k přístavu. V dálce ležela další bóje, označující kanál Burgsluis. Ještě asi šest kilometrů a byli bychom doma. Ale dopadlo to jinak docela tak, než jsem měl v plánu. Stalo se něco neuvěřitelného.

Najednou se ze tmy vynořil silný, modro-bílý reflektor, zářící do očí z místa přímo před přídíl a zároveň jsem slyšel pronikavý ječivý zvuk přehlušující zvuk mého motoru. Srdce mi bušilo. Přišlo to tak nečekaně, že to muselo být několik sekund předtím, než jsem se lekl. Vзад, plný výkon! Sakra, bylo to bylo příliš pozdě! S děsivým hlukem tjalk zastavil před něčím pevným, ale co to bylo? Co mohlo být uprostřed kanálu bez světla? S třesoucíma se rukama jsem se zastavil motor a v náhlém tichu viděl překvapenou tvář Miriam ve dveřích kabiny.

"Je tam někdo?" Zařval jsem nad vodou. Na to světlo zhaslo, ale žádná odpověď. Miriam přišla na palubu a za ní stály děti, s očima široce otevřenýma strachem.

"Podívejte se ... ta plochá věc ve vodě." Vypadalo to, jako trup převrácené lodi nebo ponton, ale my jsme byli alespoň deset metrů o toho a nemohli zjistit, co to je.

"Je tam někdo?" zavolal jsem podruhé. Reflektor zazářil a zvláštní ostrý paprsek světla přešel nad vodou a ozářil místo na boku tjalku. Chytil jsem dech. Na straně před lodí bylo tělo, předkem dolů, zřejmě mrtvé. Akce, které následovaly byly provedeny s nervy drásající rychlostí. Měl jsem jen jednu myšlenku: něco rychle udělat, než tělo zmizí ve tmě.

Instinktivně jsem provádět úkony, které jsem tak často probíral ve své mé mysli, v případě, že nějaké z dětí, by spadlo přes palubu. O několik vteřin později jsem skočil přes palubu s lanem od záchranného člunu v ruce. Ale co teď? Stál jsem ve vodě mělčí než tři stopy, kolena a kotníky mě bolely od nárazu na něco tvrdého jako ocel. Při mém zmatku, jsem viděl vzdalovat se lano od člunu. Vstal jsem, vrhl se chytit lano, plaval s malou loďkou za sebou a podařilo se mi zachytit tělo. To se ani nepohnulo. Jak bych dostal takovou váhu do lodi? Nejprve jsem uvázal lano kolem sebe, dostal se do loďky sám a vytáhl hlavu těla nad vodu, ano, to bylo ono. Vtom zazněl poplašný signál někde v zadní části mé mysli. Co je to za člověka, co to je? Měl na sobě jakýsi kovový oblek a kolem jeho hlavy bylo něco jako gumový míč, který odrážel modré světlo tak silně, že jsem nebyl schopen vidět jeho tvář. Začal jsem přemýšlet o tom, že je to astronaut, ale jak se proboha ocitl v Oosterscheldtu? Nastartoval jsem přívěsný motor a začal se pomalu vracet k tjalku, ale co teď? Co mám dělat s tou podivnou zátěží vedle mě? Proč jsem se dostal do všech těchto problémů? Moje nerozhodnost každou minutou rostla.

Modré světlo mi dalo jasně najevo, že musím pokračovat. Směrem ke mně mířil ten, kdo sledoval záchranu od začátku až do konce, ale co chtějí? V hrozném zmatku, jsem konečně po boku tjalku uvázal člun a zastavil přívěsný motor. V nastalém tichu jsem slyšel hlasy Miriam a mojí nejstarší dcery. Díky bohu tam bylo všechno v pořádku. Pak můj klid získal novou smrtelnou ránu. Bylo tam náhle moře světla, velké rozptýlené světlo pod hladinou! U cizího objektu ve vodě se objevil hluk a já jsem viděl temný stín, brodící se rychle ke mně. Byla to perfektní kopie bytosti, jakou jsem vylovil z vody, se stejným kovově lesklým oblekem a průhlednou koulí kolem hlavy. Krok za krokem, přišel blíž a já jsem instinktivně popadl hák, abych se bránil. Natáhl ruku v přátelském gestu a otočil se tváří ke mně. Já jsem uskočil, jako by mě kousnul had a divoký strach mi zastavil dech. Byla to noční můra. Strašný, nepopsatelný pocit se mě zmocnil. Bytost přede mnou nebyl člověk! Zvířecí tvář, s velkými čtvercovými pupilami v očích, které byly tak hypnotické a sebejisté. To mě napadlo jako blesk. Tady jsem stál tváří v tvář mimozemské bytosti z rasy zřejmě inteligentnější než moje vlastní! Ale proč jsem se stále tak bál? Neumím to vysvětlit. Kdyby to například byla gorila, pak bych se rychle objevil na palubě své lodi a dal se do boje s hákem, abych zabránilo zvířeti dostat se na palubu. Nebyl žádný čas pro strach, který přišel z pocitu bezmoci při uznání jeho nadřazenosti.

Se strachem rostla panika, který mi naznačila, abych odtamtud rychle zmizel pryč, jak jen to možné, než bude příliš pozdě! Vyskočil jsem přes palubu znovu a hnal se přes mělkou vodu k lodi, jako by mi byl ďábel v patách. Lapal jsem po dechu, než jsem se vytáhl na palubu a spustil motor. Plný zpětný chod! Chtěl jsem se dostat odtamtud tak rychle, jak jen to bude možné. Loď se nepohnula ani o píd'. Přes příď jsem viděl bytost vytáhnout člun na tmavou plošinu, zvednout tělo do náruče a odnést ho kroky, jako dělá robot. Najednou se setmělo a oni byli pryč.

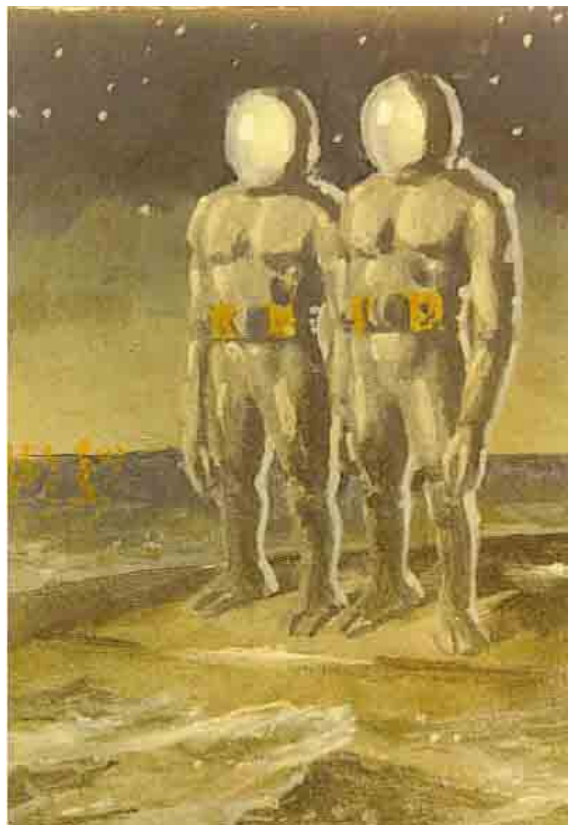
S pocitem obav, jsem zastavil motor. Situace na palubě byla překvapivě klidná, protože neměli ponětí o skutečném dramatu. Měli pocit uspokojení nad otcovou schopností jako zachránce. Moje nejstarší dcera se vytrasila s teorií, že jsme narazili na ponorku, která nebyla tak nepravděpodobná, zvažoval jsme znalosti z námořnického výcviku. Pouze Miriam si uvědomila, že něco není v pořádku. Podívala se na mě, jako bych byl cizinec a její neklid rostl každou minutou. Nikdy předtím mě takhle neznala. Nalila mi whisky a poslala děti do postele s

výmluvou, že musíme něco probrat. Alkohol mi udělal dobře, ale teď se mi zdálo, že mám další problém: Miriam mi nevěřila!

"Tato cesta je na tebe moc, Stef. Nejsou tu na Oosterscheldtu žádní muži z Marsu." Pořád mluvila, snad aby se pokusila dát mluvením trochu odvahy nám oběma. Nemohl jsem zůstat uvnitř, musel jsem se podívat, co se děje venku.

S baterkou v jedné ruce a lodním hákem ve druhé jsem stál na palubě a nechal svítit paprsek světla na plošinu. Ležela těsně nad hladinou vody, jako zlověstně vypadající tmavě šedá věc. Její průměr byl zhruba stejný, jako délka naší lodi, určitě padesát stop. Zřejmě odpočívala na skalní římsě, která odrážela světlo tak silně, že vypadala jako sklo. Ve středu byl sloup, mírně zkroucený, asi šest stop široký a osm stop vysoký. Celková velikost objektu mě překvapila. Viděl jsem, že většina toho je pod vodou. Mohl bych jít alespoň na délku bazénu, aniž bych spadl přes okraj. Mohl by to být jeden z létajících talířů, o kterých se hodně mluví? Byl opravdu tak obrovský a mohli pracovat také pod vodou? Obrátil jsem baterku, a začal systematicky sondovat okolí kolem lodi lodním hákem. Na boku se ponořil asi dvě stopy a na zádi asi čtyři stopy. Bylo divné, že pokaždé jsem musel použít sílu, abych vytáhnul hák z vody, jako by ho někdo držel.

Najednou jsem si vzpomněl na podivný problém s kompasem a magnetismem! Možná jsme se srazili s obrovským, magnetickým monstrem! Byli jsme uvězněni a rychle přilepeni na obrovský magnet. V zajetí podivných, mimozemských bytostí. Jediná možnost úniku byl plastový člun. V případě nouze existuje na něm prostor pro všechny z nás. Člun stále ležel na stejném místě na plošině a v tichosti této naprosté izolace se ve mně narodil odvážný plán. Koneckonců, člun byl jen asi třicet metrů ode mě. Již potřetí jsem ten večer skočil do vody, přebrodil se tak rychle, jak jen to šlo ke člunu a vytáhl jej. Během půl minuty jsem byl zpátky na palubě i se člunem.

Takže, a je to! Začal jsem znovu získávat mé sebevědomí. Ale nejistota se vzápětí vrátila, když jsem uslyšel skřípání a syčení. Popadl jsem světlo a posvítit paprsek na plošinu. Na okraji se otáčel pomalu a vytrvale druh nějakého uzávěru. Z díry vylezly dvě postavy, oblečené v dnes již známých skafandrech, kteří vytahovali nějaké přístroje, které byly spojeny dohromady kabely či dráty. Jejich pohyby mi připomněly staré němé filmy, byly rychlé a plynulé.

*Jak stáli na plovoucí kosmické lodi, když je poprvé viděl.
(obrázek Jima Nicholse není z knihy.)*

Co udělají teď?

Stáli na plošině, s jednou rukou proti své kulaté přilbě, ve výšce, kde byla jejich čela a pomalu se uctivě uklonily směrem ke mně. Pochopil jsem. To byla úleva! Byl to pozdrav - přátelský, uctivý pozdrav. Rychlými a krátkými kroky zamířili k okraji plošiny, kde se opakovaně, hluboce

uklonili a pak stáli jako sochy ve světle mé baterky. Zvláštní a dramatická scéna - na Oosterscheldtu byl člověk konfrontován s mimozemskou inteligencí. Ale ten muž byl na setkání špatně připraven, nebyl jsem nic víc, než námořník v nesnázích, který cítil, jak se mu třesou nohy v jeho mokré oblečení. Tyto dvě postavy přede mnou byly asi pět stop vysoké a z dálky vypadaly, že mají jakoby lidské paže, hlavu a nohy, vše na svém místě, ale jejich nohy byly kratší, než jsou naše, takže jejich ruce sahaly až po kolena. Jejich kovové kostýmy byly hladké a bez příkras. Pouze na ramenou a loktech měly záhyby, které byly vidět. Krátké, silné nohy končily širokými chodidly, které vyčnívaly dozadu a v přední část byla jejich obuv v polovině rozdělena. Ruce byly pokryty pružnými, žebrovanými rukavicemi, odlišnými od našich rukou, neměly palce a i druhý prst byl spojen. Byly to těžké ruce, jako drápy.

Široký, pozlacený pás kolem jejich pasu s vyobrazenými motivy a nástrojem, co byl patrně z jednoho kusu a který vypadal jako kladivo s ostrým výrazným koncem. Na pravé straně bylo něco, co vzdáleně připomínalo pistoli. Jakýsi buben tenkou lesklou nití, spočíval v polovině jejich břicha. Zbytek jejich vybavení byl pro mě neznámý. Vzbuzovali dojem nesmírné fyzické síly, a to nejen pro jejich dlouhé paže a obrovská ramena, ale také ze svých rychlých pohybů. Kulaté přilby kolem jejich hlav byly méně průhledné, než jsem si původně myslel. Když paprsek z mé baterky na ně dopadl, změnili se na lesknoucí se koule, jako na vánočním stromečku a pouze s nepřímým osvětlením bylo možné nejasně rozeznat hlavy.

Tiché pozorování bylo náhle přerušeno hlasem.

"Můžeme se porozumět anglicky?" Málem jsem vyskočil z kůže. Vzhledem k mému překvapení, že uměli mluvit anglicky, jsem si neuvědomil, že se mě ptali. Ten hlas naprosto postrádal tázavý tón. Znělo to spíš jako prohlášení.

"Myslíte, že si porozumíme anglicky?" Toto prohlášení se vznášelo nad vodou.

"Ano, myslím, že ano"

"Chceme vám poděkovat za záchranu našeho člena posádky."

„..... Samozřejmě. Kdo jste vy?“

"Přišli jsme z jiné sluneční soustavy."

Můj bože," zavolal jsem zpátky.

Situace byla tak zvláštní, že v tu chvíli jsem nemohl říct nic jiného. Následovalo krátké ticho a já jsem přemýšlel o tom hlase s podivným přízvukem, který ve skutečnosti vůbec nebyl anglický. Pro mé uši to znělo spíš jako holandsky, v mém vlastním jazyku. Nemohl jsem to pochopit, bylo to dokonalé, ale nemohl jsem opakovat jediné slovo z toho, co vlastně řekl. Hlas se ozval znovu, a nad stále temnou vodou začal neuvěřitelný rozhovor.

"Je vaše loď poškozena?"

"Ne, já myslím, že ne."

"Budeš svítit ven?"

"Tak dobře."

"Díky. To je vaše loď?"

"Máte rádiový vysílač na palubě?"

"Chtěli bychom projevit naši vděčnost za záchranu našeho člena posádky."

"Můžete to udělat tím, že mi prostě vysvětlíte něco z toho pro mě. Je toho prostě příliš mnoho. Jak dlouho už jste tady?"

"Byli jsme blízko Země po nějakou dobu."

"Proč se skrýváte? Proč jste se snažili navázat kontakt s námi?"

"Náš důvodem je, že neznáte zákony vyšší civilizace."

"Nerozumím tomu."

"Je toho ještě hodně, čemu lidé z této planety nerozumí."

Zaváhal jsem. Kolik toho o nás vědí?

"Vy nás dobře znáte, že?"

"My jsme vás po nějakou dobu studovali."

"Nemůžete mít o nás velmi vysoké mínění, soudím."

"Tvoje poznámka ukazuje na určitou představu."

"Jsou vaši lidé inteligentnější než já?"

"Ne, jen rozvinutější."

„Jestli je to tak, pak nechápu, proč jste s námi navázali kontakt. Mohli byste nám pomoci?"

"To by představovalo porušení přírodních zákonů."

Pokrčil jsem rameny. I přes zvláštní situaci, začal jsem se cítit pohodově. Bylo to nepředstavitelně důležité setkání a začal jsem přemýšlet, jak bych mohl zvládnout získat nějaké informace od těchto bytostí. Mohl bych se dozvědět věci, které člověk po staletí nebyl schopen objevit a já jsem to mohl zjistit o jejich kosmické lodi!

"Chceme ti dát něco jako symbol našich díků. Dáme ti objekt, se kterým můžeš dokázat naši existenci, bude jistě také stát hodně peněz. Doufáme, že to budeš akceptovat. Je sterilizovaný."

"Co to je?"

"Je to blok inertního kovu, který je mnohem tvrdší než vaše nejlepší ocel a jen polovinu tak těžký. Má supravodivou strukturu, která je tak uspořádaná, že proud může protékat pouze, když je kladný pól umístěn přímo proti zápornému pólu, v souladu se strukturou kovu. Pokud se jedna z elektrod odchýlí pouze o jednu tisícinu palce, proud přestane téci. V této konstrukci je možné, se správně umístěnými elektrodami, které tvoří tvar spirály, dosáhnout výsledku, že když připojíme stejnosměrný proud ke dvěma pólům zdroje, je vytvořen supermagnet při zanedbatelném proudu. Tento kov má teplotu tání mnohem vyšší, než jakýkoliv známý na Zemi. Používáme tento kov pro vnější plášť naší kosmické lodi. To je dar. Doufáme, že ho přijmeš."

Byl jsem ohromen.

"To je neuvěřitelné. Jsem vděčný. Nečekal jsem žádné dárky za vylovení člena posádky, ale já jsem si představil, že váš záměr je, abyste nám pomohli a souhlasím s upřímnými díky."

"Obdivujeme tvoji nesobeckost, ale musíme zdůraznit, že blok z kovu představuje příliš pokročilou technologii, aby byl k něčemu ve vašem výzkumu. Technicky vzato, je to zbytečné, ale máš pravdu, když si myslíš, že je za tím něco jiného. Předáváme ti důkaz, že jste sledováni inteligentní mimozemskou rasou, která vás zná tak dobře, že je schopna s vámi komunikovat, ale jinak se zdrží dalšího vlivu. Žijeme v zoufalé naději, že snad existují lidé, kteří s touto informací, budou schopni pochopit důvod pro naši neochotu."

"A jaký je to důvod?"

"Vy nemáte hodnoty jako je etika rozvinuté civilizace. Proto tato lidská rasa, nemá dosud žádnou šanci na věčný život. Blokuje cestu ke kosmické integraci."

Pokrčil jsem rameny. Nikdy jsem neslyšel o "kosmické integraci." Oni mě také začali dráždit. Připadali mi trochu arogantní.

"Považujete nás za děti, že?"

"Ne, dospělý neobviňuje dítě za to, že ještě není dospělý."

"Ale viníte nás za něco?"

"Co tím myslíš?"

"Každý anglicky mluvící černocho, Číňan nebo Indiána vám může dát odpověď."

Rozhovor nebyl přesně takový, jak jsem si představoval. Musel jsem myslet na něco jiného a zároveň dávat pozor, aby kontakt nebyl přerušen. Báł jsem se, že by se vrátili zpátky do své lodi, a že bych je už nikdy neviděl.

"Myslím, že chápu, jak to myslíte. Můžu se zeptat ještě na pár otázek? Je to jednou za život, tato zkušenost."

"To je v pořádku. Současná generace nebude mít novou šanci."

"Odpovědi na mé otázky se mi zdají být mnohem důležitější než blok kovu."

„Tvůj zájem nás překvapuje. Odpověď na pečlivě vybrané otázky je jistě mnohem důležitější."

Překvapilo mě, že souhlasili s mou žádostí, tak rychle a snadno, takže se najednou zdáli být mnohem přívětivější.

"V tom případě bych chtěl vědět, jak vaše kosmická loď vypadá, a co je nejdůležitější, jak je poháněna."

"Zklamal jsi nás touto otázkou o technických znalostech. Nejnebezpečnější přírodní zákon upravující vývoj inteligentních lidí uvádí:

„Vysoce technologická společnost se buď zbaví veškeré diskriminace nebo zničí sama sebe, poskytnutím technických informací lidem, jako jste vy. Je to vážným zločinem proti kosmickým zákonům. Poslední věc, kterou potřebujete, jsou technologické informace, zvyšující rozdíl mezi vaším duševním rozvojem a vaším téměř neexistujícím sociálním rozvojem. Pokračujete ve hře s vašimi sondami na Mars ve chvíli, kdy polovina vaší světové populace žije v chudobě a hladu. Jedinou informací, kterou potřebujete, je ta z oblasti společenských norem.“

Byl jsem strašně zklamaný. Tam zmizel můj sen o znalosti úchvatných technických objevů.

"Obávám se, že jen velmi málo lidí by mělo zájem o tento druh informací."

"Bojíme se toho taky."

"Kdy myslíte, že bude zralá doba, abyste nám dali informace o cestování do vesmíru?"

"Kosmická izolace inteligentní rasy může být zrušena až bude dosažena minimální úroveň kultury, které říkáme sociální smír."

"Hmm ... a tenhle rozhovor, znamená co?"

"Cítíme a sami ho odůvodňujeme tím, že sami poskytujeme některých malé kousky informací, které budou současnou generaci nutit k přemýšlení."

"Co považujete za sociálně stabilní kulturu?"

"Mohli bychom ti dát odpověď, ale pochybuji, že bys to pochopil."

„Budu to riskovat. Zdá se to být důležité."

"Ujisti se, že víš, co chceš. Tato odpověď vyžaduje vysvětlení slovy a obrázky po dobu alespoň dvou dnů. Dále si musíš vybrat mezi věcný darem bloku kovu a darem nehmotným v podobě informací. Nemůžeme ti dát obojí."

"Nechápu, co to má dělat s ostatním."

"Je tu toho ještě tolik, že neporozumíš, ale po našem vysvětlení, bude tato otázka zodpovězena i pro tebe."

"Jste opravdu připraveni strávit se mnou dva dny, abyste mi to vysvětlili?" Můj tón ukázal mé překvapení.

"Jsme pro nejméně dva dny rozhovoru, kratší trvání by nemělo žádný význam. Je to minimální doba, ve které ti můžeme poskytnout potřebné informace, které máme po celou dobu k dispozici, vesmírní cestovatelé nikdy nespěchají, ale musíme tě varovat. Pochybujeme o tom, že informace, které ti dáme, učiní tvůj život šťastnější, takže se ujisti, že víš, co děláš."

Pokrčil jsem rameny. Bylo mi zřejmé, že tyto bytosti jsou nevyzpytatelné, ale neměl jsem v úmyslu nechat tuto jedinou šanci za miliony let nechat proklouznout mezi prsty.

"Tak jo, co mám dělat?"

Máme malou, sterilizační dekompresní komoru, jen odtud budeš mít možnost nás vidět a slyšet a sledovat naše obrazovky. Jídlo a pití budeš mít ze své lodi, která by měla zůstat tady. Musíme tě znovu varovat: Můžeš být po této zkušenosti moudřejší, ale ne šťastnější."

"Mohu odejít z vaší lodi kdykoli budu chtít, ne?"

"Samozřejmě a pokud nás opustíš, bude to dobré a s naším požehnáním. Žádáme tě nyní o slavnostní slib od tebe a tvé ženy, že tak dlouho, jak budeme tady, nebudete kontaktovat někoho jiného a budete dělat vše, co bude ve vašich možnostech, aby naše přítomnost zůstala v tajnosti."

"Musím to probrat se svou ženou."

"Samozřejmě."

Ale mé rozhodnutí už bylo učiněno. Nebudu vás unavovat argumenty Miriam, ani druhou částí mého rozhovoru s cizinci, který se skládal pouze z několika pokynů pro kotvení, osvětlení, nouzové signály a tak dále. Návštěva sama o sobě měla začít brzy ráno následujícího dne, na který byly potřebné přípravy.

Pak se tyto dvě postavy obrátily, naložily jejich zařízení a zmizely stejně rychle, jako se objevily. Jako náměsíčný jsem šel pomalu k přídi a jak bylo dohodnuto, shodil kotvu, která dopadla na tvrdé kovové dno, kompletně i s kusem řetězu.

Brzy poté se plošina potopila s hlukem zmizela pod hladinou vody. Tupý náraz následoval a loď plula opět ve svém živlu. Krátce nato můj mozek dostal ještě další šok. Mrtvý klid noci byl rozerván hrozným hlukem, jako vytí kotoučové pily, v kombinaci s křikem. Kotevní řetěz se prudce napjal a hladina vody se stala podivně rozčeřená. Kosmická loď se chovala jako ponorka. Byli jsme taženi dopředu v široké zpěněné brázdě, která byla osvětlena zespodu temným žlutozeleným světlem. Hluk byl nepřírodní a děsivý. Stál jsem fascinován a začal přemýšlet, na co jsem se to nechal přemluvit. ▮

KAPITOLA 2 - Na palubě cizí kosmické lodi

"Dobrý Bože!" Miriam zvolala brzy ráno, odráželo se v tom překvapení a odpor. V odpovědi na mé opakované signály klepáním, obrovská, kulatá plošina opět vystoupila nad hladinu vody a teď, za denního světla, byl pohled mnohem působivější. Mírně vyklenutá plošina ležela stejně jako včera večer s okrajem v úrovni s hladinou vody. Její povrch byl z velké části hladký jako leštěný kámen, tmavě šedé barvy s roztroušenými téměř bílými skvrnami, takže to vypadalo, jako by tam někdo rozházel pytel mouky. Přesto, jinak dokonale hladký povrch měl nespočet orvaných, spálených drážek, které končily v malém kráteru, jako by tam něco vybuchlo. Téměř všechny škrábance a rýhy běžely v jednom směru a budily dojem, že kosmická loď byla zasažena nepřátelskou palbou nebo že tam někdo pracoval se svářečkou. Všichni co to viděli, to považovali za zlověstné a reakce Miriam to vzala do úvahy.

"Stef, prosím, neodcházej. Tihle cizinci mohou znamenat pro nás všechny pouze problémy."

Měla samozřejmě pravdu. Bylo tam něco špatného při dojednávání této věci, ale i latentní strach z posledního večera a olověný pocit v mém žaludku, způsobený při pohledu na tuto zakázanou plošinu stačil, abych se držel zpátky. O několik okamžiků později jsem však seděl na okraji plošiny, sušil si nohy po brodění přes vodu, oblékl jsem si ponožky a boty a vyzbrojen sendviči, termoskou a dopisním papírem, začal jsem hledat otvor, jaký mi popsali. Sotva jsem udělal pár kroků, když se kolo bezpečnostního uzávěru začalo pomalu v blízkosti okraje lodi otevírat a malé množství písku a vody, které zde zůstalo, bylo odfouknuto proudem stlačeného vzduchu. Šel jsem blíž a podíval se přes kulatý otvor, asi metr v průměru, do krychlového prostoru velikého asi osm stop. Opět jsem slyšel hlas.

"Vítej na palubě. Dávej pozor, jak půjdeš dolů. Žebřík je pro tebe nebezpečný."

Opravdu, "žebřík" nebylo nic víc, než stožár s odstupňovanými stupy po obou stranách, kam jsem mohl dát své nohy. Zastavil jsem se při svém odchodu, zamával na Miriam a řekl: "Neboj se. Uvidíme se asi za pět hodin. Příchod byl velmi přátelský a je to tady opravdu docela útulné."

Když jsem sestoupil, obhlížel jsem očima místnost. Nepředstavitelně složitá zařízení lemovala stěny a strop. Jediná věc, která mi byla povědomá, byly obrovské kotouče a bubny, ovinuté každou možnou velikostí kabelů a potrubí. V podlaze byly kovové dveře, které se nápadně podobaly pozemským, s kulatým uzávěrem uprostřed, na který jsem se málem narazil. V jednom rohu stál jakýsi stůl s řadami knoflíků a nad ním byla panoramatická obrazovka, asi pět stop dlouhá a tři stopy vysoká, která zářila měkkým zeleně fosforeskujícím světlem. Za stolem stála podivná, ale běžně vypadající židle s kovovým rámem a koženým čalouněním.

Hlas mě pozval, abych se posadil a vysvětlil mi, že sedadlo má neomezené možnosti pro nastavení, ale že některé pokyny, musím znát předem, abych se mohl pohodlně usadit.

"Ano, děkuji vám. Co se stane teď?"

"Představení se zdá být nejlepší způsob, jak začít. Můžeš odpovědět na několik otázek?"

"Ano, samozřejmě."

"Jak ti mám říkat?"

"Říkejte mi Stef."

"V pořádku, Stef. Jazyk, kterým mluvíme není tvůj vlastní jazyk, i když tak vypadá. Je to jazyk všech druhů, žijících v tomto vesmíru. Dokonce i rostlina nebo zvíře ho pochopí. Tímto jazykem se mluvilo na Zemi před babylonským zmatením jazyků. Nemusíš slyšet slova, ale zvuky, které se přímo odráží do tvé emocionální struktury, do životního pole. Proto se nesnaž pochopit slova, ale poslouchat odrazy od své duše."

"Je to druh myšlenkového přenosu?"

"Ne tak docela, ale můžeš to s tím porovnat."

"Rozumím."

"Kolik je ti let?"

"Mám čtyřicet tři let."

"Jsi v dobrém zdravotním stavu?"

"Ano, v perfektním."

"Máš vysokou společenskou funkci?"

"Vysokou? Co myslíš tím vysokou? Jsem ředitelem firmy s několika sty zaměstnanci."

"Takže ty jsi představitelem podniku západního bloku?"

"Zcela jsem nepochopil otázku. Co myslíte tím západním blokem?"

"Ptejme se takhle: Jsi zastáncem svobodné ekonomiky?"

"Ano, bez pochyb."

"Teď je řada na tobě. Chtěl bys nás vidět jak skutečně vypadáme?"

Nedobrovolně jsem se napjal a mé srdce začalo bít rychleji.

"Obávám se, že budu mít šok, když vás uvidím."

"To je pravda. Nic není silnější než vizuální konfrontace s jinou inteligentní rasou. Cítíš se dost silný, abys nepodleh panice?"

"Teď, když vím, že se nemám od vás čeho bát, nebudu panikařit."

"Určitě se není s námi čeho bát. Naopak, jsme ti zavázáni, podívej se oknem na pravé straně od obrazovky. Když zapneš světlo, budeš se moci podívat do naší navigační místnosti. Jsi připraven? Dobře, jdeme na to."

Podíval jsem se do obrovské, kulaté místnosti, asi čtyřicetpět stop napříč a devět stop vysoké. Z dekompresní komory jsem mohl vidět největší části navigační místnosti, s jejím obrovským množstvím přístrojů a ovládacích panelů. Kupodivu byly všechny přístroje a panely namontované na podlaze s cestičkami podél, oddělené svislými kovovými mřížkami, které dosahovaly až po strop. Všechno bylo tmavě modré barvy, téměř černé, což byl velmi zvláštní světelný efekt. Dominantou modro-černé plochy, která se chovala téměř jako neviditelné pozadí, na němž byly všechny bílé nebo lesklé kovové knoflíky, přepínače a přístroje zřetelné, i když nesvítily. Završující kopule vypadala, jako by byla ze skla, z vysoce leštěného materiálu, silně odrážejícího a dělala velmi zvláštní světelný efekt od odrazů. Na mnohých z panelů svítily různobarevné kontrolky, smíšené z tmavšími průhlednými proužky, na kterých bylo možné vidět blikající nebo kroutící se linie. Impozantní kus technologie. Najednou jsem si uvědomil, že tam nebyly žádné známky života.

"No, kde jste?"

"Připrav se. Teď nás můžeš vidět!"

Rozsvítlo se světlo, osvětlující prostor přímo před oknem. Odskočil jsem zpět! Navzdory mé duševní přípravě, mě ochromující strach vrátil zcela nečekaně zpět a studené mrazení přejelo po hlavě, přes krk a ramena. Na druhé straně okna, v půlkruhu, jakoby u konferenčního stolu, sedělo osm podivných humanoidních bytostí. Jejich tváře a tvary vyzařovaly natolik primitivní zvířecí sílu, jako povýšenou inteligenci a nadřazenost. Znovu jsem cítil nejistotu jako včera, reakci na jejich zjevnou nadřazenost a sebejistotu. Byl jsem přesvědčen, že každý inteligentní člověk by se cítil stejně, a že tato reakce je součástí našeho makeupu. Stejný pocit, že sem nepatřím, a že ani tyto ocelové stěny by mě neochránily před duševním dopadem, provedeným touto inteligentní "nátlakovou skupinou", z mnohem vyšší úrovně civilizačního vývoje, s jejich fantastickými znalostmi, patřícími do zvláštního, vzdáleného světa. Jejich nadpřirozené, poněkud zvířecí tváře, s dynamickým expresivním výrazem, schopnost, zdůraznit rozdíl v našich místech původu do takové míry, že jsem byl přesvědčen, že se to dotýká oblastí, které jsou pro nás stále tabu, a které zde byly od počátku věků. Když to vnímáte z pozemského hlediska, můžete očekávat, že by někdo nakreslil obličej, o kterém se mu nikdy ani nesnilo? Jak můžete vytvořit portrét slovy? Můj přítel, Rudolf Das, který přijal úkol vypracovat obrázky do této knihy, byl nucen téměř k šílenství mými pochybnými pokusy, vytvořit přesnou podobnost toho, kdo demonstroval svou nadřazenost. Nakonec mě přesvědčil, že fotografie by účinněji vyjádřila to, co jsem měl na mysli. Výraz obličeje musí zůstat bohužel na fantazii čtenáře.

Byl to hypnotický účinek jejich očí, se svými velkými obdélníkovými pupilami, které na mě dělaly nejhlubší dojem. Byli to myslící, klidné oči hlubokých filozofických myslitelů, které mne studovaly s tázvou přívětivostí. Jejich hlavy byly stejné velikosti, jako ta naše, jen mírně protáhlejší dozadu a ve středu lebky byl kostnatý hřeben, který se změnil na hlubokou drážku ve středu čela. To dělalo dojem, že lebka je rozdělena do dvou samostatných oddílů. Směrem k zadní části hlavy hřeben končil v půlkruhové formaci svalů, která se táhla podle krku až po ramena, takže z bočního pohledu se krk se jevil jako mnohem silnější, než je ten náš. Totéž platí o celé stavbě jejich těl. Byli mnohem pevněji stavěné, než naše. Jejich paže a ramena, i když téměř stejných rozměrů, jako naše, byly mnohem silnější a svalnatější a v kombinaci s drápotivými rukama, dělaly dojem síly, která by na druhého působila jako ve svěráku. To vše v kombinaci s jejich širokým hrudníkem a krátkými podsaditými nohama z nich dělalo dojem, jako by se ani moc nelišili od gorily!

Jejich svalová tkáň se zdála být rovněž jiná, spíše jako z pevné gumy s tenkou slupkou, sledoval jsem obrysy svalů lépe než u nás. V horní části hlavy byla zadní část krku pokryta

krátkou, hladkou srstí, která zářila jako u hladké srsti chlupaté zvěře. Barva této srsti byla u každého z nich jiná, rezavě hnědá, zlatá, stříbrná nebo šedá, buď samostatně, nebo ve směsi. Jejich bezsrstá kůže měla bledou barvu a sklovitý lesk. Podél okrajů obličeje se kůže jevila mírně tmavší, šedohnědá, než uprostřed. Když se otočili, tak kůže na hlavě se zdála, jakoby odrážela světlo a stín z jejich okolí. Tento měnící se barevný efekt byl něco, co mě zajímalo po celý čas. Jejich zuby byly jako dva bezešvé bílé pruhy nahoře a dole, které byly uzavřeny způsobem jako nůžky. Obě jejich čelisti a žluto-bílé oči odrážely zvláštním způsobem světlo tak, aby jejich tváře vypadaly jako umělé. Jejich pohyby byly také podivné.

Mohli by klidně sedět nebo stát nehybně po mnohem delší dobu a častěji, než bychom mohli při naší snaze, ale když byli v akci, jejich pohyby byly bleskurychlé a zdůrazňovaly jejich obrovskou sílu. Byli jako sopka. Po období klidu, vyrostli do vlny energie a temperamentu, na které by každý Španěl žárlil. Měli na sobě jakousi uniformu v podobě tmavěmodrého, hedvábného overalu, s tříčtvrtečními rukávy a hlubokým výstřihem. Pod tím bílou košili s poněkud staromódním vysokým límcem kolem zadní části krku. Kolem pasu měli široký, zlatý barevný pás, zdobené tím, co vypadalo jako atomové symboly, které se táhly souměrně podél okrajů hlubokého výstřihu, nicméně v jeho designu byly ještě další motivy.

Následující text je pro obrázek humanoida z Iargy:

Humanoid z planety Iarga, která je o něco více než deset světelných let od Země. I když tyto bytosti mají stejný původ a identitu jako člověk a jejich postava je srovnatelná v mnoha ohledech, zdá se, že je mnoho velkých rozdílů, které vyplývají z různých planetárních podmínek. Jejich planeta je větší, gravitace je téměř 3g a tlak atmosféry je více než 7 barů, s vyšším obsahem dusíku a amoniaku, než má náš vzduch. Průměrná rychlost větru je tam menší než u nás, ale hustší atmosféra v kombinaci se silnými dešti s vyšší koncovou rychlostí spadu, někdy může způsobit bouře, které nechráněný člověk nemůže přežít. Tak, aby vydržely tyto podmínky, mají krátkou, kompaktní postavu, s dobře vyvinutými svaly, zejména dolních končetin, silné lebky a hluboko posazené oči. Jejich prudké pohyby střídají s dobou odpočinku, během níž pohybují pouze hlavou. Chodí strnule, krátkými kroky, jako by chodili po ledu.

Byli původně obojživelníci a opravdu patří k vodě. Jejich těla jsou zjednodušeně, jak utěsněná a jsou pokrytá krátkou hladkou srstí, jako má vydra. Jejich ruce a nohy jsou velké a široké a mají blány mezi prsty na rukou i nohou. My bychom s nimi v plaveckém závodě nemohli soutěžit. Jsou schopni zabít malé ryby útokem jako torpédo, pak táhnout úlovek zpět ke břehu.

Jejich sexuální zvyky jsou odlišné od našich, zjistíme, že sex je pro ně méně důležitý částečně proto,

že z něj nacházejí menší potěšení, než my. Populační růst je pomalý a nemají sexuální signály jako člověk, jako jsou plné rty, ušní lalůčky, špičatý nos, vyčnívající ženská prsa a vnější mužský pohlavní orgán. To je důvod, proč pro ně nejsou nezbytné doteky jejich těla jako u nás, jejich rozmnožovací impuls se rodí z lásky, a ne chťice. Zdá se, že je to v tomto směru abnormální. Jejich slabinou je rozvoj jejich individuality. Dělají téměř všechno, co jejich skupina (kmen) potřebuje, společně dodržují zákony své společnosti. Žijí pro přátelství a lásku v rámci skupiny.

Rozhodl jsem se ukončit tichou konfrontací. „Je mi líto, že to trvalo tak dlouho, abych si zvykl na pohled na vás.“

„My máme pro tebe kompliment. Máš pozoruhodnou sebekontrolu. Prokázal jsi stejnou kvalitu při záchraně našeho člena posádky, za což bychom ti ještě jednou chtěli nabídnout naše poděkování.“

„Ach, to nic nebylo. Když vidím všechny ty vaše technické možnosti k dispozici, zajímalo by mě, jestli opravdu nutně potřeboval mou pomoc?“

„Hodnota nezištného činu nemůže být v žádném případě ovlivněna tím, že poté mohla být provedena jiným způsobem. Ve skutečnosti, tvoje pomoc přišla tak rychle a efektivně, že by to bylo pro nás nemožné, podařilo se ti to v kratším čase a právě tato rychlost a efektivita nám vnukla myšlenku, že bys mohl být člověk, se kterým bychom mohli komunikovat. Bude to první komunikace se zástupcem tohoto světa. Ujisti se, že si uvědomuješ, co tento rozhovor bude od tebe vyžadovat, když budeš mluvit s rasou, která je daleko před vaší evolucí. To znamená, že má nejen obrovský technický náskok, ale také stejný pokrok v duševní vývoji a vnitřní kultuře. To poslední je nejtěžší vysvětlit a přesto to musíme zvládnout, pokud máš pochopit, co sociální stabilita představuje.“

Proto tě povedeme krok za krokem, prostřednictvím tajemství vysoce rozvinuté kultury a budeme to dělat za pomoci holografického filmu, který tě vezme na naši planetu Iarga. Budeš sám vidět, co na tomto světě opravdu znamená slovo civilizace. Bude to pro tebe zajímavá zkušenost, hodnota, kterou v této chvíli ještě nemůžeš posoudit. Ale co také nemůžeš posoudit, je osobní nebezpečí, které ti hrozí. Víme o tomto nebezpečí a ochráníme tě proti němu. Nejdůležitější pro nás je, abychom zajistili, že tvoje svobodné myšlení nebude narušeno. Svobodné myšlení je podstatou lidstva a kdybychom způsobili škodu, spáchali bychom podle naší etiky trestný čin. Proto ti budeme předávat pouze takové znalosti, které nemůžeš odmítnout.

Nepřejeme si žádnou diskuzi. Budeme pouze odpovídat na otázky, pokud nebudeš něčemu rozumět a budeme mlčet, když s námi nebudeš souhlasit. Pomůžeme ti šplhat po žebříku znalostí, příčku po příčce, nejprve o sociální stabilitě, pak o super kultuře a pokud to budeš moci sledovat, až po mlhavé výšiny kosmické integrace. Dáme ti jen znalosti. Musíš mít i nadále možnost pracovat s těmito znalostmi, jak budeš chtít. Pokud v důsledku tohoto poznání bys našel sám nějaké nové přesvědčení, učiň tak pečlivě. Ujisti se, že je to trvalé přesvědčení, vzniklé ze samostatného tvůrčího myšlení a ne jakési předané přesvědčení, v důsledku vizuálních emocí, majících tendenci provokovat. Toto pseudopřesvědčení ochromí svobodu jednotlivce a člověk bude rigidní a dogmatický.

Vědění je podstatná část lidské společnosti a jako u všech materiálních věcí, může být mechanizované nebo automatizované. Máme k dispozici metody výuky, který využívají jistý typ zařízení. Ta pak probíhá rychlostí, o níž se ti ani nesnilo. Nad hlavou máš vybavení, jeden z těchto reflektorů zařízení. Zde je mluvené slovo do značné míry zbytečné. Na obrazovce před tebou ti ukážeme naše vysvětlení v podobě obrazového příběhu, slova která slouží pouze pro tvoji pozornost určitým směrem, k zajištění koncentrace, ale skutečný zdroj informací je zařízení. Nemusíš si dělat poznámky, informace tímto zářením předaná, zůstává zachycena v paměti navždy.

Prožij si toto dobrodružství s otevřenou myslí. Nic jiného nebude rušit tvé soustředění. Nezlob se, když říkáme něco, co jde proti tvým zásadám. Nemáme v úmyslu si tě znepřátelit. Pokud tak učiníme, tak pochop, že to je čistě výsledkem naší nevědomosti o mnohých tabu a předsudcích západního člověka.“

Emise záření začala současně s filmem. Zpočátku jsem si nebyl zcela jist, co se děje. Cítil jsem chlad a trochu závrať, náhlý pocit srovnatelný s tím, jako bych vypil trochu moc vína. Myslíte si, že můžete uvažovat velmi přesně, ale máte pocit, jako trochu odtržený od reality. Fantastická projekce byla doprovázena poněkud dětinským popisem toho, co bylo k vidění. Tu a tam pár slov přivedlo moji pozornost k velikosti, rychlosti, tvaru nebo spojení mezi dvěma věcmi, a tak dále. Nekonečný proud slov a krátkých vět tvořil štihlou nit vysvětlení.

Podstatou byla skutečná informace, kterou jsem dosáhl bez povšimnutí, a to byl podivný zážitek. Vědomí, že tyto bytosti, mohou prostřednictvím svého počítače, přenášet informace přímo do mozku, posílila můj pocit, že já sem nepatřím. Rozdíl mezi námi byl příliš velký. Byl jsem bezbranný.

Pokud to mohu shrnout, tak vyzařované informace byly kombinací vizuálních stimulantů a myšlenek, které se na mě hrnuly fantastickou rychlostí. Obrázky chodily tak rychle za sebou, že na první pohled mě to podráždilo a teprve poté, co jsem se nějakou dobu díval, bylo zřejmé, co se ode mne očekává. Připadal jsem si jen jako nezúčastněný divák, který se zájmem sleduje, co se děje a oni udělali zbytek. Je pochopitelné, že tento typ informací není vhodný pro psané slovo a proto jsem se snažil vyprávět všechno v podobě oboustranné konverzace. Toto inklinuje vyvolat dojem, že jsem byl partnerem v rušné diskusi, ale nic není dále od pravdy. Moje funkce v průběhu tohoto setkání může být srovnána s magnetofonem. Věrohodnost hologramů byla tak fantastická, že to již nebylo možné popsat jako obrázek.

Tak dlouho jsem si dával hlavu do správné polohy, až to bylo jako dívat se z okna. Trojrozměrný, panoramatický, barevný displej nabízel tak přesvědčivé zdání skutečnosti, že po prvních pár minutách jsem si prohlédl obrazovku zezadu, abych se ujistil, že tam není nic schováno. Úprava obrázku byla řízena několika z mnoha knoflíků ovladače na stole přede mnou. Moje první zkušenost se zářením mi dala znalost, již bez dalšího poučení, které z knoflíků musím použít k nastavení, například ostření nebo pozice obrazu na obrazovce. Testovací obraz, svislé pruhy zmizely a díval jsem se do velké, černé díry uprostřed, kolem níž visely oslepující koule. Nedobrovolně jsem ucukl, když byl obraz rozmazaný, ale rychle jsem dostal nad ním kontrolu. Prostor byl velmi hluboký. Díval jsem se do nekonečnosti vesmíru. Proti černému, nafialovělému pozadí, s tisíci hvězdami, byla zavěšená gigantická, růžovo-bílá koule, majestátní krásy. Planeta Iarga.

Ten pohled byl velmi dojemný. Cítil jsem, že jsem jakoby opravdu přítomen v prostoru a skrze mne začaly proudit podivné emoce. Oblačné formace byly v rozporu s těmi na Zemi, souvislé, s malými, vířícími vzory, které zářily ve slunečním světle. Růžové skvrny se objevily, kde se slunci podařilo proniknout hlouběji do mraků. Nejvýznamnější byly dva obrovské, ploché, soustředné kruhy, které tvořily prstenec kolem planety. Byly spíše jako prstence našeho Saturnu, kromě toho, že sestávaly z malého vnitřního kroužku a mnohem širšího vnějšího kruhu, který vrhal ostrý stín na mraky. Byl tam také vidět velký měsíc, se stejným podřobaným povrchem jako je ten náš. Iarga, domov těchto astronautů, je planeta v jiné sluneční soustavě a to dále, než deset světelných let od nás. Více informací o místě planety, mi nemohli říct. Průměr a hmotnost jsou mnohem větší než u Země, gravitační síla je větší a atmosféra je mnohem hustší. Rychlost rotace je mnohem pomalejší než u Země, takže délky dne a noci, jsou delší, ale pravidelné naklopení prstenců kolem planety změní některé dny na noc a některé noci na dny, vzhledem k tomu, že prstence odrážejí sluneční světlo.

V důsledku toho Iarga nemá pravidelné střídání dne a noci, jaké známe. Vzhledem k silnější atmosféře a zvýšenému tlaku vzduchu, který je v jiném složení, než je ten náš, Iargané neznají jasné sluneční světlo a nevidí žádné měsíce nebo hvězdy. Ve vyšších vrstvách atmosféry existuje trvalá vrstva mlhy, která filtruje sluneční světlo. Modrá barva se objevuje pouze ve světlejších odstínech a zelená je tam výraznější, než zde, což může odpovídat za to, že jak se mi zdá, dávají přednost modré v jejich umělém osvětlení. Popisují Zemi jako modrou planetu s oslepujícím světlem a naopak Iargu, jako zelenou planetu s mlhavým světlem. Životní podmínky, jsou velmi odlišné od těch na Zemi. Extrémní teploty jsou mnohem menší, než zde, ale když se dozvíte, že rychlost větru může dosáhnout více než třikrát našeho maxima, déšť a sněžení může být až desetkrát silnější a kombinujete to s tím, že konečná rychlost větru je mnohem vyšší, bude zřejmé, že by bylo velmi nemoudré pro někoho z nás, kdyby byl na Iarze zastižen bouří! Poté, co jsem byl informován, že pád z výšky pouhých šesti stop by byl fatální, začal jsem rozumět trochu více důvodům fyzického vzhledu těchto Iarganů.

Pružné svaly, obrněné lebky a dlouhé paže byly výsledkem obtížnějších klimatických podmínkách, než jsou ty naše. Také zemětřesení zdá se, že se tam vyskytují s větší intenzitou a frekvencí, než ta naše. Když jsem se začal ptát sám sebe, jaké budovy na takové planetě by byly vhodné, obraz změnil a ukázal se pohled z rychle se pohybující lodi, která právě prošla vnější vrstvou mlhy kolem planety. Zpočátku jsem viděl jen mraky a nade mnou růžovou vrstvu mlhy, kterou jsem viděl již dříve, pak druhou, rozptýlenou oblačnou vrstvu, která byla primárně zodpovědná za podivné, rozptýlené světlo na této planetě. Prošli jsme touto vrstvou ve výšce asi dvacet mil a při pohledu ze spodní strany to byla směs žlutých, šedých, hnědých a nazelenalých mraků, které dělaly velmi temný a hrozivý dojem. Konečně přišla oblačná vrstva, která se ve výšce silně se podobala na naše mraky, tvarem i barvou a po průchodu jsem měl volný výhled na zem. Letěli jsme přes jasně zelený oceán s bílými hřebeny vln.

Nad vodou běžela oranžová linie rovná jako šíp, která od sebe oddělovala bílou podkovu břehu, který ohraničoval ostrov, rozdělovala se a pokračovala v různých směrech. To jediné bylo vidět, když kosmická loď letěla stále níže, tak jsem si uvědomil, co to bylo za pás. Železniční dráha! Na dlouhých, štíhlých věžích, vysoko nad vodou, běžel most až kam oko dohlédlo. Podél tohoto mostu se pohybovala malá zářící torpéda v obou směrech. Jejich rychlost byla jen o něco menší, než naší lodi a bylo jich tam příliš mnoho, než abych je mohl všechny přehlédnout. Vzdálenost mezi torpédy byla asi desetkrát větší, než jejich vlastní délka, všechny od sebe přesně stejné vzdálené, podél víceokrajného systému, který byl rozdělen do dvou vrstev nad sebou. Měl jsem málo času k dalšímu studiu vlaků, protože jsme letěli dál.

Do zorného pole se dostala země - nízko položené pobřeží, rozdělené širokými řekami a velkými přilehlými jezery. Před mýma užaslýma očima se rozložilo nadpozemské panorama, neboť kam až oko dohlédlo, byla země rozdělena oranžovou železnicí do pravidelných obdélníků. Dlouhá torpéda se pohybovala mezi obrovskými, skleněnými konstrukcemi, jako nádrže na kapaliny, s lesklými kupolovitými střechami. Zelené plochy po obou stranách dráhy vypadaly jako pralesy. Čím déle jsem studoval tuto krajinu, tím více jsem si uvědomil, že to je rozvinutá civilizace ve své extrémní podobě. Oblast mezi budovami se zdála být použita zejména pro zemědělství, jen tu a tam byly podél cest průmyslové komplexy. Kamera uháněla dál.

Krajina se změnila a stala se zvlněná, rozdělena zdmi na obrovské terasy, které mohu porovnat s italskými vinicemi. Za nimi ležely hory a ve velkém údolí mezi vrcholy bylo červenohnědé jezero, které přišlo do zorného pole. Stroj se naklonil nosem stále níže, tak jsem byl schopen

vidět visle pod sebe. Kolem břehu jezera stálo mnoho budov, mezi kterými bylo několik obrovských návrší.

Byla tam tři místa, jasné modrobílé barvy, lemovaná svítícími oranžovými světly. Všechno ukazovalo na fakt, že kosmická loď se tady chystá přistát a na poslední chvíli, než obraz zmizel, jsem viděl něco, co mě přinutilo popadnout dech. Na pravé straně obrazovky, nízko nad jezerem, visely tři lesklé disky, jako hlídky ve vzduchu. Měly tvar perfektních, skutečných disků.

"Viděl jsem létající talíře!"

"Viděl jsi tři z našich letadel."

"Ve tvaru talířů?"

"Přesně tak. A pokud máš zájem, tak je poznáš."

"Určitě mám. Přiletěli jste sem s něčím takovým?"

"Ne Tyto letouny mají asi tolik společného s naší kosmickou lodí jako má indiánský šíp s raketou na Mars. Doufáme, že máš důležitější otázky, než se ptát na naše letadla."

"Samozřejmě. Mám tomu rozumět tak, že skleněné nádrže jsou vaše domy?"

"Ano, říkáme jim kruhové domy, protože jsou ve skutečnosti postaveny ve tvaru válce s krytou centrální odpočinkovou oblastí."

"Jsou na celé planetě postaveny tímto způsobem?"

"Ano, všechny oblasti, které jsou vhodné pro bydlení jsou zastavěny tímto způsobem."

Na obrazovce ukázal pohled na obývací prostor z velké výšky.

"Takže vy všichni žijete ve stejném typu domu?"

"Zvenku jsou všechny stejné, ale uvnitř jsou velké rozdíly."

"Jednotnost mě konsternovala. Vaši představitelé také žijí ve válkách?"

Měl jsem představu, soudě podle délky vlaků, kterou jsem odhadoval asi na sto padesát stop, že tyto stavby jsou obrovské, alespoň 900 stop v průměru více než 300 stop vysoké.

Slovo „představitelé“ jsem použil podle zvyklostí ze Země, jako označení vedoucího postavení, protože jsem si nedovedl představit, že u vyšší civilizace, postavení ve funkci nemůže hrát žádnou roli.

"Nevím, v jakém smyslu to má co do činění s další variací při stavbě domu. Proč nemáte jednodušší, menší domy s více soukromím?"

"Malé domky s vlastními pozemky tvoří systém, který nazýváte „města“, a to je neefektivní a u nás nemyslitelné. Proč neefektivní? Máme-li problém s přelidněním, musíme stavět velká města a domy pro více lidí. Nemohli bychom si pak dovolit luxus velkých ploch lesa, jak můžeme."

"Čemu říkáte přelidnění?"

"Naše malá plocha země má více než tři sta lidí na kilometr čtvereční, což je podle mého názoru docela velká hustota. Ve srovnání s pozemským průměrem pětadvacet lidí na kilometr čtvereční, to je opravdu husté. Odhadni počet lidí žijících v této oblasti, kterou zde vidíš. V každém domě žije asi deset tisíc obyvatel. Představ si to v obdélníku všech staveb."

"Deset tisíc na prstenec?"

"Ano, a máme více metrů čtverečních na osobu, než máte vy."

Udělal jsem rychlý výpočet. Každý obdélník obsahoval třicet šest kruhových budov, takže třicet šest krát deset tisíc je. . . nebesa! Tři sta šedesát tisíc! Neočekával jsem tolik. Každý obdélník představoval kompletní město! Ale přitom zaujímalo také hodně půdy.

"Jak dlouhý je obdélník?"

"Zhruba deset kilometrů."

Soudil jsem, že šířka pak musí být asi šest kilometrů, takže město zaujímalo oblast asi šedesát čtverečních kilometrů a proto dle mého řešení tam musí být 600 lidí na kilometr čtvereční.

Mohl jsem se samozřejmě mýlit o jejich populaci - 600 na kilometr čtvereční! To je při velikosti našich bytů jinak.

„Mám dojem, že to je mnohem méně, když vidím prostor, který vám zbývá, tak musím přiznat, že je to velmi chytrý řešení... ”

"Tvoje odpověď nás pobavila, protože jsi udělal malou chybu. Máš desetinnou čárku na špatném místě."

Znovu jsem si to spočítal a došel k absurdnímu výsledku - celkem šest tisíc.

"Nemůže to být šest tisíc?"

"Tak to je, Stef. To, co zde vidíš, zde sídlí populace šest tisíc lidí na kilometr čtvereční."

"Ale to je směšné. Jak to můžete udělat? To je dvacetkrát tolik jako v naší přelidněné zemi."

"Vaše slovo ‚přelidnění‘, je holý nesmysl. Naše planeta má hustotu obyvatelstva nejméně stokrát větší, než je ta vaše a my nemluvíme o přelidnění."

Začal jsem se cítit nesvůj, bylo to šílené. Věděl jsem to. Nikdy bych nezačal tento rozhovor. To nevedlo nikam. Zíral jsem s novým zájmem na obraz před sebou a snažil se vypočítat životní prostor těchto lidí. Podivné, jak se to může zdát, když zde nebyly žádné známky přelidnění. Naopak, tam bylo dosti prostoru, kolem válců a silnice, které procházely lesní oblastí, v žádném případě nepřekážely lidem nebo provozu.

"To je nesrovnatelné s čímkoli, co znám, tak nenacházím slov."

"To je správný postoj. S touto konfrontací s úplně jiným světem, s naprosto odlišnými normami a zcela odlišnou filozofií, se snažíme, abys pochopil, že to nesmíš porovnávat. Nic ti nebrání v pochopení tohoto světa a úrovni jeho civilizace. Zapomeň na svůj vlastní svět a pokus se pochopit, co se tady děje. Zkus bez předsudků sledovat naše vysvětlení, jakkoli to bude těžké. Důvodem pro naše husté zalidnění je malá oblast znečištění země na naší planetě. Irga je téměř zcela pokryta vodou, tvořící hluboké oceány, které nám nechávají jen malou plochu suché půdy, která může být srovnána s rozlohou Austrálie, a ještě je rozdělena na četné ostrovy. Potýkali jsme se s problémem výživy a bydlení pro miliardu bytostí, které jsme potřebovali, abychom dosáhli náš cíl vývoje, na nejmenší možné ploše půdy. Toto rozdělení kladlo největší nároky na naše plánování a sociální systém, takové požadavky se nevyskytují na Zemi, máte náhradní prostory.

"To, co jsme potřebovali k vytvoření vysoké úrovně kultury byly tři věci: svoboda, spravedlnost a efektivnost. Vysvětlíme ti tyto pojmy jeden po druhém, počínaje posledním - efektivností. Jsi šokován velikostí naší populace, ale prostor tě překvapil. Zvláštní, že? Není to tak divné, když si uvědomíš, že nejsi šokován tím, že pro počet lidí je ponecháno více prostoru, než jaký považuješ za směšný přelidněný svět. Budeš šokován tím, jaká je naše efektivita. Pro nás je to ta nejnórmálnější věc na světě, protože bez tohoto pojmu, bychom prostě nemohli existovat. Bez efektivnosti by se náš svět okamžitě zhroutil. Budeš neustále hledat důvody proti této koncepci v našem vysvětlení, protože to tak musíme dělat, pečlivě jsme každý ze tří pojmů jako jsou svoboda, spravedlnost a efektivita museli použít k dosažení úrovně civilizace, kterou lze nazvat stabilní. Také spravedlnost je podmínkou efektivity.

Například, pokud by v tom hráli roli domy a rozdíl v postavení mezi lidmi, pak dosáhnout spravedlnost a efektivnost v prostředí, jako je toto, je nemožné. To tedy vyžaduje jiný, sociálnější způsob života."

To bylo zhruba na začátku vysvětlení pojmu efektivita, a já to vsřebával jen s obtížemi. Kdo by očekával, že popis super kultury začne přednáškou o efektivnosti? Ale nic! Je to téměř nemožné, posuzovat to jen z hlediska efektivity. Vezměte si například jejich způsob plánování. To je jednoduše založeno na maximálním počtu osob, které daná oblast země může ubytovat.

Obydlí a silnice zabírají nejmenší možnou plochu, ne více než pět procent půdy, aby se zachovala maximální plocha pozemků pro zemědělské účely a přírodní krásy. Zemědělské oblasti produkují maximální množství potravy, které jejich technika umožňuje, aby se nasýtil jejich obrovský počet obyvatel. Lesní plochy jsou nezbytné pro udržení dostatečného množství kyslíku v atmosféře a také slouží jako rekreační oblasti. Vše je přizpůsobeno k maximálnímu užítku.

Co byste si představili, že je nejlepší způsob dopravy této super kultury? Myslíte si, že snad nadzvuková letadla nebo rakety a lodě typu vznášedla nebo auta? Vyloučeno. Něco tak neefektivního, s tolika pohyblivými částmi, které se mohou opotřebovat a vyžadují tolik údržby, to by bylo na Iarze šílenství. Co tedy používají? Je to velmi jednoduché. Mají plně automatický železniční dopravní systém. Štíhlé vlaky jako torpéda, které se pohybují bez tření nad koleji, jsou jedinou možností. Jediná součást, vyžadující údržbu, jsou dveře, ale ty jsou vyrobeny s tak vysokou kvalitou, že vydrží přinejmenším sto let. Jako dobře vychovaný pozemšťan jsem se nechtěl vzdát příliš snadno a poukázal jsem na to, že naše letadla jsou rychlá a pohodlná a jsou určitě mnohem lepší než vlaky, které mohou dosáhnout jen rychlosti asi 400 kilometrů za hodinu.

Dostal jsem překvapivou odpověď. Letadlo je nejen neefektivní, ale je naprosto asociální!

Objevují se pouze na planetě, kde stále existuje rozdílný stav společnosti, protože jsou pouze pro vyšší třídy, jinak jsou k ničemu, jako prostředek hromadné dopravy a náklady na cestujícího a kilometr jsou nejméně desetinásobkem jejich železničního systému. Začali mluvit o přepravní kapacitě. Šestipruhový železniční systém mezi bloky domů, (pouze v horní části) může přepravovat na maximální výkon jeden milion osob za hodinu provozu. Řekl bys, že letadlo by s tím mohlo soutěžit?

Ne, já nemohl. Tváří v tvář takovým astronomickým číslům, jako toto, jsou další argumenty nesmyslné. Oni však ještě neskončili.

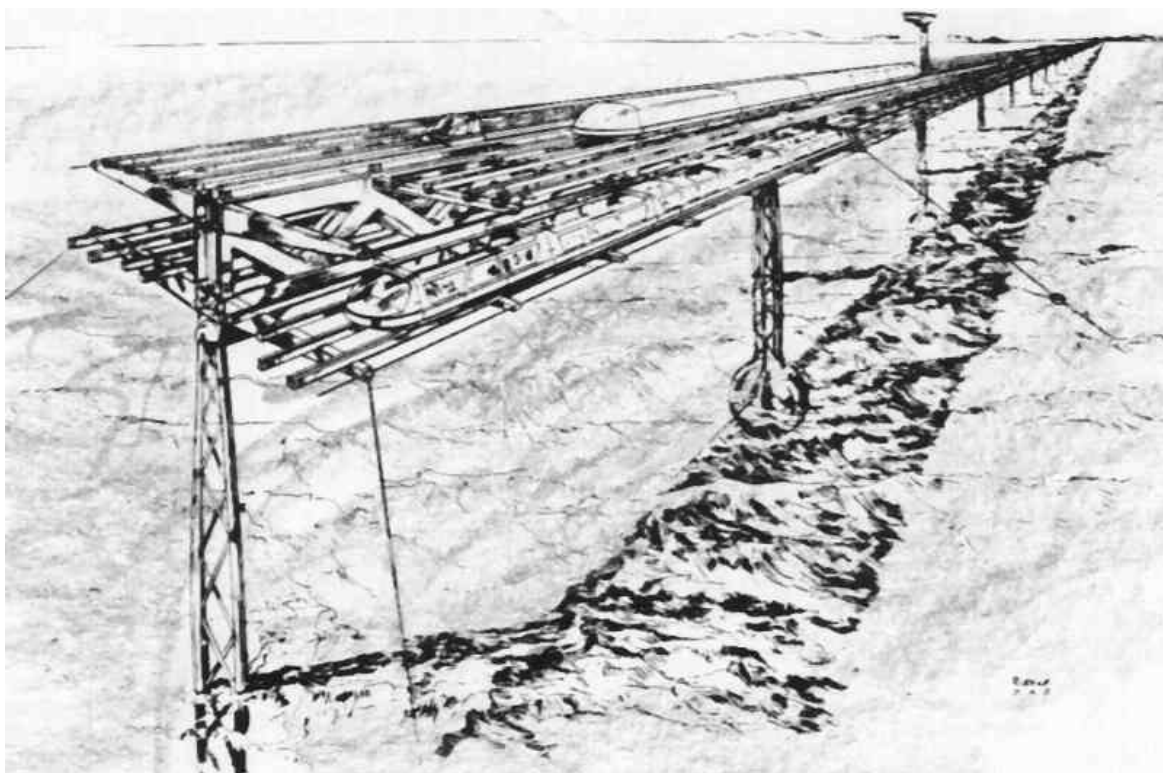
„Opravdu si myslíš, že náš transport byl pomalejší než váš?“

Měl jsem ten dojem. Ale, byl jsem na tom velmi špatně. Musel jsem přemýšlet, pokud jde o průměrné rychlosti a hodiny, které musíme zbytečně čekat na spojení, zpoždění způsobená poruchami nebo špatným počasím a naše úžasně neefektivní dopravní zácpy! S myšlenkou na toto všechno, jsem byl okamžitě připraven jim věřit, když říkali, že jejich průměrná rychlost všech dopravních systémů dohromady je asi pětkrát vyšší, než je ta naše - včetně letadel. Zmínil jsem se něco o pohodlí? Ano, byl jsem překvapen, protože komfort byl také aspektem efektivity. Vlaky se ukázaly být nejlevnější formou přepravy a jediný problém, který by zůstal, bylo získat co nejvíce lidí, jak to bude možné, aby nechali auta doma a použili vlak. Jediný způsob, jak to udělat, bylo pohodlí, a to bylo opravdu něco podstatného.

Tyto vlaky byly navíc zdarma a tiché, na rozdíl od hluku větru. Vzhledem ke své poloze vysoko nad zemí se jejich velkými okny nabízel úchvatný výhled na okolní krajinu a interiér byl tak luxusní, že neoponechal nic nesplnitelného. Nebyly ovlivněny povětrnostními podmínkami a stoprocentně spolehlivé. Frekvence byla tak vysoká, že jízdní řády byly zbytečné.

Vím už teď dost? Rozhodně ne! Tak se mi postupně stalo zřejmé, že jejich chápání efektivity bylo naprosto odlišné od našeho. To ovlivnily jejich samotné duše. Účinnost se stala téměř náboženstvím.

Jedno z nejimpozantnějších vidění na obrazovce bylo jejich transoceánské železniční spojení. Nádherná, oranžová konstrukce, asi sedmdesát pět stop nad neklidnou zelenou vodou, vedoucí nad oceánem v přímce. Nejdříve jsem si myslel, možná trochu naivně, že podpůrné věže stojí na dně oceánu, ale nebylo to tak primitivní. Celá stavba se vznášela, nesená velkými koulemi pod věžemi, které byly zakotveny do mořského dna nastavitelnými lany.

Koule byly umístěny v hloubce, kde byla voda vždy poměrně klidná, neovlivněna podmínkami na povrchu. Problém, který mě zaujal, bylo to, jak se vlaky mohou pohybovat bez tření a opotřebení. Zjistil jsem, že to není tak těžké, jakmile použijí supravodivé materiály a supermagnety ze stejného druhu materiálu, jaký používají pro vnější plášť jejich kosmických lodí. Vlak byl nadnášen na magnetickém polštáři po celé délce, když jel po duté kolejnici. Prostřednictvím polarity a síly magnetického pole, byl plovoucí podvozek držen ve středu kolejnice. Fantastická konstrukce! Tento systém byl řízen z velkých elektronických řídicích center, které byly téměř plně automatické. Optická signalizace nebyla používána, aby rychlost nebyla ovlivněna i tou nejhlubší mlhou. Jejich nákladní vlaky mě zaujaly nejvíce, protože ve skutečnosti to byly, nic více nebo méně, jen samonaváděcí kontejnery. Program trasy byl připojen do čela jednotky a vlak jel sám po své trase, aniž by potřeboval strojvůdce na palubě, našel si svou vlastní cestu přes železniční síť do místa určení, byl tichý, bez vibrací a bez nočního osvětlení.

Některé věci byly spíše zábavné. Zdálo se mi, že poměrně populární kratochvílí je cestovat v hotelových vlacích. Skupina asi dvaceti pěti lidí si objedná jednotku, která je vybavena tak, jako samoobslužný hotel a prostě jede, kam chtějí podle nálady. Všude v rekreačních oblastech jsou kempy, kde tyto vlaky mohou zůstat na pár dní nebo i déle a vše, co potřebujete k tomu, abyste cestovali dále, je naprogramovat si další cíl cesty. Při cestování tímto způsobem, často v noci, můžete překonat obrovské vzdálenosti. Jakmile jsem se zeptal na otázku, která nespadala do programu, dostal jsem více podivných odpovědí.

"Mohou si všichni dovolit cestovat tímto způsobem?"

"Ne, nikdo si to nemůže dovolit, protože nemáme peníze, ale každý může jet na dovolenou v případě, že si to přeje."

Na mou žádost, mi ukázali jeden z jejich vozů. Před jedním obrovským skleněným obytným domem stálo velmi efektní vozidlo se směšně malými koly. Nicméně, mohlo to být kvalifikováno jako motorové vozidlo. Moje nadšení pro motorová vozidla bylo najednou potlačeno při pohledu dvě Iarganské ženy, které v doprovodu čtyř malých dětí, se objevily u auta. Seděl jsem a zíral na ty podivné exotické bytosti tak intenzivně, že vysvětlení o autě se mi z velké části ztratilo. Jejich tváře byly hladší a jemnější, než astronautů a byly tvořeny bílými a fialovými pruhy na přední straně obličeje a kolem očí. Připadaly mi jako indiáni na válečné stezce a tato myšlenka byla zesílena barevnými motivy na jejich oblečení. Zdálo se, že toto oblečení se více podobá na ozdobu, než cokoli jiného. Byl to jen široký kus látky s otvorem uprostřed, který se oblékl přes hlavu a byl připevněn v pase širokým opaskem, přičemž paže a boky těla zůstaly odkryté. Mimo tohoto oděvu, nosily pár hedvábných kalhot, které byly uchyceny pevně kolem kotníků. Boty na širokých bosých nohou, byly otevřené sandály. Měly tyto rafinované modely, aby demonstrovali specifiku oděvu, zdůrazněnou rychlými pohyby. Nejpodivnější bylo vysvětlení, které jsem slyšel, co bylo zaměřeno pro mne a vzhledem k dokonalosti obrazu jsem se cítil, jako bych byl skutečně přítomen a středem jejich pozornosti.

"Je to způsob, jak se vaše ženy obvykle oblékají?"

"Ukázali jsme ti dvě matky s dětmi, na jejich cestě do rekreační oblasti a budeme je sledovat kamerou. Mají na sobě rekreační oblečení, určené ve dne na venek. Nechceme hledat nějakou důležitost oblečení, proto nemáme žádné další filmy na toto téma, tak prosím, omez svoji pozornost na automobil."

Ženy mezitím nastoupily do auta i s jejich neklidnými potomky a demonstrovaly ovladatelnost vozidla na jeho malých kolech. Tato kola sloužila pouze pro přepravu vozu od obytného válce k železničnímu systému, kde na rozdíl od vlaků, byla zavěšena magnetickou příchytou pod horní kolejnici. To vysvětluje velký skleněný panel, který byl umístěn pod nohama cestujících na předním sedadle, což vozidlu dávalo z čelního pohledu vzhled vrtulníku. Interiér byl luxusní, dvě široké třímístné lavice a za nimi prostor pro zavazadla. Byly tam jen jedny posuvné dveře na jedné straně a nikde jsem nemohl objevit žádný přístup k motoru.

Po této demonstraci ženy odjely po široké, okrově zbarvené silnici k místu, kde obrovský centrální železniční systém běžel mezi válcovými domy. Obrovské dálnice, které vypadaly jako tenké oranžové linky ze vzduchu, byly ve skutečnosti tři úrovně silničního a železničního systému, s hustým provozem nepředstavitelnou rychlostí. Na nejvyšší úrovni bylo šest drah železničního systému, kde jezdila dlouhá torpéda vlaků, čtyři vnitřní dráhy byly pro rychlou dálkovou dopravu a dvě vnější dráhy pro místní dopravu.

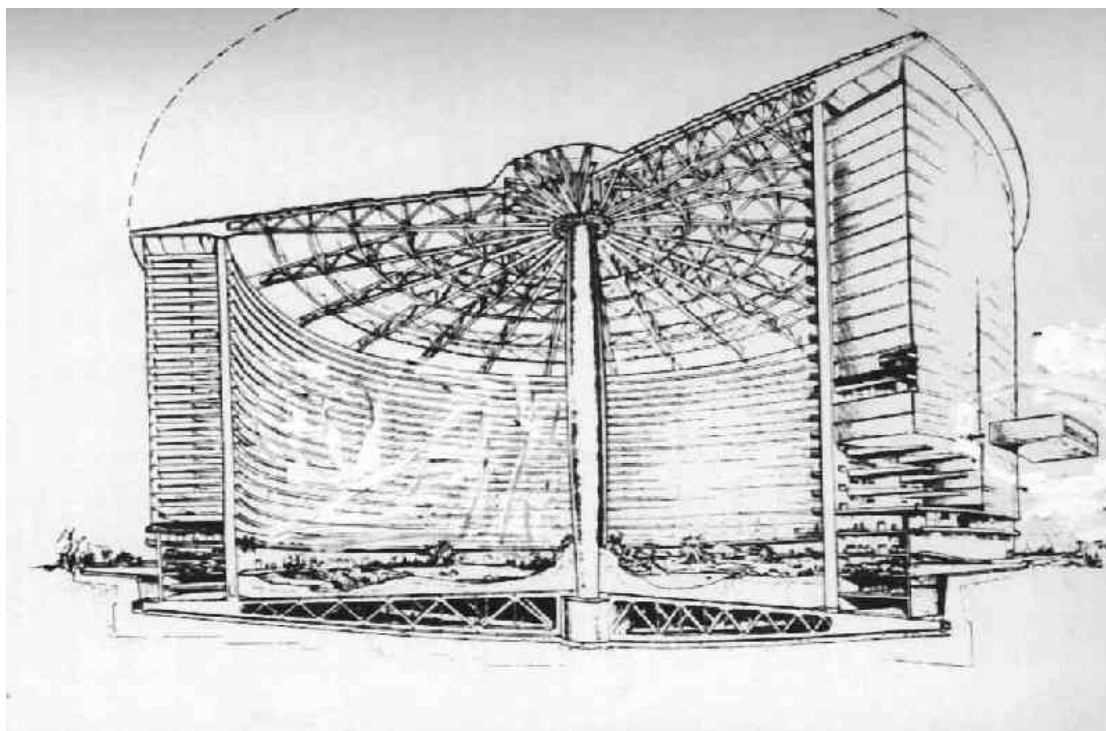
Další dvě úrovně byly pro osobní automobily, opět za použití vnějšího pruhu pro pomalou, místní dopravu a vnitřních pruhů pro vysoké rychlosti na delší vzdálenosti. Stanice byly obrovské budovy, jejichž středem procházely v tunelech automobilové a vlakové tratě. Na úrovni přízemí, kolem těchto stanic, byl obrovský terminál pro přesun nákladní dopravy ze železničních kontejnerů na kolovou dopravu. Kamera i nadále sledovala fantastickou cestu podél dráhy a dvě ženy, které si v tom okamžiku hrály se svými dětmi.

Věnoval jsem svou pozornost válcovému domu. První věc, která byla patrná z dálky, byl dokonale hladký vnější plášť, bez drážek a spár po obvodu. Jednotlivé patra byla vidět jen jako smetanově bílé pruhy asi metr na výšku, na nichž spočívaly skleněné panely asi patnáct stop vysoké a šedesát stop široké. Panely byly nesené antracitově zbarvenými pilíři, které běžely od shora dolů v celém objektu.

"Není tam dosti teplo, za tím vším sklem ve vašich domech, automobilech a vlacích?"

"Ne, protože to vůbec není obyčejné sklo, ale kombinace skla a plastu. Obsahuje dvě elektricky vodivé vrstvy, jejichž transparentnost lze regulovat, čímž získá větší či menší odraznou schopnost."

Holografický obraz překročil širokou řeku a já jsem mohl vidět tisíce Iarganů na procházce podél břehů. Také jsem viděl stovky malých loďek vzdorovat silnému větru a bouřlivým vlnám. Byly konstruované jako katamarán, se skleněnými kabinami nesenými asi stopu nad vodou. Trupy byly téměř kompletně ponořené a nejpodivnější bylo, že bouřlivá voda neměla na ně téměř žádný vliv. Byly rychlé a nijak nezpůsobovaly vlny.

(Text k obrázku: Průřez jedním z domovních válců. Konstrukce je natolik stabilní, že i přes silná Iarganská zemětřesení je konstrukce stabilní. Základna, stěny a střecha mají minimální životnost více než tisíc let. Plastové byty (apartmány 20 x 20 x 6 m), jsou horizontálně odnímatelné. Průměr budovy je více než 300 metrů, výška je 135 metrů. Budova poskytuje bydlení pro 10.000 osob, z nichž každá má dostatek prostoru pro sebe, plus část vytápěné společné zahrady. Hladký vnější plášť je nezbytný v souvislosti se silnými větry a dešti. Komfort a práce byly dovedeny k dokonalosti do té míry, že domácnosti jsou osvobozeny od domácích prací, ochrana a pohodlí domu byly podřízeny k vytvoření možnosti četných mezilidských kontaktů při co největší volnosti.)

Kamera mi nenechala čas na další studium. Krajina se změnila, země se zvlnila, ve vzdálených vysokých horách, které se ztrácely v mlhavém světle Iargy. Válce ve svých podélných sestavách pokračovaly až kam oko dohlédlo do podhůří, a to i za hranice, kdy byly terasy s dlouhými vysokými zdmi. Jak se země stala více hornatá, budovy nepokračovaly, stejně jako silnice, ale železnice pokračovala dál přes divokou skalnatou krajinu. Zbytek cesty se stal skutečnou sci-fi. Jako obří had, vedla železnice kolem vrcholů hor a přes hluboké rokle, přes fantastické visuté mosty, podél svislých skalních stěn, dále přes zející hlubiny a pak přes travnaté svahy s plochami lesů a na každém vhodném místě byly stanice a parkovací plochy pro osobní automobily. Byl to jeden velký rekreační areál, s jeho drsnými horami a krásnými vodopády.

Jak jsme se blížili k velkému, zelenému horskému jezeru s okolními budovami, obraz vybledl a byl nahrazen nyní známým pohledem na Iargany v obytných místnostech, ale ty jsem viděl hned jinýma očima, které si začaly všímat nádherné dokonalosti tohoto podivného světa, který trpěl kvůli obrovskému počtu obyvatel, i přes nejvyšší efektivitu. Svět bez odpadů, vůní, výfukových plynů, dopravní zácpy a hluku.

Také jsem začal trochu chápat něco jiného, a to spravedlnost, když se pořád o tom mluví. I když jsem se teprve začal seznámovat se s touto vzdálenou kulturou, pochopil jsem, že všichni tady mají stejná práva. Žili ve stejných domech, jezdili ve stejných autech a vstupovali do stejných vlaků. Nebyli tam ani bohatí, ani chudí, mezi národností, rasou a barvou pleti nebyl žádný rozdíl.

Musela to být jednotně řízená planeta, zdánlivě tak striktně, že bylo všechno jednodušší a standardizované. Jaké hrozné pomýšlení! Neměl jsem o tom ani ponětí a pak měl hrůzu při pomýšlení, že taková jednotvárnost se brzy změní v touhu.... Začal jsem přemýšlet, jaké musí mít náklady miliony kilometrů železnice, byl to jistě triumf techniky.

"Můžete mi dát nějakou představu o tom, co takový dopravní systém stojí na nákladech?"

„To je těžké. Víme zhruba, co reprezentuje dolar ve výrobních možnostech, ale převádět to do nákladů dopravního systému ... no, to můžeme jen hádat. Za jednu miliardu dolarů by ses dostal mnohem dál, než tři míle."

"Nemůže to být uděláno za méně?"

"Samozřejmě, ale pak bychom museli dělat ústupky v oblasti kvality, a to není náš způsob práce. Takovýto systém může existovat pouze tehdy, pokud je postaven tak, aby vydržel po celá staletí, jinak bychom ho stále opravovali."

"Nikdy bychom si nemohli dovolit takovou špatnou kvalitu."

"Vidíš to před sebou. Co potřebuješ, není bedna plná bankovek, ale výrobní kapacita. Pouze společnost s naprosto efektivním ekonomickým systémem může pro sebe realizovat takové věci."

"Ale to všechno se dá srovnat s komunistickým systémem, který máme na Zemi."

"Náš kosmický univerzální ekonomický systém lze přirovnat k oběma systémům – ke komunismu i kapitalistické západní ekonomice. Dá se také říci, že náš kosmický ekonomický systém nemůže být porovnán jen s vaším jedním."

"Pokud nebudeme mít tento systém na Zemi, jak ho můžete nazývat univerzální?"

"Pouze prostřednictvím tohoto systému, může rasa dosáhnout kulturní úroveň a sociální stabilitu. A odtud je cesta dále k nesmrtelnosti. Jedná se o kosmický stav, na základě přírodních zákonů."

"Jaká je vaše definice kultury, tedy přesně? Začínám si myslet, že jsme to slovo definovali jinak."

"To je velmi důležitá otázka, Stef. Kultura je systém, jehož prostřednictvím společnost zajišťuje, aby lidé byli šťastnější. Je postaráno o lidi, kteří jsou nemocní, invalidní, staří nebo chudí. Stručně řečeno, opatření pro kolektivní solidaritu."

"Ale co to má co dělat s nesmrtelností?"

"Jen to, že obětává a inteligentní rasa je nesmrtelná. Ale dříve, než to můžeš pochopit, budeš nejprve muset s námi vylézt po žebříku do mlhavých výšin komické integrace."

"Neuvěřitelné! Myslel jsem, že jste zavedli něco jako jakési náboženství, ale teď vidím, že ekonomický systém je také náboženstvím svého druhu."

"Ty začínáš chápat, ale slovo ‚náboženství‘ není pro to dobře zvoleno."

"Něco jako co?"

"Není to korektní."

"Myslíte, že bychom měli začít budovat svět s tímto standardem výkonnosti a kvality?"

"Nepamatuji si vůbec, že bych navrhl, že byste měli budovat železniční systémy a válcové domy, ani jsem neřekl, že počet obyvatel by měl být tak velký jako ten náš. Můžete se opět zdát zbytečně vytvářet porovnání, které bys neměl dělat, protože to nikam nevede. Zkus jen pochopit, jak jsme použili tři základní funkce vyšší kultury - svobodu, spravedlnost a efektivitu v našem světě, a je opravdu naše kultura. Teprve pak budeš moci pochopit naši odpověď na důležitou otázku, na kterou se ptáš."

Kapitola 3 - Planeta Iarga

Potom, co mi Iargané vysvětlili svou představu o efektivitě, neprodleně obrátili, aby objasnili myšlenky spravedlnosti. Stejným neúnavným a účinným způsobem, mi ve velmi krátkém čase vštěpovali všechny zákony, na jejichž základě byl založen jejich sociální a ekonomický systém. Hlavní téma bylo vždy stejné - efektivita a spravedlnost. Je zajímavé zcela pochopit, co je kosmický univerzální ekonomický systém. Vysvětlují to takto: hospodářský plán, jehož cílem je efektivní uspokojování lidských potřeb, je osvobozen od tyranie materiálních podmínek každodenního života. Jinými slovy, v případě, když každý všechno, co potřebuje, má k dispozici, pak pořízení hmotných statků již nemá prvořadý význam. Toho lze dosáhnout pouze tím, že dáme rovné podíly všem, jinak bude vždy existovat závist. Kultura se pak stává více či méně stabilní. Souhlasně jsem přikývl, kdyby lidstvo bylo zbaveno hmotných problémů, bylo by bez závisti a chamtivosti.

Zbývá jen jeden malý problém - jak to udělat? Snad trochu magie? Existují pouze dvě řešení: každý buď musí vlastnit stejné věci nebo nikdo nesmí vlastnit nic. Poslední je neúčinnější metoda. Posadil jsem se zpříma ve svém křesle. Byly mi, jako řediteli společnosti vyprávěno, že se musím obejít bez osobním vlastnictvím? Tyto bytosti byli čistí komunisté! Bylo by zbytečné pokračovat v tomto rozhovoru, to nevedlo nikam. Seděl jsem a přemýšlel, jestli bych měl vyslovit svůj nesouhlas, ale vysvětlení pokračovalo následující hypotézou. V důsledku toho, že peníze jsou směnitelná forma majetku, by měly být zrušeny. Šli ještě dále. Osobní majetek je základem velmi primitivní úrovně kultury. Měli dost inteligence, aby stavěli kosmické lodě, ale ne dost, aby viděli, že zákony přežití nejschopnějších a nejsilnějších jsou správné a proto musely být zrušeny. Možná bych jim mohl vysvětlit, jak jsem si myslel, jak mohou přežít s takovým systémem. Vzhledem k tomu, že byl jejich systém velmi zajímavý, tak diskriminace zde porazila vše, s čím se před tím nikdy nesetkali.

Pozemšťané se zdají být neustále zaměstnáni vymyšlením nových forem diskriminace a používají to jako řešení existujících problémů. Kdyby někdo zformuloval nějaký sociální nebo politický plán, okamžitě by někdo jiný na něj zaútočil. Opravdu nesmím vinit mimozemšťany, když řekli, že to všechno jsou zbytečné řeči, smáli by se naší neustálé činnosti proti sobě. Na druhou stranu, je to spíše děsivější, než zábavné, že moc je nyní rozdělena podle hlediska počtu atomových zbraní, zbrojních arsenálů, které mají nepředstavitelný destruktivní a jedovatý účinek. A to vše je pod kontrolou několika tlačítek! Jak je možné, že můžeme ještě klidně spát? Člověk se učí žít s věcmi, které je nemožné změnit. Takový pošetilý nápad – samozřejmě, bylo by možné něco změnit. Vše, co bychom museli udělat, je přestat diskriminovat, na to stačí změnit naše zákony. Koncept soukromého vlastnictví, samozřejmě stojí v cestě. Ale určitě bychom to mohli vyřešit. Raději na to nemyslet. Zrušit osobní vlastnictví? Nikdy by to nefungovalo. I když jsme všichni ochotni zlepšit svět, museli bychom začít s naším sousedem....

Jistě i sobecký člověk může pochopit, že svět bez útisku by byl lepším místem pro život. Možná bychom mohli vytvořit i prosperitu, která by obecně vzato mohla být desetkrát lepší než současná? Že by tomu lidé mohli rozumět? Byla škoda, že komunistické ideály byly ztraceny v neefektivnosti, jinak by mohly udělat mnoho dobrého. Byl to případ státem kontrolovaných hospodářských vůdců, dělajících rozhodnutí. Můj humor se výrazně zlepšila - oni nebyli komunisté ve všem. Ale co pak tedy byli? Pokusím se stručně vysvětlit jejich systém, pokud jsem byl schopen to pochopit.

Celková produkce zboží a služeb je na Iarze v rukou velmi malého počtu velkých společností, jako "trusty". Jedná se o velké organizace s miliony zaměstnanců, aktivní na celé planetě. K dispozici jsou základní fondy, které se distribuují přímo spotřebitelům a výrobní továrny, které dodávají potřebné. Na Iarze se nic neplatí, pouze se to zaznamenává.

Co spotřebitel používá, je zapsáno v počítačovém centru v každém z válcových domů, a to může být vyšší než na co mají právo. Tyto počítače jsou spojeny s velkými nákupními centry v každém z válců. Pak si nemůžete nic koupit. Velké a drahé věci, jako jsou domy, auta, lodě, cenné umělecké předměty, atd. si nemůžete vůbec koupit, ale pouze pronajmout! Říkají tomu pravé akvizice. Méně drahé věci nejsou pronajímány, protože by to nebylo efektivní. Jsou registrovány se svou celkovou hodnotou a užívacím právem, které zůstává na celý život. To je téměř stejné jako osobním vlastnictvím, kromě toho, že v případě smrti, je zboží vráceno do fondů. Poslední kategorie je zboží pro domácí spotřebu a pro veřejné služby. Jeho celková hodnota je zapsána a právo užívání se stane tvým.

Pokud jde o zboží, nemusíte mít „na skladě“ více, než je přiměřená vlastní spotřeba, jinak přebytek může být zabaven. Je to prakticky stejný druh hospodaření, jako na bankovním účtu, kromě toho, že existuje kontrola výdajů, které musí souhlasit s příjmy. Tento rozdíl stojí hodně za zvážení. Legálně, zůstává veškeré zboží majetkem státu, který ho dodává. To znamená nejen to, že je odpovědný za důvěru, údržbu, opravy a záruky určitého minimálního živobytí, ale také bere na sebe veškeré riziko při ztrátě nebo zničení. Proto jsou všechny výrobky vyráběny na tak vysoké úrovni, že oprava nebude nikdy nutná, protože opravy jsou nejen drahé, ale strašně neefektivní. Pojišťovny a opravny by měly špatné živobytí na Iarze! Vše se vyrábí na nákladové cenové úrovni, přičemž náš pojem "zisk" se nahrazuje slovy "náklady na pokračování výroby." Každý důvěřuje v neustálé zlepšování a rozšiřování výroby. Jejich ekonomika je stabilní jako skála. Ukázali mi jejich dva plně automatizované tovární komplexy - ten, který vyráběl vozy a další, který produkoval transoceánské železniční mosty.

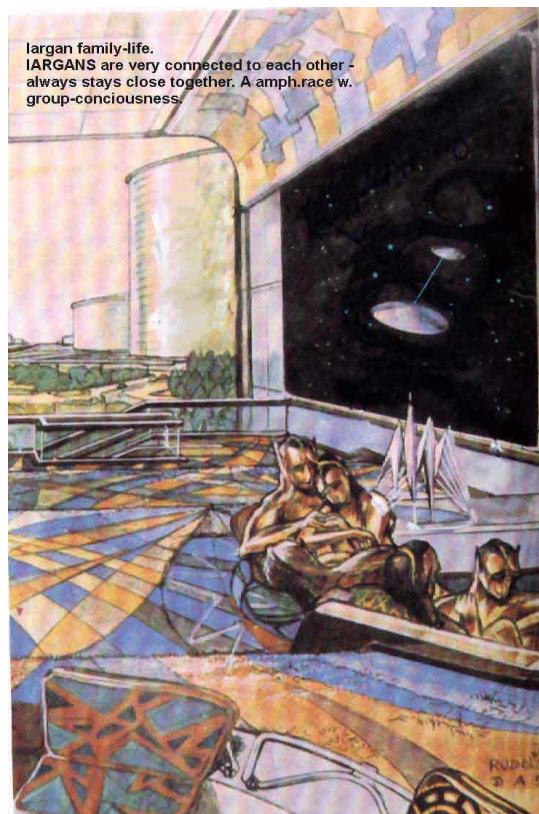
Budova tvaru hvězdy měla průměr asi jeden kilometr a oblast kolem továrny byla bludištěm kolejnic, nesoucích stovky jejich torpédovitých vozů, které vstupovaly do budovy v místech ramen hvězdy. Záznam se pak přemístil do vnitřku továrny. Ramena hvězdy obsahovala automatické nezávislé systémy, který vyprazdňovaly vlaky surovin, a to bylo poprvé, co jsem byl schopen slyšet původní zvuky. Podivné duté klepání, s vloženým skřípotem a údery, byl to pekelný hluk, který se odrážel v podivné malé kovové komoře, ve které jsem seděl. Byl to stejný realistický efekt jako měl film sám; vlevo, vpravo, nahoře, dole, slyšel jsem zvuky přesně tak, jako bych byl u toho, když byly vyrobeny a já jsem slyšel přesně to, který stroj dělá určitý hluk. Velikost strojového parku byla nepopsatelná. Kotle, kolektory, závěsná víka, pánve s bílým horkým kovem, lisy, které vypustily páru pokaždé, když se otevřely, velké izolátory s vysokým

napětím, tvaru podkovy, úseky se stroji, plivajícími jiskry. Malé, jemné manipulátory otáčely, kroutily nebo žonglovaly s jejich produkty.

Viděl jsem několik Iarganů při práci, oblečených v oranžové, barevné kombinézy s přilbami jako u skafandru, které ponechávaly jen ústa a nos odkryté. Nebylo tam nikdy více než 40 pracovníků, mimo velín.

Výrobní linky se blížily ke středu továrny a tak se stalo zřejmé, že tato továrna vyrábí automobily. Nejnebezpečnější, co jsem našel, byly kovové drapáky, které fungovaly přesně stejným způsobem jako lidské ruce a paže. Byly namontovány na systému ramen a dělaly pohyby přesně jako by to byly živé bytosti, ty velké pomalu a ty malé se pohybovaly jakoby rychlostí světla, přesně synchronizované s umístěním součástí. Stroj dokončil svůj úkol kus za kusem, až do celého kompletního výrobku, vzniklého bezchybně na konci linky, rychle a nedotčeném "lidskou" rukou. Byly to většinou drapáky, které budily dojem, že toto monstrum s veškerým jeho hlukem, má vlastní intelekt. Dvě výrobní linky právě spojovaly ve středu hvězdy kompletní části vozu, kompletní kola, sedadla, volant a ovládací prvky byly spojeny v jedné operaci, nahoře s prosklenými dveřmi a železničními lyžinami. Zde jsem viděl nejpůsobivější baterii nástrojů a drapáků, hotové automobily byly zvednuty na lyžiny, otočeny a umístěny do železničního systému, přesně jeden za druhým, jen s několika málo milimetry mezi nimi.

▣ Kamera si na chvíli odpočinula na této závěrečné fázi a začalo mi svítat, co přesně by byl tento stroj schopen dělat. Tento kilometr dlouhý netvor, který věděl, že není poškozen, přeměnil suroviny do hotového automobilu, jeden za každých dvacet sekund! Jinak 4500 za den. Když můj hlukem otupělý mozek to zaregistroval, měl jsem z toho dost divný pocit v břiše, tohle bylo nelidské! Oni však byli také lidský druh, takže mi ukázali další závod, který produkoval

transoceánské železniční mosty, ale já vás ušetřím detailů. Potřeba neustále psát v superlativech měla sklon k odporu, mé poznámky mohou být shrnuty do jednoho slova - hrůza! Jak Iargané mohou rozvíjet a budovat takové mechanické příšery, je pro mě záhadou. Oni si také mysleli, že je žádoucí, aby mi ukázali jejich robotickou výrobu, aby neefektivní pozemšťané mohli něco vědět o výhodách standardizace. Poděkoval jsem jim laskavě za nabídku, ale já jsem už viděl dost vši té automatizace, kde Iargané jen kontrolovali, jak jsem viděl, že všechno pracuje správně. Byl jsem docela ochoten přijmout fakt, že by se mohly domy stavět zcela automaticky. Byli zklamáni, ale copak bych chtěl vidět, jak se zasouvají bytové jednotky do obrovských válců? Dobře, jen když je to potěší.

Jak Iargané staví své domy? Tato efektivita začala lechtat můj smysl pro humor. Začali tím, že postaví továrnu na místě, a umístí do ní jedno z mechanických monster, které vytvářejí kompletní plastové bytové jednotky, připravené pro použití. Každá jednotka je zhruba šedesát stop dlouhá a osmnáct stop vysoká, kompletně hotová se zasklením,

nábytkem, domácím šicím strojem, komunikačním systémem atd. Jednotky jsou rozděleny do dvou pater nad sebou. Na místě leží v zemi obrovská hvězda tvaru žebrované konstrukce s průměrem větším než 900 stop. Stejně jako jsou klenuté střechy válců, je i základna, ale s konvexní stranou vespod, jako je u dolní poloviny disku. Žebra jsou spojena ve středu velkým kruhem, hloubka žeber je v této chvíli přibližně šedesát stop. Kovový povrch na spodní straně žeber byl tmavě šedý a vypadal spíše jako povrch jejich vesmírných lodí. Na tomto talíři byl postaven masivní válec s ocelovým rámem, který byl vyplněn něčím, co vypadalo jako černý beton, celá stavba měla průměr asi 800 stop a tloušťku stěn asi devět stop. Celá konstrukce byla pokryta klenutou střechou, která se zdála být téměř stejně silná jako základy, ale byla to pouze střecha pokrytá sklem.

Na vnější straně této obvodové stěny byly řady těžkých nosníků, na které byly umísťovány bytové jednotky, každá jednotka dokonale lícovala proti izolované ploše svého souseda. Pokud by měla být poškozena v kterémkoli okamžiku jedna z jednotek, například požárem, pak byla okamžitě odstraněna a nová byla dána na její místo. Nádherný kus techniky! Životnost těchto staveb byla vypočítána na nejméně 1000 roků.

"Když vás slyším neustále mluví o kvalitě a životnosti tisíce let a železničním systému na stovky let, mám pocit, že naše plány do budoucna, beroucí do úvahy dalších dvacet nebo třicet let, vypadají jako dětská hra", řekl jsem jim o přestávce ve filmu.

"Vysvětlení je těžké", klidně odpověděl mluvčí. „Rasa, která žije pod neustálou hrozbou války a zničení, logicky nemá žádné plány do daleké budoucnosti. Pro dokonalou rasu je to jiné. Neustálé zlepšování našich duševních schopností směřuje naše myšlenky stále víc a více do budoucnosti. Vytvořili jsme planetu, na které naše rasa může přežít na věčnost. Žijeme ve stabilním světě, na čisté planetě, kde rovnováha přírody může být udržována po neomezenou dobu. Žijeme v budoucnosti, protože očekáváme od ní velké věci. Neustále se zabýváme tím, co činí náš svět lepším místem pro život. Země, naproti tomu, žije v současnosti a minulosti a nestará se o budoucí generace."

"Pozoruhodné, ta vaše prozíravá starost o budoucí generace."

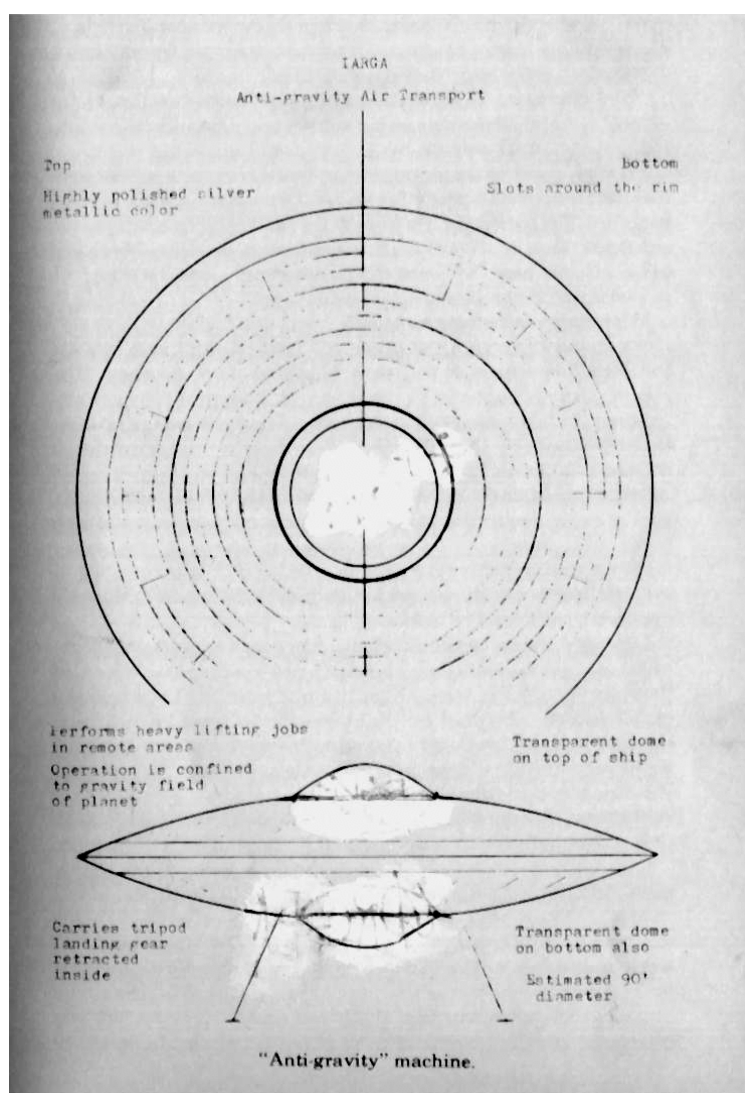
"Když pochopíš, co tato vynikající kultura představuje, budeš sdílet naše znepokojení nad vámi."

Byl jsem potěšen, když se na mou žádost rozhodli, ukázat mi jeden ze svých létajících talířů. Choval jsem naději, že bychom mohli také být schopni sestrojít takový stroj, ale bohužel, tato technika je tak pokročilá, že jsem nebyl z toho schopen pochopit ani první věc. Byl to krásný, lesklý, stříbrný, skutečný disk, asi devadesát stop v průměru, s klenutou skleněnou kupolí v horní části. Byly tam nějaké klapky kolem hrany na spodní straně a když stroj letěl nízko nad zemí, mohl jsem vidět prach vyhozený do povětří. Nejdřív jsem si myslel, že to bylo způsobeno tlakem vzduchu, ale vysvětlili mi, že to bylo kvůli odrazu od země z antigravitačního pohonu. Bylo ohromující vidět jen to, co tyto stroje mohly dělat. Ukázali mi přepravu železničního úseku v nepřístupném horském prostředí. Talíř zvedl těžký úsek trati na dvou ocelových lanech a přepravil ho snadno přes hory. Byl obratný ve všech směrech a mohl dokonce letět i v bouři a vznášet se nehybně ve vzduchu. Byl rovněž schopen pracovat v atmosféře i mimo ni. Jako odpověď na mou poznámku, že to je určitě i kosmická loď, mi bylo řečeno, že tento omezuje jen na gravitační pole planety.

Gravitace byl jeho jediný prostředek k návratu na povrch. Pilot proto musel dávat pozor, aby náhodou nepřekročil únikovou rychlost, což by pak vyžadovalo záchranu skutečnou mezihvězdnou lodí. Můj požadavek, abych se mohl podívat na jednu z jejich kosmických lodí byl

zdvořile odmítnut, snad až na konci rozhovoru. Mají pocit, že máme mnohem důležitější věci k diskusi, než je technika. Oni mysleli, že by měli dostatečně popsat jejich výrobní zařízení a investiční možnosti svých fondů, a že bych měl nyní mít zájem o jejich strukturu společnosti. Mám-li být zcela upřímný, měl jsem v té době jen velmi malý zájem o konstrukce. Společnost bez osobního vlastnictví byla ve všem velmi dobrá jako kuriozita, ale neviděl jsem v tom žádné praktické využití.

▣

Text k obrázku UFO.: Malé vzdušné prostředky ve tvaru disku s antigravitačním pohonem nejsou schopné letu mimo gravitační pole. Byly krásně jako leštěné stříbro, byly velmi jednoduché, asi 90 stop v průměru s průhlednou kupolí ve středu nahoře a dole. Kolem okraje na spodní straně byly šterbiny. Výkon těchto vozidel byl ohromující. Byly konstruovány na lehké zvedání celých částí stavby železničního systému na místě, v horských oblastech. Jejich provoz je omezen poze na gravitační pole planety.

Později jsem litoval mého postoje, protože efektivnost informací vysílaných zářením byla závislá na zájmu "studenta", a protože jsem neměl zájem, unikla mi důležitá součást organizační struktury. Vzpomínám si jen na malou část. Systém pracuje s divizemi a pobočkami, které byly

od sebe jen tak geograficky daleko, jak to bylo možné a potřebné pro automatickou výrobu. V čele každé divize byl prezident, který byl členem organizační skupiny celovětové vlády. Členové soutěžili mezi sebou a ceny byly stanoveny zákonem nabídky a poptávky, principy volného trhu. Jejich výrobní cena byla vypočtena na základě standardní pracovní hodiny, zvané „Ura“.

Na moji otázku, jak se vypočítávají náklady na přírodní zdroje odpověděli, že ve společnosti, kde neexistují peníze, jsou přírodní zdroje v zásadě bezplatné. To znamená, že cena byla vypočtena na základě nákladů na výrobu, zpracování a distribuci.

"Jak můžete důvěřovat tomu, že pracujete za náklady, například cena zlata, vzhledem k zákonu nabídky a poptávky, představuje mnohem vyšší příjmy než jeho výrobní cena?" Zeptal jsem se.

"Ty používáš zlato jako příklad, ale existují mnohem vzácnější předměty, které představují zisk vysoko nad pořizovací cenou. To není problém. Jednoduše doufáme, že tento dodatečný zisk bude absorbován a použit při dotaci dalších článků v systému výroby. Ostatně centrální plánování může rovněž ovlivnit zákon nabídky a poptávky."

"Jistě, to může být provedeno třeba reklamou?" Pak skutečně šli k věci! To co jsme udělali pod rouškou "reklamy" a "public relations", bylo něco, co hraničí s obscénností. Peníze od lidských zdrojů, jinými slovy, potenciál prosperity, jsme omezili na neefektivnost myšlení. Dokážete si představit, co by si tito lidé mysleli o Zemi teď? Zastavení stárnutí! Kontinuální proud zdánlivě nových modelů, které jsou našim nuceným symbolem spotřební společnosti, která se zbavuje všeho ještě před tím, než to dosáhlo konce své životnosti. Příšerné plýtvání surovinami a výrobními kapacitami, a co je ještě horší, je to povzbuzující prostředek k žárlivosti a chamtivosti a není to trestné. Tato akce materialismu je smrtelné nebezpečí pro inteligentní rasu, je přímo proti jakékoli představě o spravedlnosti. Myslel jsem si, že už skončili, ale jejich nejvýznamnější argument měl teprve přijít.

Naše reklama je ohavná forma propagandy, která je eticky nepřijatelná. Sociálně stabilní společnost má nejen svobodu projevu, ale co je ještě důležitější, má svobodu myšlení. Propaganda, opakující jednostranné lživé informace, poškozují svobodu myšlení, a to je nepřijatelná diskriminace. Na moji orientační otázku, jak mohou dělat soutěž bez reklamy zahájili další podrobné vysvětlení. Soutěž existuje pouze prostřednictvím svobodné volby spotřebitelů a nemá nic společného se snahou ovlivnit tuto volbu, tak se my snažíme dělat reklamu. Výsledky jsou mnohem efektivnější, jsou-li ovlivněny svobodnou volbou. (Samozřejmě!)

Na Iarze, jsou dvě celosvětové spotřebitelské organizace, které jsou odpovědné za všechny výzkumy trhu. Zkoumají užitnou hodnotu všech výrobků a služeb a informují veřejnost zcela objektivním způsobem o nabízeném sortimentu. Stimulují továrny k výrobě zboží, které je žádané a potřebné. Vědí, že není dovoleno propagovat nebo vyvíjet nějaký vliv na spotřebitele, protože to nikdy nemůže být objektivní. Volba tedy není ze strany neznalosti nebo nekompetentních osob, ale podle odborníků s testovacími zařízeními, která mají k dispozici. Když, například, uvidí, že je nezbytné, aby veřejnost měla na výběr z pěti různých typů televizorů, pak se ujistí, že jsou již vyrobeny.

Nevěřil jsem ani slovo! Z toho, co jsem viděl na Iarze, tam nebyl vůbec žádný výběr. Všechno se zdálo stejné - auta, domy, vlaky, a tak dále. Báli se, že jsem to nepochopil, z toho, co mi řekli.

"Prezidenti obou fondů jsou součástí skupiny centrálního plánování světové vlády. Tato skupina se snaží vést rasu k cíli kultury. Chcete-li s tím začít, musíte optimálně nastavit výrobu a upustit od zákona nabídky a poptávky a následně vytvořit podmínky pro neomezenou prosperitu, takže nikdo se již nebude trápit nedostatkem hmotných věcí. Proto tato skupina také stimuluje

duševní rozvoj rasy. Vezměme si například auta a domy. Přejde čas, kdy kulturní úroveň dosáhne bodu, kdy to již nefunguje jako symbol společenského postavení. Co tedy ovlivňuje volbu veřejnosti? Dvě věci, zejména pohodlí a cena, maximální pohodlí a nízké výrobní náklady lze dosáhnout pouze s robotizací. A co se stane pak? Každý si vybere nejefektivnější auto a nejefektivnější dům, a tak vývoj pokračuje.

Další věc, která má velký vliv na spotřebu, je obecný zájem na zachování přírodních zdrojů. Rasa, který žije pro budoucnost se zabývá maximálně efektivním využíváním přírodních zdrojů, protože čím déle je planeta obydlená, tím vzácnější jsou přírodní zdroje. Předsedové spotřebitelských fondů mají velký vliv v těchto věcech, protože veřejné mínění stojí za nimi.

"Dobře, chápu vztah mezi fondy a veřejností, ale teď, kolik vydělá takový prezident v porovnání s nejnižší placeným zaměstnancem?"

"Otázku není snadné odpovědět. Cílem všeobecného ekonomického systému je samozřejmě vyrovnání příjmů, ale to není možné, v raných fázích sociální stability. Materiální odměna musí být nabídnuta ke stimulaci většího osobního úsilí. Podobná odměna musí být nabízena také pro stimulaci mladých lidí, aby dokončili dlouhá studia, nezbytná k dosažení vysokého technologického rozvoje a přimět lidi, aby se více snažili přijmout větší zodpovědnost. Musíte začít určením sociálního minima, které všichni stále dostávají a musíte zaručit zabezpečení pro všechny, mladé i staré. Ženy mají také právo na jejich vlastní příjmy, sociální minimum musí být bez jakékoli diskriminace. Musíte také určit, že maximální společný příjem pro muže a ženu nikdy nemůže překročit čtyřnásobek stanoveného minima."

"Myslíte si, že byste mohli najít prezidenta, kteří by byl ochoten akceptovat takový skromný příjem?"

"Samozřejmě, pokud je minimum dosti vysoké. Prezident a manželka vydělají například osm Uras a minimum je pak dva Uras."

"Jak se vyrovnat s režijními náklady a cenou, ze které platíme daně?"

"Ty jsou započteny v ceně spotřebního zboží a služeb."

"Není to proto, aby cena byla poměrně vysoká?"

"Pořád teď mluvíš o penězích a platbách, zatímco na Iarze, peníze neexistují a nic není placeno. Čemu říkáš jednoduše cena, je ve skutečnosti pouze způsob, jak vyjádřit hodnotu, požadovanou od určitého výrobku a používá se pouze pro stanovení prosperity distribuce. Když se zeptáš, zda jsou ceny vysoké, musíš se zeptat, jestli je hodně výrobků pro nás k dispozici, jestli jsme chudí nebo bohatí, ve skutečnosti žádáš o vyšší produkce na hlavu. Ve srovnání s normami na Zemi, je to velmi vysoká hodnota. Odpověď je, že jsme všichni bohatí. Univerzální ekonomický systém, který existuje u mnoha inteligentních ras, se nezabývá penězi, konty nebo platbami. Cílem tohoto systému je osvobodit lidi od materiálního vlivu ma motivaci a na rozdíl od pozemského hospodářství, je tento systém velmi jednoduchý, to lze vysvětlit za pár minut."

„Vysvětlení je sice jednoduché, ale musí být doprovázeno jedním nebo dvěma okrajovými poznámkami. Zdá se, že socialistické nebe, jako takové, je spíše zavádějící pojem. Pozemský marxismus je zavádějící, předpokládá, že všichni lidé jsou dobří, a že jen jejich sociální a ekonomická situace z nich dělá špatné lidi. Změňte toto kritérium a problém bude vyřešen.“

Kéž by to byla pravda. Každá inteligentní rasa je dualistická a jako absolutní nutnost, obsahuje velmi špatnou složku svědomí, která tu a tam vyjde na povrch v podobě lži, klamu, sadismu, vražd atd. Jedním z následků byly hrozné vraždy milionů žen a dětí v plynových komorách.

"Podrobné vysvětlení přijde později, tak ať tady zatím stačí, když řeknu, že bytostem na Iarze, které mají takovou mentalitu, je odepřena reinkarnace. Tato možnost je příčinou pokračujícího

zlepšování myšlení, generace po generaci, která umožňuje, aby se stala rasa nesobecká. Na Zemi, byla tato volba zablokována asi před dvaceti stoletími mimozemským zásahem, takže nemůžete zlepšit vaši průměrnou inteligenci. Váš systém je proto nevhodný a nežádoucí, protože stimuluje egoismus. Líní lidé a vyděrači narušují systém. Univerzální ekonomický systém je pro vás prostě utopický sen. Počátek tohoto systému je jeho pracovní řád. Jednota takové rasy vychází z faktu, že dodržuje soubor základních zákonů, a proto mají jednotný právní systém. Přidat k tomu lásku k cestování, bude to mít za následek smíchání rasy a výsledkem bude zánik nacionalismu, který se zde stal už dávno. Celková produkce veškerého zboží a služeb se řídí celosvětově působícími zástupci nebo družstvy a prezidenty, kteří tvoří světovou vládu. Není to velká ekonomická nebo politická formace, většinu úkolů provádějí vlády a ministerstva.

Spotřebitelské kooperace se vyjadřují k výkonu trustů, a tak stimulují sortiment a dostupnost. Jakmile je dosaženo této situace, není moc co psát o ekonomii. Jediná věc, která by mohla být uplatněna, je nějaký nový nápad ke zlepšení produktu, systému a efektivitě, která sníží množství pomocné práce, když považujeme tento druh práce za plýtvání časem. Přiměřeně používáme termín - účinnost sociálně pracující populace. Té může být dosaženo, když celkový počet pracujících, kteří se podílejí na přímé výrobě zboží a služeb, s nejvyšší dosažitelnou úrovní automatizace a nejvyšší možnou kvalitou a trvanlivostí, dosahuje teoretické maximum 100%. Toto maximum samozřejmě nikdy není dosaženo a dobré životní podmínky lidí jsou vždy menší než u 100%. Čím vyšší je toto číslo, tím lepší je dostupnost zboží a služeb, a tím větší je prosperita společnosti. Tři určujícími faktory jsou:

1. Základním faktorem je procento práceschopného obyvatelstva, které se podílí na přímé výrobě zboží a poskytování služeb ve veřejném sektoru. Tady může být užitečné, aby existoval seznam profesí, které už na Iarze neexistují nebo které nespádají do přímých výrobních procesů, jako banky, pojišťovny, burzy, právníci, obchodní organizace, vztahy s veřejností, reklamní agentury, finanční úřady, účetní, poradci, ministerstva, celý zbrojní průmysl, armáda, letectvo, námořnictvo, daňová správa a vedení účetnictví, pokud to není spojeno s registrací přímých výrobních procesů, atd, atd ... univerzální systém tak dosáhne nepravděpodobnou velikost 90%, a to je další důvod pro náš systém. Všechny tvůrčí práce se neberou do úvahy, protože je nelze považovat za všední práci. Tyhle se provádí až po skončení pracovní doby, jako koníček a zahrnují záležitosti, jako je plánování, strategie, inovace, výzkum, vývoj, vědecký výzkum, všechna umělecká řemesla a pořádání jakýchkoli akcí. Tato povolání v průmyslových západních zemích jsou někde v oblasti 30% až 40% ze všech pracovníků.

2. Účinnost výroby je vyjádřena z hlediska vztahu k maximální dosažitelné hodnotě v danou chvíli. To je vypočteno tak, že vše, co může být plně automatizováno je klasifikováno jako 100% a zbytek se vztahuje k tomuto. Takže existuje model pro každý systém, podle kterého mohou být další systémy posuzovány. Zamyslete se na okamžik nad obrovskou kapacitou vašich výrobních fondů ve vztahu k našim, ze srovnání nemám obavy. I když Iarganská hodnota je relativní a nemá pro nás velký smysl, myslím si, že by bylo možné říci, že vaše efektivita bude nejméně o 50% nižší.

3. Faktor kvality určuje význam určitého zboží nebo investic pro prosperitu. Objekt, který vydrží dvakrát tak dlouho jako jiný, má dvakrát větší vliv na prosperitu. Veškerá doba oprav, přímé nebo nepřímé náklady, oslabují prosperitu a je zde i vedlejší etický důvod pro kontrolu kvality, a to je nedostatek surovin. Výrobek, který vydrží dvakrát tak dlouho, zabezpečí úsporu polovičního

množství surovin, to je důvodem, proč je tak důležitá otázka kvality, neděláme žádné ústupky v tomto směru.“

Spotřební zboží, která úspěšně prošlo kontrolou kvality, jako jsou potraviny, má hodnotu 100%, všechno ostatní je pečlivě kontrolováno na odolnost a případné úpravy parametrů. Trvanlivost je vyjádřena v procentech z maximální dosažitelné hodnoty, případně té žádoucí a servisní hodiny jsou odečteny v procentech. Když řeknu, že jejich železniční systém má životnost více než sto pozemských let a že rámy jejich válcových domů mají životnost mnoho set pozemských let, možná budete mít představu o jejich standardech kvality. Chceme-li nastavit náš standard kvality aspoň na padesát procent, je to možná směšné, ale pro tohle tady opravdu nemáme místo.

Dobré životní podmínky obyvatel se vypočítají vynásobením všech tří faktorů navzájem a říkají, že univerzální ekonomický systém snadno dosáhne v průměru 70% mezi mnoha inteligentními rasami. Průměr v našich průmyslových zemích možná dosahuje tak 7 - 9% této hodnoty. **Tento šokující závěr znamená to, že s našim současným technickým rozvojem, by blahobyt a zisk mohl být 8 – 10 x vyšší, než jako je teď, při dosažení spravedlivého a efektivního systému by náš současný počet pracovníků mohl vymýtit všechnu chudobu na světě.**

Máme směšně neefektivní výrobní systém, způsobený příliš mnoha profesemi, které spotřebovávají výrobky, namísto jejich vytváření. Náš hloupý způsob, jak zvyšovat prosperitu zvyšováním HDP způsobuje nesmyslnou nadvýrobu a bráníme se navíc automatizaci, kvůli zaměstnání většího počtu pracovníků, zatímco většina zemí na světě žije v chudobě.

Text k obrázku obytného komplexu: Na sídlišti s domy kruhového tvaru, které vypadají podobně jako obrovské skleněné zásobníky, asi 900 stop v průměru a 300 stop vysoké, mohou každý ubytovat asi 10.000 Iarganů. Jádrem centrální konstrukce je vybudováno kompletně jako jeden celek a byty jsou instalovány po vnější straně, která má zvenčí sklovitý povrch. Tyto kruhové bytové jednotky jsou umístěny v obdélníkových městech asi 10 kilometrů dlouhých a 6 km širokých, zahrnující až 36 těchto jednotek. Výsledná hustota obyvatelstva je vysoká, asi 6000 osob na kilometr čtvereční.

Nízká kvalita našich výrobků, způsobující jejich rychlé stárnutí, znamená, že prostě vyhazujeme velkou část našeho blahobytu a zisku. Možná, že si nemůžeme pomoci, protože naše mentalita je špatná, bez ohledu na to, jak se to pokoušíme omlouvat, zůstává hloupá. Byl jsem strašně rád, že jsem se konečně probudil a byl schopen pochopit, že efektivnost a spravedlnost nejsou jen pouhá idealistická slova, ale dobré z nebe pro stokrát větší hustotu obyvatelstva a krátkou dobu výroby. Jak je to možné? Bezuzdné přelidnění a bezuzdná nadprodukce? Odpadky? Nevíme, co se slovy "přelidnění" a "nadprodukce" rozumí. Když si stěžujeme na přelidnění, máme na mysli neefektivní ekonomickou strukturu a plánování. Díky nadprodukcí, máme na mysli zhruba stejné vlivy - nízká kupní síla průměrného příjmu, prostřednictvím naší neefektivní, asociální ekonomiky. Jakmile začneme distribuovat naše produkty spravedlivě, budeme vidět, že problém spočívá v příliš nízké výrobní kapacitě.

"Protože, příteli Stefe, nenech se mýlit, co lidé budou používat, pokud dostanou příležitost. Vezměte si například, možnosti spotřeby rodiny, která vzhledem ke své finanční situaci, nemůže mít všechno, co by chtěla. Jejich úroveň bude stejně nejméně dvacetkrát vyšší, než je celosvětový průměr. Vaše ekonomika bude muset velmi tvrdě pracovat, než si můžete vytvořit celkovou nadprodukcí, která se projeví v upadajícím zájmu o větší příjem, protože to znamená vyšší pracovní intenzitu nebo větší odpovědnost. Lék je jednoduchý - všichni budou pracovat kratší dobu, funguje to oběma směry – za kratší dobu budou nižší příjmy a ke stimulaci spotřeby budou chtít pracovat déle, s cílem zvýšit své příjmy a zároveň mohou být učiněny první kroky při překonávání rozdílů v oblasti mezd, zvýšením minimální mzdy. Jakmile se nasycení trhu projeví, vyrovnání mezd trh zvyšuje. Bohatí zůstanou bohatí jako byli předtím, malé mzdy jsou zvýšeny na stejnou úroveň, a tak se účinně a spravedlivě vytvoří stabilní svět!"

"Takže všichni pak budou mít stejný příjem?"

"Ano, přesně tak. Prosperita je pak spravedlivě rozdělena pro každého. Neomezená prosperita vytváří kompletní zabezpečení."

"Takže budeme moci pracovat kratší dobu, než před tím?"

"Ano, mnohem kratší."

"Všichni mají stejná práva? Všichni vydělávají stejně a není tam žádný rozdíl mezi bílým límečkem a pracovní kombinézou?"

"Ne každý má na sobě čas od času kombinézu. To je důvod, proč nenávidíme údržbu a opravy. Začínáš chápat něco o naší kvalitě?"

"Ano, a to je další argument pro efektivitu - budete mít jinou strukturu úkolů pro lidi. Má vás prezident také někdy montérky?"

"Samozřejmě, protože neexistuje žádná horní nebo dolní třída, už není rozdíl mezi řízením a výrobní prací. Když mluvíme o krátké pracovní době, hovoříme o běžné výrobě a údržbě a každý to dělá, dokonce i prezident. Plánování je čistě tvůrčí práce a děláme to ve svém volném čase."

"Mám tomu rozumět tak, že všechny horní pozice jsou jakýmsi koníčkem?"

"Nechceme rozlišovat mezi vysokými a nízkými pozicemi. Vedeme lidi k tomu, aby nás sami nasměrovali. Ti, kteří mimo své výrobní povinnosti, mají také zájem o tuto činnost, jako výraz své kreativity, jako svůj koníček. V této fázi vývoje, tvořivost již není považována za práci, protože ta je povinností lidí."

"To je všechno v pořádku a já vidím, že pokud bychom měli používat stejný systém, mohlo by se věci mnoho věcí u nás zlepšit, ale přimět lidi, aby změnili celý svůj způsob života není snadné, ne-li nemožné. To vyžaduje vyšší vzdělání a více znalostí, pro vás to je snadné naučit lidi všechno pomocí vašeho informačního zařízení. Proč nám nedáte vaše znalosti a takové stroje? Mohli bychom pak snadno vést naše lidi po správné cestě a výrazně zvýšit tempo vývoje Země."

"My se třeseme při pomýšlení na to, že vám dáme tajemství informačního zařízení. To by se stalo jen krátce předtím, než by člověk zjistil, že by to mohlo být použito jako zbraň, a téměř s jistotou by nastalo sebezničení.

A i kdyby to tak nebylo používáno, kdo by těžil z jeho výhod? Jistě jen vyspělé země, protože zařízení je nákladné. To by znamenalo, že bílá rasa by byla ještě silnější a diskriminovala jiné rasy. S rasou, který nezná vlastní zodpovědnost, se nedá nic dělat."

Přesunuli jsme se na další téma – svoboda a začali tím, že mi ukázali jednu scénu z jejich života, válcový dům. Film začal na místě mimo budovu. Automatické posuvné dveře se otevřely a umožnily přístup k parkovacím místům pro auta v suterénu. Auta stála v úhledných řadách, čtyři za sebou, s předními koly v mělkých drážkách v podlaze. Kamera se pohybovala přes tuto oblast a dále dveřmi, které vedly do centrální zahrady uprostřed válce. Krásná odpočinková oblast byla nejméně 300 yardů v průměru. Vnitřní stěna válce byla skleněná, což v kombinaci s gigantickou skleněnou střechou, asi 300 metrů nad zemí, vytvářelo uvnitř obrovský skleněný dům. Kolem vnitřku na každém patře běžely galerie. A na nejnižší galerii, která byla širší než ostatní, se pohybovaly malé kolejové přepravní jednotky. Ústředním prostorem byla obrovská zahrada tropicky vypadajících rostlin a květů. Obrovským ústředním pilířem byla skalka na základně domu, obklopená rostlinami a květinami exotických barev. Potoky a vodopády z ní vytékaly do rybníků a nádrží, které obsahovaly zvláštní pestrobarevné ryby. Zelené, mechové plochy byly rozděleny do záhonků, kromě květů a keřů. Viděl jsem zde sportoviště a dětská hřiště s mnoha poměrně technicky vypadajícími zařízeními, rybníky, ve kterých měli děti brouzdaliště a velký bazén, do kterého se lidé potápěli z velké, pomalu se otáčející kulaté konstrukce.

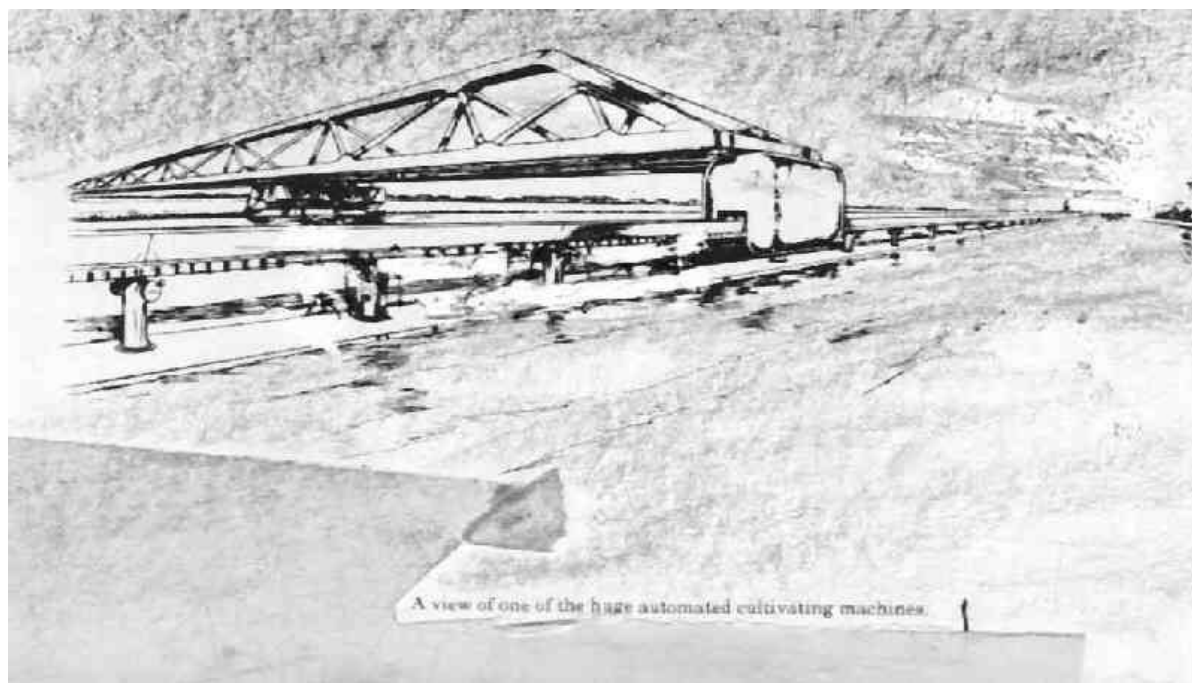
Nejúžasnější bylo chování těchto Iarganů ve vodě. I malé děti mohou plavat se silou a rychlostí, které byly víceméně překvapivé. Vznášejí se bez námahy na hladině, mnohé plavou v párech s rukama propletenými tak, že se střídají při vytváření jakýchsi nůžkovitých pohybů nohama. Mají obrovskou radost a ukazovaly něco, co by se dalo nazvat pocitem svobody, osvobození od gravitace. Byly pružné a vydržely pod vodou tak dlouho, že bylo těžké zjistit, jestli už tam náhodou neskočily znovu. Skutečný význam této přitažlivosti vody mi byl jasný. Tyto bytosti se nevyvinuly na souši, ale pocházely z vody – vyvinuly se z obojživelníků. Široké blány mezi velkými prsty na ruce a nohou byly původně ploutve, které jim umožnily vyskočit z vody jako delfinům. Mohli se pohybovat ve vodě rychleji a snadněji, než na zemi. Všude byla sedadla, uspořádaná do polokruhů nebo jako úplné kruhy. Nádherné místo pro setkání mladých i starých, protože si děti Iarganů nemohly hrát v ulicích. Vše potřebné pro život měly zde, ve velkém válci se nacházelo kompletní město, vysoce efektivní, skvělé a pohodlné.

Než budu pokračovat v popisu jejich domů, chtěl bych říci něco o obecném uspořádání těchto objektů. V suterénu byl instalován velký soubor strojů, které využívaly vnitřní teplo planety jako jediný zdroj vytápění a ohřevu. Teplo bylo distribuováno vodou, za velmi vysokého tlaku a teploty. Až na tohle, byly tyto stavby zcela samostatné. Dokonce i venkovní kanalizace a odvoz odpadků neexistoval. Měli fantastický systém recyklace. Většina z odpadků se rozdělila na suroviny, zatímco lidské exkrementy byly použity jako hnojivo pro okolní zemědělskou půdu, což vedlo k téměř stoprocentnímu využití odpadů z kruhového domu. Nezužitkovatelné zbytky odpadů byly spáleny a rozemlety na jemný prášek. Spolu s odpadní vodou, bylo odčerpávány, hluboko do kůry planety. To mělo co do činění s prevencí těžkých zemětřesení, prostřednictvím vyvolání těch lehkých.

Další podzemní podlaží se používalo na kanceláře, dílny a výrobní práce v celodenním cyklu. Pracovali tedy doma. To bylo proto, aby se zabránilo zbytečné přepravě osob do a z jejich práce. Když už mluvíme o přelidnění a znečištění, bylo tam opravdu všechno, co by nás měli naučit!

Něco dalšího, co bychom se mohli od nich naučit, byl jejich způsob výroby potravin. Je-li použito pouze slovo "přelidnění", ve vztahu k množství potravin, které jsou k dispozici na tak dlouho, aby měl každý dostatek potravy, pak planeta není přelidněná. Jsou velmi opatrní, aby se zabránilo nedostatku potravin, protože by to mohlo narušit celou jejich společnost. Investice v zemědělských oblastech jsou proto mnohem větší než ty, které jsou v oblasti bydlení. Pěstování a jejich ovládání podzemních vod, postřik, hnojení a zemědělské stroje vyžadují obrovské zásahy do půdy, miliony kilometrů potrubí a odvodňovacích systémů a dále výstavbu systému kanálů a gigantických čerpacích stanic.

To vše je součástí jejich snahy vyhovět co největšímu počtu bytostí na jejich planetě. První podmínkou pro to je maximální produkce potravin. Pak mi ukázali jeden ze svých četných pěstebních strojů, které jsou namontovány v rozsáhlých oblastech, nacházejících se mezi domy. Jednalo se převážně o impozantní mostní konstrukce s volným rozpětím více než sto metrů. Tyto mosty se pohybovaly příčně podél kolejnic, které probíhaly po celé délce pole (asi deset kilometrů) a byly v řadách po dvaceti, umístěny vedle sebe. Mosty byly vybudovány asi tři metry nad zemí a mohly nést celou řadu zařízení, které byly ovládány z centrálního dispečinku. Jeden z mostů, který pracoval, byl vybaven počítači, který prováděly mnoho operací najednou. Napřed byl pruh země vyoran ve dvou vrstvách pomocí dvou lopatek tvaru U, pak byl proužek země sterilizován smrtícím paprskem, postříkán tekutým hnojivem, otočen a vrácen do brázdy. Pak řada rychle se pohybujících trubek, jako husí krky, zasadila semena pro další sklizeň a konečně byl povrch uvalčován a pokryt průhlednou fólií.

Obrovské automatické pěstovací stroje se skládaly z velkých mostních konstrukcí s volným rozpětím více než sto metrů. Tyto mosty se přesouvaly příčně podél kolejnic, která probíhaly po celé délce pole. Pracují na pozemku až 250 m širokém a 10 km dlouhém a může pracovat v řadách až 20 strojů vedle sebe. Mostní objekty nesou celou řadu

zařízení, která jsou řízena z centrálního velínu. Hnojiva a postřiky jsou vedeny přes centrální kolejnici a uloženy ve válcové nádrži. Na konci kolejnice se celá jednotka se otočí a vrací přes paralelní pás půdy. Žádné jedovaté spreje nebo umělá hnojiva se na Iarze nepoužívají, země je sterilizována smrtícími paprsky, než jsou semena zasazena. Kontrast s našimi primitivními způsoby hospodaření a tohoto "velmi efektivního" na Iarze je bizarní.

Když stroj dokončil úpravu, výsledek připomínal taneční parket. Určitě byli mistři v automatizaci. Kromě zemědělství, jejich produkce potravin byla zabezpečena do značné míry rybolovem. Jejich preference ryb má zřejmě co do činění s jejich obojživelným původem a skutečností, že mají tolik oceánů. Jejich způsob chytání ryb je jedním slovem absurdní. Tak absurdní v tom, že jsem na začátku myslel, že se snaží dělat si ze mě blázna. Později jsem zjistil, že to byl jen vedlejší produkt jejich systému řízení klimatu. Byl to obrovský vodní vír, kdy je nejteplejší voda z oceánu čerpána na ostrovy a zdá se, že to má něco do činění s řízením srážek. Systém využívá tisíce kilometrů ohebných trub, běžících pod vodou, z nichž každá má průměr více než sto metrů. Úlovek se skládá čistě z ryb, které byly vyfiltrovány z tohoto systému. Divné bylo, že tyto ryby vypadaly stejně, jako ryby zde na Zemi. Viděl jsem některé ryby o délce čtyři až pět metrů a co se týče mé znalosti biologie, která může být celkem důvěryhodná, byly naprosto normální žraloci. Viděl jsem také mečouna a dravé ryby, co byly loveny s pomocí zvukových vln a ochucené návnady. Nevhodné ryby byly hozeny zpět do moře. Vedle toho také jedli maso, ale to bych musel jít příliš do detailů a popsat jejich metody šlechtění. Abych řekl pravdu, byl jsem poněkud zklamán, že taková super rasa ještě zabíjí zvířata.

Uvádím jen ty informace, týkající se jejich výroby potravin, které jsou v souladu s jejich přáním, abych tak učinil. Považují tuto informaci za důležitou součást procesu identifikace. Tímto procesem se budu zabývat později. Ze stejných důvodů, budu také popisovat různé podrobnosti o jejich školách a nemocnicích v jejich domech. Ty jsou spolu s dalšími sociálními službami umístěny v nejvyšším patře, pod prosklenou střechou, sloužící jako strop. Školní učebny byly čtvercové, se čtyřmi stěnami mezi protějšími rohy, takže tvoří čtyři trojúhelníky.

V případě, že trojúhelníky byly spojeny ve středu, byly tam čtyři velkoplošné obrazovky, na kterých byly promítány lekce. Prostředky výuky byly přesně stejné, jako byly použity pro mě v kosmické lodi - film s jednoduchým vysvětlením, podstatné informace byly předávány zářením.

V prostoru za čtyřmi obrazovkami seděl učitel, který opravdu neměl nic společného s výukou, ale choval se spíše jako pozorovatel, všímal si chování dětí a radil rodičům o jejich výchově.

Lekce byly stejné na celé planetě, to má tu výhodu, že pokud se dítě přestěhuje do jiné oblasti, což se často stává, může jednoduše zvládat lekce, od bodu kde skončilo, aniž by muselo něco opakovat a nic nezmešká. Tato základní školní docházka pokračuje, dokud dítě nedosáhne věku patnáct nebo šestnáct roků.

Jak jsem věděl z nformací, které jsem dostal během dvou dnů ze záření, dovedu si představit, že úroveň vzdělání těchto dětí musí být zaručena, když jsou vystaveny záření po dobu deseti a více let. Jejich základní školní docházka musí být nad úrovní vzdělání našich univerzit. Po dokončení této základní výuky, jsou děti převedeny na odborné školy, které jsou ve válci, kde všichni studenti společně žijí a kde se mohou specializovat ze svých vybraných předmětů.

Nemocnice, které mi ukázali, nebyly typu ordinací, které byly umístěny v každém z válců, ale areál nemocnice byl ve zvláštním lékařském komplexu. Při pohledu zvenčí to vypadalo jako běžný válcový dům, ale polovina byla ubytovna pro personál a druhá polovina pro pacienty. Já si nemyslím, že je nutné, abych popisoval do detailů fungování takovéto nemocnice. Čtenář si představí, že vše bylo upraveno s obvyklou iarganskou efektivností, a popisovat věci, které

mohou být objasněny pouze v superlativech, se stává nudné. Jedna věc, která mne zaujala, byla zajímavá. Každý pacient byl připojen k počítači, který zajišťoval jeho individuální potřeby a přání - automaticky mírnil bolest, dával mu medikamenty, zajišťoval kontakt s přáteli nebo příbuznými, zábavu a sloužil jako informační počítač!

"Lidé stále umírají stářím na vaší planetě?"

"Kontrola smrti si žádá jinou lékařskou etiku. Cítíme se oprávněni k prodloužení možnosti šťastného života, ale ne k prodloužení života, když příroda to už nechce."

Vraťme se zpět k domu, všiml jsem si tichých výtahů s pneumatickým pohonem. Výtahy s elektromagnetickým pohonem fungovaly na vertikální dopravu a zároveň široké galerie tvořily horizontální spojení. Z nich byl fantastický výhled do centrální zahrady. Každý dům měl velkou vstupní halu, která byla přístupná z galerie, takže každý, kdo náhodou šel kolem se mohl podívat dovnitř. To by se nezdálo příliš divné, kdyby nebyla na jedné straně řada sprch! Tady začal můj šok z konfrontace s životními návyky těchto bytostí a úchvatnou svobodou, která charakterizovala jejich vztahy s druhými.

Mladí i staří měli podivnou společenskou povinnost, po návratu ze školy, práce nebo jiné činnosti mimo dům, se mýt od hlavy až k patě před opětovným vstupem do obytné části. Co se stalo pak? Každý, kdo se v hale svlékl, pak s největší přirozeností vstoupil do sprchy. Jednalo se o trubice asi metr v průměru, s obrazovkou v přední straně a na podlaze byly dvě rozdvojené stupačky, na kterých stál. Na zadní straně trubice byla svislá lišta, na kterou byla v úrovni podlahy připojena plochá eliptická trubka. Když byla trubice uzavřena skleněnými dveřmi, člověk stiskl tlačítko a eliptická trubka okamžitě začala stříkat z trysek bílou pěnu, při pohybu vzhůru podél svislé lišty, tak byl návštěvník během několika sekund změněn na sněhuláka. Při dosažení horní části lišty, byl sprej změněn na čistou vodu a pomalu se vracel zpět do své původní polohy ve spodní části kabiny. Teplý vzduch pak cirkuloval v trubici a osušil koupajícího, vykoupáný a vysušený byl do tří minut, s minimální spotřebou vody. Když se oblékl, byl mu umožněn vstup do obytných prostor. Oblečený je možná špatné slovo, v jejich domě bylo oblečení jen jako jakýsi sarong, který nosily ženy, stejně jako muži, nazí od pasu nahoru.

Nesmíte si myslet, že to snese nějaké přirovnání k lidem oblečeným stejným způsobem, je opravdu znatelný rozdíl u Iarganů mezi muži a ženami, muži jsou mohutněji stavění a svalnatější než ženy. Jejich vzájemné chování bylo opravdu pozoruhodné. Nikdy jsem neviděl muže v blízkosti ženy, aby jí nedal alespoň jednu ruku kolem ramen. Velké objetí byl jejich normální způsob vzájemného pozdravu, a to platilo i pro děti. Když byly vřelé pozdravy ukončeny, kamera sledovala večírek v domě. Hala, do které jsem vstoupil, byla velikosti asi 60 x 60 stop, v centrální obytné části domu. První věcí, kterou jsem si všiml, byla obrovská prosklená stěna po celé délce místnosti, ze které byl nádherný výhled do okolí. Viděl jsem na impozantní železniční systém, který procházel lesní oblastí a na druhé straně další dva válce. Podlaha místnosti se svažovala směrem k oknům v sérii mírných stupínků a byla ukončena asi devět stop od okna, kde byl okraj ohraničen zábradlím. Okno pokračovalo dolů do spodního patra, kde končilo ve zdi asi dvě stopy vysoké. Interiér byl luxusní, ale barevné kombinace byly až příliš divoké na můj vkus. Volný nábytek nebylo nikde vidět. Sezení stálo na podlaze v podobě pohovek, se širokými, pohodlnými polštáři.

Spodní patro bylo spojeno s horním dvěma eskalátory bez schodů, které jely nebo stály podle přání uživatele. Tamní ložnice nebyly velké, ale intimní a barevné. V jedné stěně byl velký displej a u další byla sprcha shodná s těmi ve vstupní hale. Strop zářil rozptýleným oranžovým osvětlením a podivné předměty zdobily stěny. Další scéna byla fascinující - rodina u stolu.

Skupina asi pětadvaceti lidí, z nichž zhruba polovina byly děti, se sešla v poměrně volně vypadající místnosti v rohu velkého horního patra. Jeden ze zaměstnanců uchopil jakousi páku a z podlahy vysunul vertikální stěnu, ve které se otevřely dveře do místnosti asi osmnáct stop dlouhé a pět stop široké. Ve stejné době se ze zdi vysunuly posuvné desky, které odhalily skříň obsahující různé oddíly a mnoho složitých zařízení. Na způsob samoobslužné restaurace či kavárny, si každý člověk vzal táč a nabral si různé pokrmy, které byly následně ohřáty po dobu několika sekund v mikrovlnném zařízení. Za několik minut všichni seděli uvnitř, se zkříženýma nohama na podlaze kolem stolu. V čele a na konci stolu seděli muž a žena, kteří neměli jíst s ostatními.

Jakmile se všichni posadili, muž v čele stolu zvedl ruku a řekl něco, na co ostatní zmlkli. Drželi v jedné ruce předmět zlaté barvy, podobný lžici a druhou ruku dali na koleno osoby vedle nich. Lidé mlčky jedli a poslouchali, co muž a žena, kteří nejedli, říkají. Byla to fascinující scéna zvyků těchto bytostí z podivného, vzdáleného světa.

Udělali z jídla obřad, vypadalo to spíše jako jídlo mytologických bohů. Když všichni dojedli, vstali a každý dal paži kolem ramen svého souseda, a tak vytvořili řetěz kolem stolu. Stáli takhle pár sekund a pak počali sklízet prostírání ze stolu a když to bylo hotové, stůl se opět zatáhl do podlahy. Lžice byly umístěny do myčky, talíře a podnasty dány do oddílu pro plasty a všechno bylo dokončeno mytím rukou a čištěním zubů. Ručníky a kuchyňské utěrky zde neexistují. Všechno se suší teplým vzduchem, začal jsem tedy přemýšlet, co musí ženy v domácnosti Iarganů vlastně dělat, zvláště když se mi zdálo, že je pět nebo šest žen v každém bytě. Obchody byly prováděny automaticky pomocí počítače, objednávka byla dána do počítače a zboží bylo dodáno o chvíli později v kontejneru.

"Nenecháváte už své ženy dělat domácí práce?"

Iargan se zasmál. "Řekli jsme, že už nemáme žádné třídní rozdíly, a to platí i pro ženy. Jsou si rovny ve všem stejným dílem."

"Ale když lidé pracují mimo domov, ženy jistě pracují také."

"To je pravda. Pokud muži pracují tři hodiny denně, ženy dělají totéž, nic víc a nic méně, jinak by hrozila diskriminace."

"Zvláštní. Takže ženy mohou dělat tři hodiny denně pouze domácí práce?"

"Tvoje myšlení se pomalu mění. Domácí práce - jinými slovy, nutné opravy, provádí všichni společně. Pokud je úlohou některých žen výchova a výuka dětí a další sociální práce, pak i ony mají stejné právo pracovat mimo domov, jako muži."

"A co ty ženy, které nemají žádné děti?"

"Všichni Iargané mají stejnou povinnost vůči dětem ve skupině, ve které žijí. Výchova dítěte na psychicky stabilního a rozvinutého dospělého člověka, jakého vyspělá kultura potřebuje, je obtížný a složitý úkol. Škola pěstuje znalosti za pomoci záření, ale dospělí musí pomáhat dětem, aby transformovaly tyto znalosti do praxe. Domácí prostředí hraje důležitou roli při vývoji těchto náležitostí. Rasa, která se snaží vyrovnávat podmínky, musí věnovat nejvyšší možnou pozornost zvyšování mentální úrovně lidí, protože zvyšování průměrné minimální odměny za práci, musí být v rovnováze s touto úrovní. Hodnoty a rozdíly v příjmech mezi lidmi lze překonat pouze tím, že budou na stejně vysoké mentální úrovni."

"Takže ty ženy se cítí spokojeny s úkolem výuky dětí, protože jsou schopny plnit ji na různých úrovních. Ony si vyberou, co dělat."

"Každý, kdo plní svůj úkol se zájmem a vynalézavostí, se cítí šťastný. Co víc by se dalo očekávat od života, než být úspěšný v lásce a moci to učit děti."

"Tato láska, má co do činění se sexem?"

"Sexuální vztah mezi mužem a ženou hraje nepostradatelnou, nicméně nedůležitou roli v našem chápání slova láska. Ta je zaměřena spíše na kreativní individuální vyjádření a to je věc, kterou musíme začít učit děti tak mladé, jak je to možné.

"Nechápu to."

"To je logické, protože jsme teprve začali s naším vysvětlením pojmu svoboda. Začněme od počátku. Svoboda je absence donucení a protože nucení je forma diskriminace, vyplývá z toho, že svoboda je absence diskriminace a další krok - svoboda logicky existuje na základě spravedlnosti a efektivního rozvoje inteligentní rasy a je řízena dvěma přísnými přírodními zákony, které jsou ve skutečnosti zákony kosmického výběru. Ony formulují požadavky na vstup do vyšší oblasti evoluce, kterou je kosmická integrace."

"A stojí to za to?"

"Jistě, je to volba mezi věčným životem a věčnou smrtí."

"Ach, vidím zde náboženský aspekt. Ten obřad u stolu měl něco společného s vaším náboženstvím?"

"Naše chápání náboženství, které jsme dosud vyvinuli, je nesrovnatelné s vaším. Jakého jste náboženství?"

"Já jsem katolík."

"Jak podivné, křesťan! Jsme obeznámeni s učením Krista a Biblí. Poté, co jsi jedl, musíš nám vysvětlit, jak někdo s takovým majetkem jako ty, si může vážně říkat křesťan. Zaujalo nás to.

Na druhé straně, to zjednodušuje vysvětlení dvou kosmických výběrových zákonů. První zákon potvrzuje Kristovo odsouzení sociální diskriminace. Vysoká úroveň technického rozvoje likviduje každou diskriminaci a nátlak, pod hrozbou chaosu a případného sebezničení. Země demonstruje spravedlnost tohoto zákona přesvědčivým způsobem. Sociální chaos již existuje a hrozba se začíná projevovat. V současné době pouze jaderné velmoci mají zbraně k dispozici, ale menší nacionalistické skupiny brzy budou ve stejné poloze. Situace se stává nebezpečnější každým rokem. Během krátké doby objevíte možnosti smrtícího záření a pak hrstka lidí bude moci vyrobit zbraň, která bude schopna zničit celé lidstvo. Kam to všechno povede? Jak dlouho může civilizace pokračovat tam, kde věda nezná své povinnosti?"

„Druhý - zákon výběru nutí správně chápat mezilidské vztahy. Představuje křesťanskou lásku, jako podmínku pro kosmickou integraci. Pouze nesobecké chování, které obnoví původní účinnost přirozeného řádu věcí, může dát inteligentní rase jistotu přežití do doby, kdy je dosaženo kosmické integrace."

"To slovo "nesobecké" zní tak divně...."

"Sobecké chování mas, kde si každý vezme všechno, co je v jeho silách, zabraňuje práci pro společné dobro, například vybudovat čistou planetu, kde rovnováha v přírodě může být udržována po neomezenou dobu. To také omezuje využívání přírodních zdrojů, pro dobro budoucích generací, protože sobecký člověk se nemůže vzdát něčeho pro někoho jiného. Největší problém spočívá v právu na degeneraci rasy, které se nepodaří obnovit účinnost přirozeného výběru, jak tomu bylo v pravěku, taková rasa pak zaniká."

"Jak ospravedlnit neomezenou svobodu s výběrovou reprodukcí, která drasticky omezuje výběr partnerů?"

"Odpověď je, že to může být odůvodněno pouze obětavostí. Volba partnera je určena pocitem zodpovědnosti."

"Aha, díky umělému oplodnění."

"Kde jsi vzal ten nápad? To nebrání degeneraci, ale urychluje ji!"

„Nemáme obavy z vytváření biologického základu, jakým je člověk. Tělo se všemi svými sobeckými požadavky je pouhá skořápka. Jsme pouze tvůrci intelektu - duše, která je schopna nesobeckého myšlení. Jak můžete vychovávat děti pro svobodu a štěstí? Svoboda je absence nátlakového vlivu na chování jednotlivce. Svoboda nemůže být dosažena se zbraní v ruce. Tu lze dosáhnout pouze tím, že rodiče dají pozor duševní formování svého dítěte a pak tím, že mu dají správné pojetí dobra a zla. To je obtížný a složitý úkol, který je možný pouze s přirozenou rodičovskou láskou a v různých jiných skupinách.

Nikdy byste neměli mít jakékoli pochybnosti o tom, kdo je otec nebo matka dítěte. Důležité je, mít děti, ale ne přinášet je. Z tohoto důvodu je pro nás umělé oplodnění nepřijatelné. Nesobeckost je požadavek na volbu nesmrtelnosti rasy, ale je to také požadavek na život a na vyspělý duševní vývoj, než můžete dosáhnout štěstí. Štěstí je být v souladu se sebou samým a se svým okolím. To je dáno do značné míry tím, že dosažení úspěchu si vyžaduje samostatně stanovit cíle, jinými slovy, je to nemilosrdné hodnocení sebe sama. To, jak jedinec usiluje o dosažení cíle, který si sám samostatně vybral, to je kreativita člověka.“

"Kreativita, jak jsem si myslel, se neustále zabývá změnami okolností v současném životě nebo v tom dalším. Je kreativita, která stimuluje člověka dělat ještě více nebo ještě se zlepšit. Existují dva druhy tvořivosti, materiální a nemateriální. První z nich je individuální snaha o zlepšení vlastní životní úroveň. Děje se tak především v oblasti sexu, majetku a moci a je to příčinou všeho utrpení na naší planetě. Individualita se projevuje v egocentrismu, chamtivosti a hrabivosti, při stálé snaze po dosažení materiálního cíle, míra spokojenosti je největší, když je dosaženo cíle. Spokojenost se projevuje relativně a má krátké trvání, je to pouze snaha o srovnání s tím, co mají jiní. Tak to pokračuje k dalšímu cíli, obvykle je to vyšší příjem nebo vyšší místo a hledání pokračuje, protože spokojenost spočívá pouze v hledání.

Ale pak přijde doba, kdy v hledání nelze pokračovat z důvodu nemoci nebo stárání a život pokračuje v nespokojenosti se sebou samým. Jednotlivec nepochopil, že hmotné zisky nikdy nemohou přinést trvalé uspokojení a štěstí.

Na druhé straně, je to nepodstatné, neboť tvořivost a vaše křesťanská láska - to je trvalé štěstí. Je to neustálé usilování o zlepšení životní úrovně druhých, které se projevuje vstřícností, pochopením, lítostí, tolerancí a úctou, krátce jako celkový koncept nesobecké lásky."

"Připadá mi to jako jakýsi sterilní idealismus."

"Snaž se pochopit, že to tak není. Myslíš si, že sociální stabilita vytváří neomezenou prosperitu a kompletní zabezpečení?"

"Ano, mohu ta tak brát."

"Můžeš také přijmout, že člověk bez kreativity nikdy nemůže být šťastný?"

"Ano, chápu to."

"Jaký cíl může mít lidská tvořivost, když materiální motivy zmizí? Co může materialista dělat ve vašem světě, než se nudit k smrti. Co opravdu vlastní člověk, který má vše, kromě lásky? Odpověď zní: nic!"

Všechno, co předchozí generace udělaly pro vytvoření stabilního světa s vysokou úrovní vědeckého a technického rozvoje a neomezené prosperity je k ničemu, když člověk nemá lásku, která mu může dát štěstí.

Každý nesobecký čin, každé sebeobětování, zvyšuje pocit osobní hodnoty a spokojenosti člověka, který dosáhl vysokého stupně obětavosti a projevuje trvalé osobní hodnoty jako významnou část své osobnosti. Moudrost může být ovlivněna nezdary nebo stárnutím. Člověk se stane nezranitelný v jeho pocitu osobní hodnoty, je-li v souladu se sebou samým, to je štěstí!

Neexistuje žádná alternativa, Stef. Přírodní zákony výběru jsou neúprosné. Jen rasa s vysokou úrovní obětavosti a jak to nazýváme, bez významné struktury, může přežít."

"To všechno platí i pro nás? Nedovedu si představit, tento svět obývaný lidmi, kteří se navzájem milují."

"Čím déle budeme hovořit, tím více se budeš domnívat, že nejsi křesťanem ve smyslu Kristova učení - láska, je pro tebe cizí, nikdy jsi zřejmě neslyšel o snahy k nesobeckosti, které existují v buddhistickém náboženství. Tam není žádný výběr. Pouze tehdy, když je člověk bez materiálních vlivů, může uspět při výchově dětí, kteří se svým nezištným duševním postojem, mohou být skutečně svobodní a šťastní. Musíte se učit vzájemně se milovat a stýkat se s ostatními. Musíte se naučit být velmi expresivní se svými pocity. To činí velké nároky na vaši výmluvnost, abyste mohli dát své pocity do slov. To je charakteristické pro čestnost, spontánnost, nadšení, vstřícnost a především pro schopnost povyšovat své milostné vztahy z fyzického prostředí na vysokou duchovních úroveň. Hledáme dobrodružství v množství a hloubce našich lidských kontaktů. Viděl jsi to vše na obrazovce před tebou. Iarga je planeta, kde lidé milují jeden druhého, kde lidé jsou rádi, že si navzájem pomáhají a když zjistí, že je někde zle, že mohou vzít tu osobu v té době do svého náručí."

"Jakmile naše děti dosáhnou věku pohlavní dospělosti, rodiče zajistí pro dítě podstoupení psychologických a lékařských testů. Pokud jimi projdou, jsou pak prohlášeny za právně svobodné a získají hlasovací právo a sexuální svobodu. Navštívili jsme velkou oslavnou hostinu, kde rodiče se radují s dětmi při tom, že právě byly posouzeny, jako hodné pravé svobody."

„Dobrý bože, copak rodiče dovolí, aby šli všechny s někým do postele?"

"Tvoje překvapení je pochopitelné, protože neznáš základní znaky naší rasy. Naše touha reprodukovat se, je mnohem menší, než u vás, částečně proto, že nemáme zkušenosti se stejným potěšením v sexu jako vy. Nepoužíváme jej jako způsob předávání energie, ale jako vyjádření intimity a lásky. Vývoj životního cyklu na Iarze je jiný a musíme přesně řídit populační růst. Země by neměla usilovat o populační explozi, neboť rasa bude završena ještě před tím, než bude mít šanci zničit sama sebe. Sex u nás hraje úplně jinou roli, nelze to srovnávat."

"Měli bychom dodat, že postoj našich žen se také značně liší od vašeho. Mají odlišné potřeby, které způsobují zásadní rozdíl. Pozemské ženy mají v budoucnu těžký úkol, což je důvodem, proč nyní poslušně slouží mužům. To jím však dává právo, v budoucnu převzít otěže vedení společnosti, aniž byste porušili zásadu rovnosti."

Iarganští muži a ženy jsou si rovni, ale mají různé mandáty. Ženy mají dominantní postavení, protože musí zajistit duševní vývoj dětí, nejsou to sexuální objekty. Předmět pohlaví, který je na Zemi považován za zakázané ovoce, a proto se považuje za nezdravé počínání, nemá u nás na všechny negativní vliv. Vztahy mezi muži a ženami, které jsou založeny pouze na sexu, považujeme za ponižující. Naše ženy by raději zemřely na místě, než by měly být použity pro tento druh tělesné zábavy. Kladou vysoké požadavky jejich partnery, požadují jejich zájem, jejich citlivost a většinou jejich respekt k nim, jako osobě pro její intelektuální úroveň. Vše je zaměřeno na tvůrčí vyjádření a sexuální akt zde hraje velmi malou roli."

V mnoha vztazích, sex zcela chybí, aniž by jeho neexistence, měla vliv na spokojenost v životě. Poté, co jste se opravdu naučili žít, je těžké pochopit, že Země ho může mít jako důvod pro život."

"My se často tomu sami divíme, ale myslím si, že začínám chápat, co by mělo být důvodem, proč tomu tak je."

Lekce pokračovala, ale obávám se, že mě ve větší míře nezasáhla. Byl jsem příliš zaneprázdňen svými vlastními myšlenkami. Vysvětlovat jejich koncepci manželství a osobních vztahů, založenou na separaci pohlaví a takové propagaci, takže moje mysl byla plná otázek a pochybností. Všechno to bylo velmi zajímavé, ale co to se mnou udělá? Bylo milé, že oni mají lepší život, než máme my, ale pak to nebyli lidé, nežili v našem světě a pokud ano, určitě by byli stejní jako my. Pokud jsem se ptal, proč a jak, tak moje mysl se točila v kruzích. V okamžiku, kdy se snažili, aby mi bylo jasné, že sexuální svoboda není na Zemi dovolena, protože není podmíněna láskou, jsem to vzdal.

Jaký je smysl této konfrontace s jejich způsobem života? Jejich způsob života není pro nás možný, i kdybychom chtěli žít jako oni. Země nikdy nemůže být jako Iarga. Naše společnost mi připadá jako kuriozita, které nemá pro nás vůbec jiné praktické využití.

"Máš pravdu. Země se nikdy nestane Iargou. Země je na rozdíl od nás na Iarze, se svou tenkou atmosférou planety jiného charakteru, a to platí i pro její obyvatele. Máme různé evoluční cykly než vy, ale cíl ve vývoji všech inteligentních ras ve vesmíru je jeden a ten samý, i když jsou cesty různé, cíl je prakticky stejný. Účelem této konfrontace bylo vytvoření názoru, ne vzhled do naší techniky nebo naší sociální struktury, i když by to mohlo být pro tebe užitečné, ale byl to pohled do naší mentality.

KAPITOLA 4 - Iarganská společnost

Měl bych se pokusit shrnout několik mých závěrů. Iargané a lidé se zdají být zcela odlišné bytosti, ale ve skutečnosti jediným skutečným rozdílem jsou jejich těla, která jsou přizpůsobena k životu na jejich domovské planetě. Další rozdíly jsou způsobeny různou výchovou a životním prostředím, ale intelektuálně a citově jsme zhruba stejní. Pokud by se Iargan narodil na Zemi, stal by se normálním člověkem a pokud měl být člověk narozen na Iarze, stal by se normálním Iarganem. Takže, pokud je to pravda, jak se podílejí tyto naprosté rozdíly v mentalitě?

Sociální společnost, která odstraňuje všechny formy diskriminace a agrese by vyžadovala obrovské změny v lidské mentalitě, jinak by došlo ke zneužití naší chamtivosti a lenosti. Vyžaduje to rasu s vysokým stupněm obětavosti.

"Mám tomu rozumět tak, že tajemství Iargy spočívá v dokonalé metodě výchovy dětí?"

"Ne, je to kvůli jejím planetárním podmínkám. Iarga má jiný cyklus evoluce než Země. Vzhledem k tomu, máme možnost neustále zlepšovat naši mentalitu po mnoho generací. Tajemství Iargy je, že jsme vázáni zákonem příčiny a následku a jsou proto předmětem selekce při reinkarnaci. Tento zákon pozbyl na Zemi platnost již dávno. Na Zemi plevel vyrůstá s kukuřicí až do žní, a pak teprve probíhá výběr. Proto lidstvo nemůže zlepšit svoji mentalitu. Jste stále trápeni démonickým prvkem lidského dualismu a není úniku. Iarga, na druhé straně, plevel stále odstraňuje a tak neutralizuje tento démonický prvek. Přirozeně, dětská výchova hraje velkou roli v duševní postoji, ale to není důvodem zlepšení. Váš předpoklad, že člověk narozený na Iarze vyroste jako běžný Iargan je nesprávný. Za prvé se nezúčastnil reinkarnačního cyklu Iargy a co víc, jeho tělo se sem nehodí, vzhledem k planetárním podmínkám a navíc, člověk je tvrdohlavý a neposlušný.

Neposlouchá žádného Boha, žádná přikázání a své svědomí, dokonce předstírá, že ho nemá. On ví všechno lépe. Doufám, že nikdy nebudeme muset přijmout jednu z těchto bytostí do našeho systému, byla by to hrozná chyba, nepočítaje škodu, kterou by udělal svému okolí. Velká dávka

nesobeckosti může existovat pouze v prostředí, které je chráněno před zlem. Vidíš, že to není tak jednoduché, jak si myslíš."

"Velký Bože, kam jsem se to dostal? Víceméně náhodou, jsem zdá se položil relevantní otázku, a v odpovědi jsem slyšel výrazy, které jsou pro mě bezvýznamné. Co mám dělat s výrazy, jako je reinkarnační výběr, evoluční cyklus a démonický dualismus?"

"Chceš-li na to odpovědět budeme muset vysvětlovat celý plán stvoření, je to ono, co chceš?"

"Jistě!"

"Výborně, ale budeme muset změnit povahu našeho vysvětlení. Nebude to trvat dlouho, a stane se něco výjimečného - izolace Země bude přerušena. Výměna informací mezi inteligentními rasami která nastane, je vázána přísnými pravidly a podmínkami. První pravidlo je, že této výměně musí předcházet výběrové řízení, ve kterém budou vyměněna pověření. Vedle fyzické konfrontace to vyžaduje demonstrativní popis planety, její typ, vývoj a historii ras. Za normálních okolností se to odehrává v průběhu výměnných návštěv, což znamená schopnost letů do vesmíru, ale ve vašem případě bude muset následovat jiný postup, budete moci pouze navštívit Iargu za pomoc speciálního paměťového systému, který jsme vytvořili. Obrázky, které jsme ti uložili do paměti, jsou skutečné a nikoli z filmu. Ovládáme sílu myšlenky nad hmotou, jak také během krátké doby uvidíš."

Než budeme moci začít s vysvětlením plánu stvoření, musíme dokončit identifikaci. Musíš vědět, kdo jsme, odkud pocházíme a jaké jsou naše záměry. My už známe, tyto údaje o lidstvu, protože máme přístup ke zdrojům lidského poznání, nebo chceš-li to jinak, k duchu člověka, kde jsou všechny lidské myšlenky a zážitky zaznamenány, známe také tvoje myšlenky."

"Teď jsem si uvědomil, že tento proces identifikace začal již na začátku. Nemůžu najít žádné jiné vysvětlení pro tento váš podrobný popis. Víte, jak rozhovor dopadne, než jsme ho začali?"

"Ano, čas a hmota jsou výtvořiny prostoru, a proto jsou složeny z čistých protikladů, které opouštějí původní neporušené nekonečno. Proto ve skutečnosti neexistují. Nadčasové vědomí, nás sem poslalo, vědělo, kdo bude zde a co bude udělat s informacemi. Každý detail každého lidského života je nám předem znám."

"Takže toto setkání nebyla náhoda?"

"Zcela jistě. Cíl stvoření by byl nemožný, pokud by neexistovala náhoda. Náhoda je prostě to, co se děje a proto je zdarma. Skutečnost, že nadčasové vědomí v nemateriální existenci ví předem výsledek náhody, nic nemění na skutečnosti, že pro nás to je a bude i nadále náhoda, i když zhruba víme, co se bude dít. Tvoje svoboda zůstane nenarušena, pokud se rozhodneš odejít, nikdo se tě nepokusí zastavit. Pokud se rozhodneš, že ne, použij informace, které budeš dostávat, naprosto volně, nikdo tě nebude k ničemu nutit."

"Já si vyhrazuji své připomínky. Můžeme pokračovat?"

"Protože jsme nyní obdrželi tvůj svobodně poskytnutý souhlas, můžeme zesílit další přenos informací. Vyvoláme u tebe spánek, a když se probudíš, budeš si moci vzpomenout na velmi dlouhou přednášku, ve které jsme shromáždili velké množství informací."

Nejpodivnější na tom je, že jsem si vůbec nepamatoval usínání nebo probouzení. Kdyby mi o tom řekli, tak bych si toho nevšiml, ale nezjistil jsem nic, kromě toho, že se něco stalo s časem. Všechny informace, které si vzpomínám zcela jasně, by se za normálních okolností shromáždili za několik týdnů. Později jsem si uvědomil, že výuka musela být dokončena asi za jeden a půl hodiny. Jednalo se o neformální demonstraci jejich možností manipulace s lidskou myslí, jejich převahu "mysli nad hmotou", která bude vysvětlena ve druhé části této knihy. Potvrzuje to moje první pocity během konfrontace, kdy cítíte strach, když víte, že jste bezmocní, i tyto ocelové

stěny vás nemohou uchránit před inteligentní nátlakovou skupinou. Nějaký druh primitivního instinktu mě varoval. Zajímalo by mě, jestli má účast na tomto setkání byla stejně dobrovolná, jak bych tomu měl věřit. Duševní nátlak, který byl na mě zacílen, a to zejména ve druhé části rozhovoru, mi dal jisté pochybnosti. Nyní, po mnoha letech, jsou pochybnosti pryč.

Otázka mé svobody při konfrontaci už není tak důležitá, otázkou nyní je, jestli jsem svobodný ve využívání informací a odpověď na tuto otázku je, že ano. Žádná osoba ani situace nevyvíjí nějaký tlak k ovlivnění mých rozhodnutí, zda chci publikovat tyto informace. Po dokončení těchto úvah, budu pokračovat ve skutečném účelu této knihy a co se týče informací, které mi byly vypáleny do paměti. Během této doby, budu ignorovat diskusi a soustředím se více na efektivitu sdělení. Předmětem bude další rozvoj Iarganské rasy a zejména zrození superkultury. Jejich definice slova civilizace či kultura, nemá nic společného s úrovní vědeckého a technologického rozvoje, ale je to způsob, jakým se stát stará o handicapované nebo slabší bytosti.

(To je přesně tak, jak říká dánský, jasnovidec a editor Martinus (1890 -1981), který říká: „Civilizační fáze vývoje může být měřena tím, jak se společnost stará o ty slabé a neduživé jedince ve společnosti – komentář R. O.).

Slovo superkultura definuje situaci, která vzniká, když prostřednictvím individuálního úsilí, struktura společnosti jaká vznikla, ruší jakoukoli diskriminaci každého jednotlivce. Je nanejvýš důležité nezapomenout, že tato situace je možná pouze díky tomu, že na Iarze existuje reinkarnační výběr, který vymytí z kořenů adepty zla. Jedná se tedy o prostředí, které je chráněno před vlivem zrozených d'áblů. To je také pro nás důležité, protože jednoho dne také budeme rozvíjet superkulturu. Tato pozemsky upravená verze se bude vyvíjet v průběhu blížícího se království míru a spravedlnosti po "vzkříšení" výběrových možností.

Věci, které jsou zde popsány, v souvislosti s identifikačním postupem jsou pouze samotný vývoj, příčiny v pozadí mohou být řešeny pouze ve druhé části knihy. Popis tohoto vývoje dokonale zapadá do předchozích vysvětlení. Univerzální ekonomický systém se projevuje v praxi jako efektivní výrobní systém zboží a služeb, postaven před význam odvětví bydlení, výživy a dopravy. Výsledek se poté dělí na jednoduchou kontrolu individuálních potřeb nebo spotřeby.

Cílem tohoto systému je zbavit jedince co nejvíce zbytečné, všední práce. Jakmile výroba dosáhne bodu nadprodukce, pracovní den je zkrácen, což umožňuje mít více času pro kreativní činnosti. Důležitost, kterou má kreativita si zaslouží vysvětlení. Smysl její existence je trojí.

- 1) Vytvoření individuální identity. K tomu dochází více či méně automaticky, když člověk žije a pracuje.
- 2) Vytvoření nesmrtelnosti za použití vlastního talentu. Ovlivňují to všechny další činnosti, kterými se snaží dosáhnout samostatně zvolené kreativní cíle. Člověk ví že přetrvá v jeho díle, v jeho kreativitě.
- 3) Volba jejich druhé identity, která je vyvrcholením každodenní volby mezi sobeckou a nesobeckou kreativitou. Toto určuje, zda se tato osoba bude podílet na vytvoření zbožného nebo bezbožného vědomí. Toto přesvědčení je příčinou jejich bezbřehé honby za kreativitou v nejširším slova smyslu. První podmínka je splněna automaticky tak, že se stane druhou nejdůležitější. Hledání obětavosti přijde později.

To má za následek dominantní zájem o osvobození individuální kreativity. S touto myšlenkou vytvořili vysoce efektivní a téměř zcela automatizovaný výrobní systém. Dále se snažili snížit spotřebu zboží a služeb tím, že uplatnili sebekázeň, aby dosáhli snížení výroby nebo možnost

zvýšení počtu obyvatel. Nakonec dospěli k situaci, v níž všichni bez výjimky, museli pracovat jen jeden den v týdnu, v přímém výrobním procesu. Dobrovolné omezení spotřeby a rovnost běžného pracovního výkonu, vedla automaticky k vyrovnání příjmů. Lidé se vzdali práva konzumovat nadbytek a snížili své potřeby.

Pak přichází velký okamžik ve vývoji Iarganů, kontrola spotřeby je zrušena! Všechno zboží a služby jsou volně k dispozici všem, po dosažení určitého věku. Sebekázeň jednotlivců byla završena, je dostatek všeho zboží a chamtivost byla překonána. Iargané se na to dívají, jako na začátek superkultury. Pro každého je volný přístup k veškeré prosperitě, pro jednotlivce je nemožné, srovnávat se s ostatními. To je sociální stát bez diskriminace, který se stará o vás od kolébky až do hrobu, jenže my, na rozdíl od nich, postrádáme tuto volbu, jakou nikdy nemůžeme vytvořit na Zemi.

(Nikdy ?? - Martinus poznamenává, že to bude trvat dlouho - nejméně 500 let, než dosáhneme této úrovně na Zemi – komentář R.O.)

Jaká škoda, že lidské bytosti se nechovají s tak vřelou obětavostí, bylo by to úžasné. Štěstím a spokojeností se rozumí, že byl dosažen společně s ostatními cíl naší kreativity, na tak dlouho, jak posiluje pocit sebeúcty. To může fungovat pouze tehdy, pokud nebude existovat žádný z typů lidí, kteří chtějí vždy všechnu slávu pro sebe, a tak si činí velké nároky na vedoucí pozici v jakémkoli kreativním projektu. To je samozřejmě jen součástí jejich boje za odstranění duchovního nebo nehmotného nedostatku. Je nemožné popsat tento komplexní systém péče o sebe prostě proto, že je to tak daleko od toho, co považujeme za možné. Myslím, že to může být nemožné pro mnoho lidí a abych si mohl představit takovou situaci, tak se pouze omezím na popis některých konečných výsledků. Superkulturu poznáte podle její nespoutané tvůrčí síly. Je až neuvěřitelné, co specializovaná skupina může dosáhnout v krátké době, když nemá čas, aby se věnovala zbytečné kontrole nebo dozoru. Je to oslava dne vědy, techniky a umění.

Laboratoře a observatoře jsou budovány k objevům tajemství vesmíru. Jejich průmysl staví obrovské kosmické lodě, které fungují na principu volné energie, staví ponorky pro zkoumání oceánů, jejich znalosti neznají hranic. Vytvářejí silný vztah ke kráse, která se projevuje u mnoha artefaktů. Centrální zahrady ve svých domech mění na kompletní umělecké výstavy, které přitahují stálý tok návštěvníků. Jejich návrhy ukazují svou příbuznost zvláště s tvůrcem vesmíru. Polovina abstraktních uměleckých forem představuje detailně krásná díla. Je to druh náboženského umění.

Jsou stále zaměstnáni a prokazují aktivitu, která ohromuje pozemského pozorovatele. To může být také rychlostí, s jakou následuje jeden objev za druhým, vypadá to, že to nemá žádnou souvislost s tím, že jsou velmi inteligentní, ale je to proto, že mají schopnost naladit se na kosmické vibrace a znalosti starověkých tvůrců.

Říkají tomu schopnost konečného rozjímání, stavu mysli, který mohou dosáhnout jako skupina. Je pro nás nemožné dosáhnout tohoto stadia mysli po nějakou dobu, vývojový cyklus Iarganů je uzavřený okruh, ve kterém je vnější zásah vyloučen. Sami se podporují, protože poslouchají Boží zákony, jsou si vědomi své závislosti na plánu všemohoucího.

Získávají znalosti učení se jednoho od druhých, to je důvodem, proč rasa s otevřeným cyklem reinkarnace pomáhá rasám s uzavřeným cyklem evoluce. Z tohoto krátkého popisu by mělo být zřejmé, že následující popis konečné kontemplanace je pouze součástí procesu identifikace, je velmi podstatný, ale pro nás jen čistě se zvědavosti, alespoň pro tuto chvíli. Je to jen jeden ze sladkých plodů velmi vysoké úrovně nesobeckosti.

Byl jsem svědkem bizarní události na zahradě jednoho z domů. Jakási skupina Iarganů seděla nebo ležela na mechu v nějakém amfiteátru, o průměru asi 30 metrů. V tomto amfiteátru měli všichni výhled na jakési abstraktní sochy, uspořádané v jeho středu. V centru byla řada šachet, na kterých bylo namontováno asi deset ramen, s kruhovými objekty. Muž a žena, co byli zřejmě umělci, se zabývali připojováním barevných koulí na konce paprsků. Vedle nich oslovil jeden muž shromáždění. S vykulenýma očima, jsem se díval na toto barevné shromáždění, který bylo zapojeno do pozoruhodného druhu dotykového obřadu. Vlevo, vpravo i ve středu, dle mého názoru, všichni leželi nebo seděli v důvěrných pózách, dívali se a poslouchali. To se konalo v ranném období jejich superkultury.

Používali jednoduchý způsob výuky jejich vyzrálější mládeže, rozvíjeli své pravomoci při závěrečném rozjímání a tihle byli připraveni na dnešní večer, na den speciálních činností a mentálního tréninku. Řečník ve středu skupiny soustředil své myšlenky na objekty pomocí otázek, jejichž účelem bylo, aby všichni přítomní měli pocit, že dostanou odpověď v okamžiku extatického vyvrcholení. Školení v rozjímání je zaměřeno na rozvoj silného kolektivního myšlení, umět ovládat předměty, prostřednictvím společného zaměření na viděný objekt. V tomto případě to byl druh elektronického působení, které muselo být synchronizováno se silou jejich myšlenek. Řečník ukončil své otázky a udělal gesto směrem ke skupině hudebníků, sedících u různých dlouhých i krátkých nástrojů. Hudebníci dali všech 10 prstů na klapky nástroje a začali je tisknout dovnitř a ven v určitém rytmu a zároveň je přesunovali zleva doprava a zase zpátky. Každá sada pěti klapek se mohla pohybovat nezávisle, jako jakási pohyblivá klávesnice klavíru. Shromáždění reagovalo okamžitě, posadili se se zkříženýma nohama, s rukama na ramenou a kolenou osoby vedle nich. Sedm žen oblečených do průhledných modrých závoje vstalo z první řady a vytvořily kruh kolem centrálního objektu. Umělci, kteří zdobili centrální objekt, se usadili u jiné části nástrojů, které také měly klapky, umístěné na discích, které se mohly naklánět, stejně jako otáčet.

Pak zhasla světla a všichni seděli potmě. Pomalu, ale jistě jsem si zvykal, že vídám podivné situace, ale tohle bylo vyvrcholení série Iarganských představení. Objekt se začal pohybovat. Otáčel se kolem svislé osy a jednotlivá ramena systému se všechna otáčela na své vlastní ose, zatímco se ve stejnou chvíli naklápěla. Koule na koncích paprsků začaly jiskřit, jakoby zářily. Pak jiskry začaly přeskakovat mezi koly, dokud se celý dva metry vysoký objekt nezměnil na turbulentní ohnivou kouli. Intenzita světla se zvýšila a původní modrobílá barva se změnila na fantastické barevné kompozice vroucích vln světla, na jednotlivých místech v oranžové, červené, žluté, zelené, modré a bílé.

V místech, kde se skvrny stejné barvy navzájem dotýkaly, se objevily oslepující záblesky. Konečný dojem lze nejlépe popsat jako oslepující, vroucí ohnivou kouli, která osvětlovala okolí intenzivními záblesky různobarevného světla. Sedm zahalených žen tančilo trhavými pohyby v rytmu hudby, elegantní a rafinované, dokonale koordinovaný tanec, že to mohu nazvat jako ohromující. Jejich průsvitné závoje a jakoby skleněná kůže absorbovala blikání do té míry, že se zdálo, že samy vyzařují stále se měnící záblesky světla. Hrdá koncentrace, se kterou prováděly jejich tanec, z nich vytvořila jakoby nadpřirozené bytosti, povýšené vysoko nad hmotou.

Shromáždění sledovalo tento ohnivý tanec v hlubokém soustředění, mírně se pohupující do rytmu hudby. Vířící a blikající koule začaly mít pravidelnější vzor, náhle se světla zformovala do barevných pásů a blikání přestalo. V té chvíli proběhl přes shromáždění šok, zdálo se mi, že zvýšení jejich koncentrace změnilo ohnivou kouli. Hudba ustala a tanečníci stáli jako sochy.

Umrtvující ticho. Najednou záblesky světla začaly znovu, ale tentokrát v barevných pásech a v kontrolovaném vzoru pohybu. To byl vrcholný okamžik, kdy se projevila neviditelná moc myšlenek.

Jejich kolektivní síla myšlenek byla použita na dva provozovatele elektronického ohně, provádějící rychlé a bezchybné úkony, které byly potřebné k synchronizaci barev, něco, co nemohli udělat sami. Jakmile byla synchronizace provedena, oba operátoři sundali ruce z ovládacích prvků a nutná kontrola byla prováděna čistě myšlenkovou silou skupiny. To pokračovalo po dobu několika minut. Dojem, jaký to vše na mě udělalo, byl téměř destruktivní. Byl jsem v takovém zmatku, že jsem málem nad sebou ztratil kontrolu a pokoušely se o mě mdloby. Teprve později jsem si uvědomil, proč jsem reagoval tímto způsobem. Byl jsem reálným svědkem dění. Nebyl to pohled na všechno, co mě tak vzrušilo, ale přímá zkušenost s jejich silou vůle. Jejich myšlenky museli ovládat elektronický oheň a museli přenášet mimořádně silné impulsy, které sloužily pouze k tomu, aby mne zmátly!

Je dobře, že my ještě nemáme tyto schopnosti, mnoho věcí by bylo pro nás těžší. Na druhou stranu mi to objasnilo, jak mohou lidé léčit silou myšlení, to je síla, kterou má každý ve svém těle. Princip konečné kontemplanace je složitější na pochopení. Říkají, že tvůrčí síla člověka není jeho vlastní, ale je to něco, co mu je na nějaký čas propůjčeno. Je odrazem stále tvůrčí síly pole, kterou jsem nazval všeobecná tvořivost. To je síla tvůrce, který je jako takový všemohoucí.

Nyní je k dispozici jako neosobní složka vědomí, kterou inteligentní rasy mohou používat. Při jejím použití se stává osobní složkou vědomí, podle které jsou tvořeny osobnosti, které mají možnost mysli ovládat hmotu. Ten, kdo dosáhl této úrovně, je schopen tvůrčí mysli ovládat hmotu i bez pomoci skupiny, a pak má schopnost konečného vlivu. Kontemplativní vyvrcholení popisují jako pocit, jako by se otevírala lebka a myšlenky letěly do neomezeného prostoru. Může to být také popsáno, jako když mysl vstupuje do přítomnosti v oslepujícím světle skutečnosti, ochráněna vřelostí. Fyzický pocit je popisován jako okamžik extatického štěstí. Žádná slova nemohou plně popsat pocit, přicházející tváří v tvář se zdrojem veškerého vědění a moudrosti, bytost se pak blíží stavu všeobecného poznání a moudrosti, po několika opakováních kontemplativních kontaktů.

Tohle je ve skutečnosti začátkem vesmírného integračního procesu, který se objeví v novém, pozitivním vědomí. Chce-li toho člověk dosáhnout, musí si to svobodně a neodvolatelně vybrat a osvobodit se z jeho démonické složky vědomí. Jinými slovy, musí si zvolit výběr, jaký jsme dosud neudělali, a proto je to mimo náš dosah. Důvodem pro toto předběžné vysvětlení (které opravdu patří do druhé části této knihy), je poskytnout čtenáři určitou představu o tom, jak Iargané získali znalosti k vytváření plánu, o kterém poučovali ostatní. To může také sloužit pro podporu porozumění Iarganského cyklu evoluce, jako součást procesu identifikace. Jako finále rozjímání to váže rasu miliard bytostí, které se od nás liší jen málo, do homogenní skupiny, která zná jen jeden cíl - dokonalost jejich společnosti, se vzájemnou láskou tak, aby celá rasa, včetně těch méně zdatných, byla schopna se podílet na procesu všeobecné tvůrčí integrace.

Tato touha po absolutních hodnotách vytváří vzájemné pouto, natolik dominantní, že kolektivní vědomí nahrazuje vědomí jednotlivce. V této poslední fázi superkultury, rasa Iarganů dosáhla tak vysoký stupeň lásky, poznání, moudrosti a takové úrovně dokonalosti, že je pro nás nemožné si to představit. Ještě méně si lze představit, že i my jednoho dne dosáhneme stejné úrovně. Pro zbytek identifikace, vás odkazuji na druhou část knihy, protože je nemožné ji oddělit od vysvětlení plánu stvoření. Skutečným důvodem jejich návštěvy bylo, jak již bylo řečeno, poskytnutí informací, popisujících budoucnost Země a důvody vnějšího vlivu, které naruší

autoritu a suverenitu lidstva. Tato informace byla zařazena do druhé části této knihy, a tím se ztratila posloupnost původního rozhovoru. Další dvě kapitoly jednoznačně patří k úvodu a přispívají k identifikaci, a proto patří podle mých pocitů do první části knihy,. Rozhodl jsem se znovu použít dialogové formy, protože to bylo v souladu se skutečností. Ve skutečnosti to bylo ale rozloučení, které se konalo, když jsem se probudil ze svého "transu".

KAPITOLA 5 - Iarganská kosmická loď

"Nyní dodržíme náš slib, který jsme udělali na začátku tohoto setkání a ukážeme ti naši kosmickou loď."

Na obrazovce se ukázal nový obraz v prostoru s tisíci hvězd, v nekonečných černých hlubinách vesmíru. Ve středu byly zavěšeny čtyři svítící kulaté disky, rozmístěné v pravidelných intervalech přesné linii. O chvíli později se tyto objekty pomalu otočily a já byl schopen je vidět v bočním pohledu. Cítil jsem ze mně vyvěrající divoký triumf.

"Tohle jsou skutečné, reálné létající talíře!" V bočním pohledu měly zaoblený profil dokonalého disku, s hranami ostrými jako nůž. Bylo na nich shora i zdola patrné mnoho soustředných kruhů, ale okna nebo jiná znamení, že živé bytosti jsou na palubě nebylo nikde vidět. Pouze na vnější straně lodi bylo vidět malou vyčnívající oválnou kopuli, která oslnivě odrážela sluneční světlo. Lodi byly vzájemně propojeny kabelem a kromě toho, jsem neviděl žádné další podrobnosti.

"Jak velké jsou ty věci?"

"Můžeš to sám posoudit. Navigační kopule na poslední lodi je vyvýšená a poletíš přes ni."

"To znamená, ten malý zářící hřeben?"

"Jistě."

Byl jsem šokován. Na téhle plošině bych si mohl postavit vilu! Ale..

„Nyní mi dovozte, abych odhadl velikost lodi na téměř 1000 stop v průměru!"

„Máš náš obdiv za tvůj přesný odhad."

Byl jsem bez dechu. Supertanker by se mohl obrátit na jednom z nich!

"Takové monstrum jistě není zde pod vodou?"

"Ne, je tam jen výsadeková jednotka, je to kompletní kosmická loď mnohem menších rozměrů, která se může oddělit od mateřské lodi, působit nezávisle v prostoru a přistávat na planetách."

"Proč jsou lodě tak velké?"

"Ony nejsou tak velké. Rádi bychom postavili větší, ale z bezpečnostních důvodů, každý vysadek sestává z pěti lodí. Nemůžeš zde vidět tu poslední, protože film byl natočen z této lodi během spojovacího manévru blízko Iargy. Lodě jsou navzájem spojeny pomocí trubice obsahující výtah, proto jsme schopni se navzájem navštěvovat."

"Proč mají podobu disku?"

"Disk je konečná základní podoba lodí. Hlavním důvodem je kulatý tvar pohonné jednotky, centrální oběžné kolo. Pro tvoji představu o tom, je zde film."

Objevila se obrovská, kulatá, tovární hala, alespoň 1200 stop v průměru, se samonosnou konstrukcí střechy. Jedna z těchto lodí byla ve výstavbě. Komplikovaná, hvězdovitě uspořádaná žebra konstrukce, v níž bylo možné vidět obrysy obrovského disku. Stovky Iarganů v oranžově zbarvených kombinézách pracovali v nespočetných podlažích mezi jeřáby a dalším vybavením. V blízkosti vnějšího okraje disku byly dvě kulaté roury, každá asi dvacet stop v průměru a asi dvanáct stop nad sebou od sebe vzdálené. Mimo tohoto dvojího systému tam byly mnohem větší

roury s trojúhelníkovým průřezem, zaoblené na rozích. Ty byly spojeny s dalšími dvěma tangenciálními rourami. Tento kruhový systém vytvářel centrální kolo. "Snažím se pochopit, jak sada trubek může pohánět loď, lze jen stěží očekávat, že můžu pochopit, proč musí být kruhová."

„Hmotově kinetický pohon bude pro tebe nepochopitelný. V obou kulatých rourách se hmota točí jistou relativistickou rychlostí. Směr v každé rouře je opačný, jeden vlevo a jeden vpravo."

"Ach, vidím něco jako cyklotron?"

"Řekněme, že jakýsi synchrotron. Princip pohonu rakety znáš. Horké plyny, nebo jiná hmota je vypuzována nejvyšší možnou rychlostí. Vesmírné kosmické lodi ve skutečnosti dělají to samé. Hmota je vypuzována rychlostí světla, ale ne do vesmíru, přechází do antihmotového pole, kde prostě zmizí a vrátí se zpět, jako nehmotná energie v kosmickém budícím poli. Podívej se na tento kruhový systém shora a představ si s pomocí středového bodu, čtverec ve směru letu. Pak máš dva diametrálně odlišné body na místech, kde proudí hmota ve směru letu a ve zpětném směru, nastavené jako vesmírný laser, který stále umožňuje nejrychleji se pohybujícím částicím uniknout. Můžeš pak mít stejný účinek jako u rakety, talíř vypustí hmotu rychlostí světla, za pomoci dvou kruhových trysek, tyto dva lasery slouží k pohybu, tato hnací síla může být použita v jakémkoliv směru, ve vodorovné rovině."

"Chápu to pouze zdaleka, ale musíte potřebovat spoustu paliva, aby hmota byla neustále vypuzována."

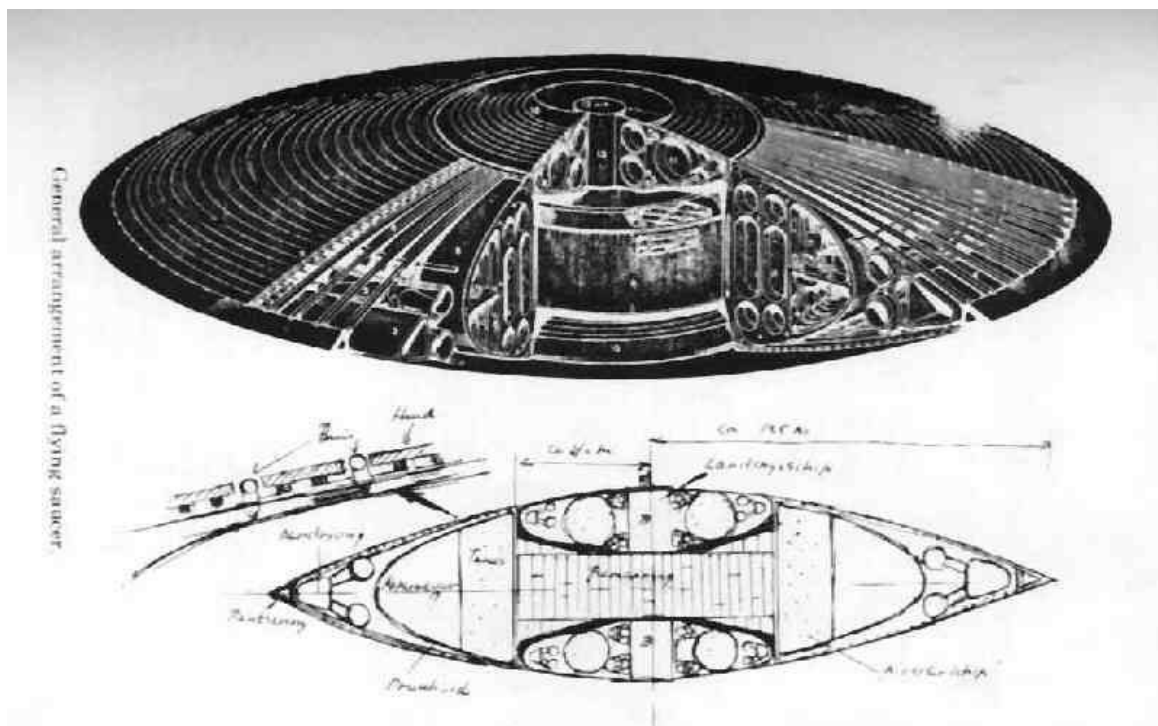
"To je tajemství vesmírné lodi. Bez ohledu na to, že je hmota ztracena při pohonném procesu, máme náhradu za to, co zmizelo při pohonu, je zde totiž nehmotná energie kosmického základního pole, která se mění na hmotu ve složitém elektrickém zařízení uvnitř lodi. Tímto principem můžeme vytvořit novou hmotu ve zlomku vteřiny, která je opět zavedena a urychlena, proces se opakuje jako nekonečný cyklus. Během letu se užívá pohybová energie záření, což znamená, že se mění na reaktivní sílu, ale hmota vytvořená z energie ji nahradí."

"Teď jsem se v tom ztratil. Můžete skutečně vytvořit reakční sílu v uzavřeném okruhu! Jak je to možné? Vždycky jsem si myslel, že zákon akce a reakce platí."

"Tento zákon je skutečně platný. Ale s cílem překonat zákony musíte překonat přírodní zákony nebo jinými slovy, vesmírná loď mění zákony."

"Nebojíte se, že s touto informací můžeme postavit kosmickou loď?"

"Ne, základní podmínkou pro stavbu je zařízení na transformaci hmoty a energie, popírat přírodní zákony vyžaduje tak vysokou úroveň pokročilé atomistiky, že nebudete moci dosáhnout toho přebytku energie z vnějšího prostoru, který může vytvořit částice hmoty, je to extrémně nebezpečný jev. Takovou nepředstavitelnou koncentrací energie lze ovládat pouze gravitačním polem, o němž i ty základní znalosti na Zemi chybí. Takové rotační kolo vyzařuje sílu, která i na dlouhé vzdálenosti může způsobit určité přemísťování elektronů a kovové konstrukce se rozpadají. Nemáš ponětí o technice, která se používá při budování kosmické lodě."

Text pro obrázek:

Pohled v řezu na vesmírný disk. Diskovitý tvar mateřské lodi, která je přibližně 250 m v průměru, je kompromisem mezi maximální plochou pro chlazení, minimální čelní plochou a maximálním objemem. Jedná se o univerzální řešení pro cestování do vesmíru kosmickou rychlostí. Zdroj energie, rotační kolo (dva protilehlé cyklotrony s vnějším kruhem pro ovládání beztlákového stavu). V USA není známo, proč vyžaduje talíř kruhový tvar. Nebezpečí srážky s kosmickým prachem při relativistické vysoké rychlosti vyžaduje co nejmenší čelní plochu. Dva menší modulární disky jsou ve skutečnosti přistávací jednotky, mateřská loď zůstává stále ve vesmíru. Elektro-magnetická pole, vysoká teplota a ionizace okolního vzduchu způsobuje, že je pro nás nemožné vidět tato plavidla s jasnými detaily. Rasa, která může financovat takové stroje je v principu mírumilovná, potřebuje globální spolupráci, než je to možné uskutečnit.

"Slunce, vzhledem k rotaci jejich kritické hmoty, jsou přírodní kosmické lodě, které pod vlivem bombardování částicemi od jejich sousedů, procházejí prostorem s volnými kosmickými vektorovými silami. Prostřednictvím těchto sil zachovávají své vzdálenosti od ostatních hvězd a způsobují moment otáčení a expanzi galaxií. Rotační kolo, je proto kopií síly slunce, může vyvinout sílu jen v horizontální rovině jako jedinou možnost, proto není nutné řídit směr. Je však nutné umístit menší disky vedle hlavního centrálního kola, po obou stranách, takže při přistání jednotek, může být vytvořen točivý moment s cílem řídit loď. Když je kruhový systém oplášťován, přirozeně se projeví ve tvaru disku."

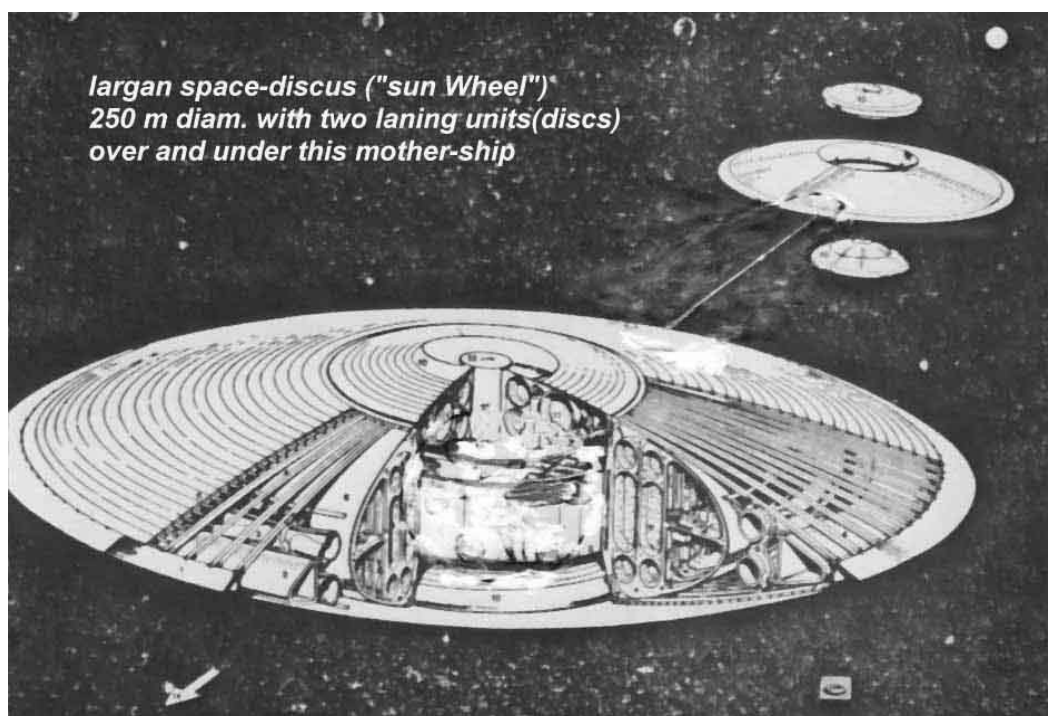
"Proto musí být tak účinný, protože prostor je jistě prázdný?"

"Přejeme si, aby to byla pravda! U kosmických lodí, které létají relativistickými rychlostmi, prostor není dost prázdný, není to jednoduché, ale pancéřování je také nutné. Viděl jsi naše lodě a

je jasné, že pancíř není zbytečný luxus. Nemají okna, jsou obrněny proti střelám, jejichž energie se srazí s diskem.

(Poznámka: jiné vesmírné rasy, např. Plejáďané z planety Erra, dle Semjase, zdá se, že vyvinuly systém s magnetickým ochranným krytem, který zřejmě slouží ke stejnému účelu, jak je zde popsáno. Zdá se, že tyto bytosti - Iargané necestují interdimenzionálními přeskoky v hyperprostoru, jako popisují Plejáďané. A proto jejich vesmírné cesty trvají, jak se zdá, po velmi dlouhou dobu, jak bude uvedeno dále v textu. V dřívějších dobách Plejáďané - naši předkové ze systému Lyra, také měli tyto "první generace kosmických plavidel", pak výlety trvaly velmi, velmi dlouhou dobu – Poznámka R. O.)

"Když nás náš radar varuje před prachem a meteority, uděláme úhybný manévr, který jsi právě viděl. To pak představuje menší nebezpečí. Nicméně, každá částice prachu udělá popáleniny na kovovém plášti. Z tohoto důvodu se vždy podílí na cestě celá skupina, která se skládá z pěti lodí a vedoucí loď je vždy bez posádky, protože ta podléhá největšímu riziku. Všechny lodě jsou propojeny kabelem, protože v relativistických rychlostech je rádiové spojení v prostoru nemožné.

Další výhodou diskové formy je velká přirozená odolnost proti teplotním výkyvům a velká chladicí plocha. Lodě jsou velmi horké i za normálních provozních podmínek a jejich vnější plášť funguje jako chladič při řízení energetických procesů na palubě. Nakonec, diskový tvar je ideální pro vytvoření silného magnetického pole, které chrání cestující před nebezpečným zářením ve vesmíru. Doufáme, že tvoje otázka je zodpovězena."

"Ano, v pořádku, děkuji. Vy ale nemáte nějaké obranné zbraně, které byste mohli použít v případě, že by nějaká hmota byla v trase kosmické lodi?"

"Antihmotové záření, Stef, je obrana proti větším částicím, které se jen zřídka vyskytují v prostoru. Použití tohoto záření klade nároky na obrovské množství energie, a je ovlivněno

přísnými omezeními, aby se zabránilo narušení přírodní rovnováhy. Tím je odůvodněno jeho použití, pouze nejsou-li možné žádné jiné metody. Tato zbraň nemůže nahradit pancéřování našich lodí."

"Chápu. Jaký je život jako na palubě ve stavu beztlíže? Zdá se mi, že to nemůže být velmi příjemné."

"Ve stavu beztlíže by to opravdu bylo nejen nepříjemné, ale dokonce nemožné. Inteligentní bytost nemůže žít bez gravitace během nekonečné cesty mezi hvězdami. Řešili jsme tento problém s neustálým používáním centrálního kola, které vytváří konstantní zrychlení nebo zpomalení stejné jako je gravitace na naší planetě. Nechceme podrobit naše lidi abnormálním gravitačním silám, zrychlení našich lodí je vždy konstantní, takže můžeme žít na palubě přesně tak, jako v našich domovech. Cesta začíná dlouhou dobou akcelerace, dokud nedosáhneme maximální rychlosti, při které je řízení možné. Pak střídavě zpomalujeme a urychlujeme. Poslední část cesty je dlouhou dobou zpomalování. Gravitace je vždy normální, protože kontinuálně řídíme rychlost pomocí velkého, centrálního kola. Malé výsadekové disky nejsou používány pro běžný pohon."

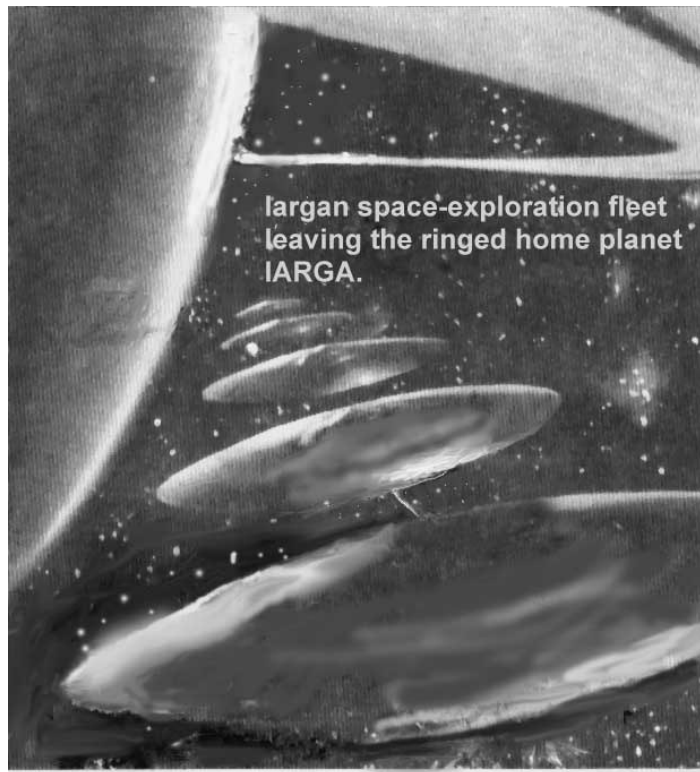
(Srovnej - jiné kosmické rasy, např. Plejáďané z planety Erra - vyvinuly systém, který vytváří umělé gravitační pole, kde všechny atomy (lidí na palubě) jsou ovlivněny stejnými gravitačními silami jako loď. Pozn. R.O.)

Obrazovka opět ukázala, pohled na čtyři lodě v řadě, spojené kabelem.

"Vidíš tuto sestavu našich lodí krátce poté, co opustily naši planetu. Zrychlení bylo ve směru světla, a lodě letěly doleva. Levá loď je proto nad pravou, navigační kopule je pod ní."

"Tak stojíte svisle v prostoru, který je na obrázku horizontálně. Vidím vás pak na vaší straně."

"Přesně tak."

Díval jsem se do navigační kopule a najednou jsem pochopil: "Vidím tuto navigační kopuli obvykle svisle, což vysvětluje, proč jsou všechny přístroje na podlaze. Kovové mřížky jsou vlastně podlahy pro přístroje a směřují ke středu, kde je výtah, spojující různá patra."

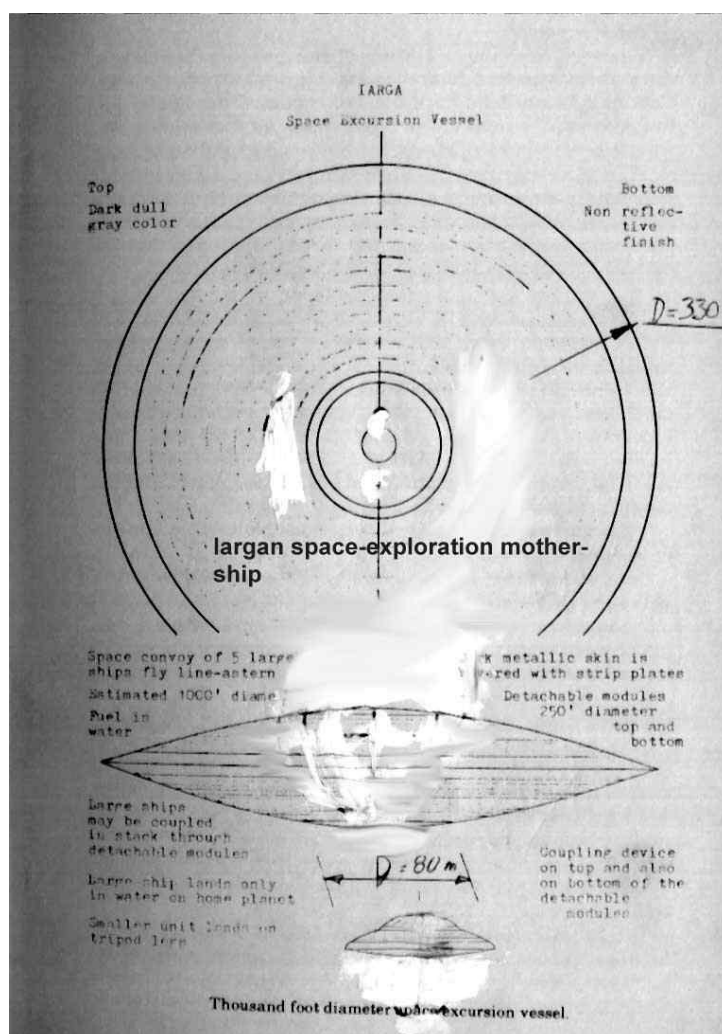
"Nestěžujeme si na tvoje pozorovací schopnosti."

"Je kontrola takového stroje tak složitá, že všechny tyto přístroje jsou nutné?"

Text proobrázek UFO: Skupina Iarganských průzkumných lodí opouští domovskou planetu na mezihvězdnou cestu. Skupina se často skládá z pěti lodí tisíc stop v průměru, poháněných "paprskovými koly." Podívejte se na lineární formaci spojenou kabely. Jeden ze dvou 250 stop velkých oddělitelných přístávacích modulů můžete vidět ve středu každé z větších expedičních lodí. Malba Jima Nicholse.

"Ovládání lodi nevyžaduje všechny tyto přístroje. Jsou k jiným účelům. Pro vysvětlení musíme začít od začátku. Přistávací jednotka je součástí obrovské mateřské lodi. Může se uvolnit a pracovat samostatně v prostoru a přistávat na planetách. V normálním stavu jsou tyto přistávací jednotky nedílnou součástí mateřské lodi. Je nutné si uvědomit, že centrální disk na vstupní jednotce je jedním ze dvou pólů mateřské lodi. Ukážeme ti vstupní jednotku v akci a pak to lépe pochopíš."

Pohled se změnil. Přímo přede mnou byl obrovský disk. Viděl jsem pouze horní část, podřabanou popáleninami a roztavenou kamennou hmotou. Pak pomalu z tohoto netvora, vyrostl malý černý sloup, který jsem určil jako černou rouru přibližně pět stop v průměru. Pak se objevil zářící okraj navigační kopule. Bezprostředně poté, se malý disk oddělil ze středu kosmické lodi, jako by byl násilně tlačен pryč. Modul zrychlil a zmizel jako smítko světla na pozadí hvězd. Byl to disk mnohem menších rozměrů. Jeho horní plocha uzavírala dokonale mateřskou loď, ale spodek byl kulatější a měl kónický okraj. Také na spodní straně bylo další zesílení v podobě ploché kopule. Mateřská loď zůstala s hlubokou mísou ve středu, v níž byla průzkumná jednotka uchycena.

"Je přistávací jednotka takhle velká, jak tento disk?"

"Ano."

"Dobré nebe, pak ten stroj musí být alespoň 250 stop v průměru."

"To je skoro přesné."

"Nemyslitelné!"

"Přesně tak. Technické vybavení, jaké obsahuje naše kosmická loď je mimo chápání pozemšťanů. Tato navigační kopule je nervové centrum lodi. Představ si, že se podílí na navigaci a komunikaci, k tomu je potřeba množství přístrojů, datových záznamů a počítačů. Každá řídicí jednotka může provádět veškeré kontrolní funkce celé skupiny lodí, včetně kontroly klimatu, produkce potravin, zábavy a studijního programu pro děti. Zajišťuje vše potřebné, je toho mnoho, ale můžeme tě ujistit, že počet přístrojů je omezen na minimum."

"Co jste to říkal? Studijní programy pro děti? Máte děti na palubě?"

"Ano, nejsme jen expedice. Žijeme na palubě s našimi manželkami a dětmi, někdy i dvacet let nebo více. Vesmír je náš domov. Pro lidi, kteří hledají v rozjímání největší štěstí, je to vřelý intimní kontakt a duševní obohacení životními zkušenostmi, tak bychom si neměli nechat ujít cokoli. Mohl bys nás porovnat s vašimi mnichy. Chceme žít a zemřít mezi hvězdami."

"Ano, musíte být trochu jako mniši, když vedete život v takové ocelové skříni."

"Nemáš představu o komfortu na palubě našich lodí, ale necháme to tak."

"Jak dlouho dokážete udržet paprskové kolo neustále v pohybu?"

"Po dlouhou dobu, dokonce až na dvacet let, pak musíme natankovat."

"Takže je třeba zajistit, abyste se vrátili v té době na svou vlastní planetu?"

"Ne, naše palivo je voda. Kyslík se používá pro nás a vodík je naším zdrojem energie. Mnoho solárních systémů má mokré planety, a ty jsou obvykle cílem naší cesty, takže najít vodu není žádný problém. Naše přistávací jednotky jsou vybavené pro nasávání a dopravu vody. Jsou schopny zůstat pod vodou, stejně jako vaše ponorky."

"Tak si jen vezmou vodu na palubu?"

"Je to tak."

"A co jíte při všech těch letech?"

"To je jeden z hlavních problémů těch, kteří se zabývají výstavbou kosmických lodí. Naše technika je jen polovina problému. Druhá polovina je udělat komfortní prostředí na palubě se systémem recyklace na 100%. Je těžké udržet inteligentní bytosti naživu ve stísněných prostorových podmínkách."

"Nemůžeme ti dát žádné další informace o naší kosmické lodi, už toho bylo víc než dost a my jsme dospěli na konec našeho rozhovoru. Chceš-li se ještě zeptat na něco zvláštního, je to tvoje poslední šance."

"Jistě mě neopustíte, aniž byste mi dali pokyny, jak mám publikovat tento rozhovor?"

"Neočekávej, že ti dáme nějaký návod, máš možnost udělat to, jak budeš chtít, naše práce je hotova. Znalosti ti byly dány a i v případě, že se rozhodneš nedělat nic, také to bylo vneseno do kolektivního vědomí lidstva, kde jsou všechny znalosti. Miliony účastníků poslouchali s vámi a znají to stejně dobře jako ty."

"Nechápu to sice, ale na jedné straně mám dojem, že tyto informace mají velký význam pro lidstvo na konci vývoje a na druhé straně jste mi řekli, že je mohu svobodně publikovat nebo také ne, nemohu přeci dělat to nebo ono."

"První zákon meziplanetárních kontaktů je, že svobodná vůle kosmické rasy nesmí být nikdy porušena. Čisté znalosti neporušují svobodu, pokud máme co do činění s rasou, která dosud nezná svoji volbu, proto jsme tady."

„Začněme s prvním zjištěním: znalost neporušuje svobodu, to znamená, že je povoleno získávat znalosti a nic víc, nikdy jsme nevykonávali na tebe jakýkoli druh nátlaku, abys něco udělal s těmi znalostmi...To je důvod pro to, že ti říkáme, že poznání je zasazeno do kolektivního vědomí lidí, dříve či později musí vyjít na povrch. Nemáš vůbec žádné závazky, informace jsou zdarma.

Druhá poznámka působí větší problémy. Znalosti mohou ovlivnit svobodnou volbu neznalé rasy, jak jsme již vysvětlili. A jistě, pokud jsou tyto znalosti prezentovány nějakou autoritou nebo myšlenkami jiných, mohou být nesporné. To je důvod, proč se nikdy nesmíš snažit dokázat naši existenci a důkaz existence Boha může být použit pouze tehdy, když selhaly všechny ostatní snahy ke zveřejnění."

"Můžete si být jisti, že bych byl nerad, kdybych nesměl zveřejnit toto poznání. Domnívám se, že byste mi mohli ještě dát nějakou radu, když jsem připraven ji zveřejnit?"

"Pokud je zřejmé, že sis to vybral ze své vlastní svobodné vůle, budeme připraveni poskytnout ti několik tipů. První věc, kterou musíš udělat, je řídit vydání publikace, aby se zabránilo hysterii a fanatismu. Můžete to dokončit pouze tak, že uvedeš tajemný zdroj svých informací. Víme, že jsi udělal fotky naší kopule a musíš je zničit. Blok kovu, který jsme ti nabídli na začátku našeho rozhovoru, už také nedostaneš. Pokud však se ti podaří najít nějaký důkaz naší existence, věci se ti vymknou z rukou a budeš zničen hysterií lidstva. Napiš svou knihu v jasném science-fiction stylu a buď si jistý, že ji pak nelze použít jako nezvratnou logiku. Musíš nechat lidi ochotné věřit nebo ne, jak se sami rozhodnou. Pokud by se tě někdo zeptal, jestli se to doopravdy stalo, musíš to popřít a říkat, že to je čirá fantazie.

„Lidé, pro něž je tato kniha určená řeknou: Nezajímá mě, jestli se to opravdu stalo nebo nestalo, pro mě to je pravda. To změnilo můj pohled a nyní žiji uvědomněle. Vím, že to má význam pro život."

"Poctivost je pro vás nebezpečná i bez meziplanetárních kontaktů. Proto se nesmí zveřejnit všechny informace v jednom záběru, ale krok za krokem a měřit výsledky. Nikdy se nesnaž, aby ti uvěřili. Tvoji povinností je pouze zveřejnit tyto informace a nic víc. Nechť knihy vedou svůj vlastní život a vyhni se jejich propagaci, pak se budou předávat z ruky do ruky a dostanou se k lidem, pro něž jsou určeny. Ujisti se, že jsou zveřejněny v dostatečném počtu jazyků a používej výnosy z knih k tomuto účelu. Přesvědč se, že jsou k dispozici v poslední době, když se lidé začnou na to ptát. Nikdy se nepokoušej přesvědčit lidi o pravdě v knize, pokud nejsou na to zralí, nebo nejsou-li schopni to pochopit. Nikdy nevyvíjej tlak na své okolí, pak budou lidé vytvářet jen paniku a hysterii. Zůstaň skromný. Odpovídej na otázky jen od lidí, kteří z velké části knihu pochopili a přijali. Nikdy neříkej nic v rozporu s pochopením Krista, jako se objevuje v Bibli. Jeho autorita je neotřesitelná v celém vesmíru. Je to jediný způsob, jediná pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze něho."

(Znamená to: jeho způsobem života překonáte všechno, co pocítíte jako nespravedlnost vůči vám).

"Náš rozhovor je u konce. Je pozdě a musíš se dostat do přístavu ještě před setměním. Budeme se loučit. Jsi připraven odejít?"

Pocit zoufalství přicházel ke mně, smíšený s podivným pohnutím. Oni mě opustí a nechají mě na pokoji! Bylo ještě velmi mnoho dalších otázek, na co jsem se chtěl ptát, a kdo mi pomůže, když budou pryč? Pomalu jsem vstal a přešel k oknu, abych těch osm vesmírných cestovatelů mohl vidět ještě jednou, na krátký okamžik.

"Ano, musíme se rozloučit. Budeš nám také strašně chybět. Je toho mnohem víc, na co ses mohl zeptat a objasnit, ale to, co ti nejvíc chybí, je tvůj zájem a náklonnost k nám. Příjemný pocit, který budeš nazývat nesobeckost, nikdy nebudeš schopen vysvětlit, co tento kontakt s tebou udělal. V krátké době bude z tebe jiný člověk, s širším horizontem a hlubším vhledem. Člověk s úkolem, za který jsi obdržel provizi a který musí být proveden.

"Přijímám tu výzvu. Pozdravuji lidi na Iarze a ostatních planetách a děkuji jim za jejich účast v této cestě, učiním vše možné. Řekni jim, že tento muž jim závidí jejich dokonalý svět, kde inteligentní lidé mohou být opravdu šťastní. Řekni jim, že jsem pochopil i otázky, které ještě nebyly zodpovězeny. A teď je to můj obtížný úkol, děkuji vám všem za... "

"Stop, Stef. Nemusíš nám děkovat. Naše uspokojení je v tom, že jsi přijal výzvu, díky jsou zbytečné, ale je tu ještě jeden velký problém. Víš, jak jsme se báli, že se budeš snažit dokázat naši existenci a to by znamenalo, že jsme zašli příliš daleko. Můžeš se zbavit velké zátěže tím, že slíbíš zničit film a vzdáš se jakéhokoli pokusu shromáždit o nás důkazy."

Usmál jsem se, trochu lítostivě.

"Nakonec jsem pochopil a potvrzuji etiku meziplanetárních kontaktů. Ujišťuji vás, na mou čest, že zničím můj film a zdržím se snahy, získat nějaký druh dokladů."

Nezaujatý postoj osmi se náhle změnil. Zvedli se a postavili v půlkruhu kolem okna. Poprvé jsem viděl nějaké emocionální reakce na jejich tvářích.

„Sňal jsi velkou zátěž z našich myslí. Věříme ve tvoji upřímnost a ty jsi tedy udělal vše možné, abychom ti mohli zanechat všechny nerušené vzpomínky ve tvém vědomí. Teprve nyní se cítíme oprávněni to udělat. Zapojení Země do kosmické integrace je úspěch. Těžké břemeno bylo zrušeno.

"Společně na tebe, pochop, že je naší povinností, abychom se přesvědčili, že jsi zničil film, a žádáme tě, abys tak učinil ještě před odchodem na palubu své lodi a na dohled od černé tyče. Poté uvolníme tvoji loď a budeš moci odejít.

"Sbohem, Stef a přejeme ti odvalu a víru. Nechť inspirace Ducha pravdy tě doprovází na tvé cestě. Sbohem."

Nad mou hlavou se otevřel poklop. Osm tvorů z uctivě pozvednutou jednou rukou proti čelu mě zdravilo. Vrátil jsem jim pozdrav stejným způsobem.

"Sbohem, tisíce díky."

O chvíli později, Miriam a děti s očima dokořán pozorovaly se zamyšleným výrazem muže, který stál po kolena ve vodě a otevřel fotoaparát. Pak vytáhl film a hodil ho do vody. Mávl rukou směrem k černé tyči, jako poslední pozdrav a vylezl na palubu. Bylo krásné večerní bezvětří a všichni jsme stáli na palubě, čekali a přemýšleli, co se bude dít. Naposledy jsme slyšeli dunivý hluk jak se navigační kopule zasouvala, ale tentokrát složitě utvořená černá plocha zůstala rozšířená. Krátce poté, neznatelný pohyb prošel diskem, když astronauté propustili loďku, která se opět vznášela ve svém živlu. Začali jsme být unášeni přílivem a mohli jsme slyšet kotevní řetěz škrábat po povrchu lodi, až se dostal na okraj, pak kotva spadla a řetěz se prudce napjal.

Když se řetěz uvolnil, slyšel jsem, že pohonný systém lodi začíná pracovat a černá tyč se dala ve vodě do pohybu, směrem k moři. Stál jsem ji sledoval z přední paluby a byl překvapen, když jsem si všiml, jak pomalu jeli, nemohlo to být více než šest nebo sedm uzlů. Najednou mi došlo, se snad neodváží jet rychleji s obrovským diskem v této vodě, která byla plná písečných mělčin a zároveň mě napadlo, že bych mohl snad za nimi na chvíli jet a mohl být dokonce schopen vidět něco z jejich vzletu. Běžel jsem na zád, rychle nastartoval motor a rozjel se na plný výkon, přes

protesty Miriam, která nemohla vidět kouzlo tohoto nového dobrodružství. Za půl hodiny jsme opustili pobřeží vnitrozemí Walcheren a Schouwen za námi a byli na otevřeném moři.

Slunce v krásné rudé záři zapadalo a tma nad vodou se pomalu zvětšovala. Byla to zvláštní cesta. Úplná samota, široká rozloha vody a hlavně přítomnost podivného stroje, působily na nás všechny, proti čemu má tvrdohlavost nic nezmohla. Jakmile jsem je ztratil z dohledu bezprostředně vlevo od lodi, zastavil jsem motor a nechal loď plout setrvačností. Pak jsme si dali šálek kávy. V tomto úplném tichu jsme seděli na palubě a napjatě poslouchali. Když jsem se rozhodl to vzdát a vrátit se do přístavu, slyšeli jsme řinčivý zvuk pohonu v dálce. Vyskočil jsem, dal dalekohled před oči a začal horečně prohlížet hladinu. Miriam to uviděla první.

"Tam Stef, světlo!"

Díky dalekohledu jsem viděl obrovský disk, který se houpavým pohybem zvedal z vody. Světélkoval duhovou svatozáří, která se šířila po celém viditelném povrchu lodi. V blízkosti vody, to bylo žluto-oranžové, dále až žluto-zelené, nahoře modré a díky tomuto světelnému efektu, jsem byl schopen vidět disk zcela jasně, bez ohledu na vzdálenost. Najednou se hluk a intenzita světla zvýšily. O pár vteřin později stroj zmizel v obrovském oblaku páry. Krátce nato se ukázal, již nad mraky, obrovský zářící disk, který vzlétal ve strmém úhlu, ve tvaru spirály s naší lodí jako jejím středem. Ten pohled byl mnohem působivější, než na filmech, které jsem viděl v lodi. Ve skutečnosti byl disk vidět jen velmi málo, protože byl obklopen oranžovo-červeným mrakem, který bránil přímému pohledu. Kolem mraku viselo obrovské mlhavé halo, takže loď vypadala větší, než ve skutečnosti. Ohnivě světlo způsobilo poplašné volání od Miriam. Myslela si, že se něco stalo, ale byl jsem schopen ji uklidnit.

"Je to zcela normální. To je tepelná záře, když pohon lodi pracuje."

Stáli jsme bez dechu, při pohledu na toto nadpozemské, nepopsatelně působivé show, síly těchto bytostí, které, jako konečné gesto, létaly ve velkém kruhu kolem naší lodi a pak se rychle zmenšily na malé červené světélko, které se záhy ztratilo ve tmě, na večerní obloze. I přes můj triumfální pocit, že se mi podařilo vidět start, cítil jsem se podivně osamělý. Byl to ten druh pocitu, který přichází po rozloučení s dobrým a důvěryhodným přítelem. Miriam se zdálo, že něco z mých pocitů sdílí, protože přišla, postavila se vedle mě a položila ruku přes moji. Než stačila něco říct, opět jsme slyšeli kvílení pohonu a k našemu překvapení další disk na stejném místě vyletěl z vody. Byli jsme svědky stejného jiskření a mraku páry, tentokrát však loď neletěla ve spirále, ale šla rovnou nahoru jako raketa.

"Proboha," zašeptala Miriam, "další z těch monster. Kolik jich tam je? Prosím, už pojďme. Jestliže ještě jedna vyletí, budu křičet!"

Neodpověděl jsem. Stál jsem jako v transu a zíral na světelný bod, dokud nezmizel do noci. Několik minut jsme pořád stáli na houpající se palubě v naději nebo obavách, že snad třetí disk by mohl vzlétnout, ale nic víc se nestalo. Najednou Miriam vykřikla. "Tam Stef, tam se dívej!"

Vysoko na tmavé obloze, se objevila skvrna světla. První ze strojů vyletěl ze zemského stínu a letěl směrem k zapadajícímu slunci. Dalekohledem jsem viděl mlhavý objekt, který již neměl oranžovou záři a byl pouze obklopen mlhavým oparem. Krátce na to následoval druhý objekt. Náhle halo zmizelo, byli zřejmě mimo atmosféru a pokračovaly jako dva objekty doutníkového tvaru, které byly postupně pohlceny v nekonečnosti vesmíru. Miriam položila hlavu na mé rameno.

"Takže to skončilo?"

Povzdechl jsem si a položil jí ruku kolem ramen.

"Ne, má drahá. Pro ně ano" a ukázal jsem na místo, kde loď zmizely, "oni jsou hotovi, ale pro nás je to jen začátek!"

Poznámky vydavatele:

Přesné datum a čas tohoto prvního kontaktu jsou akce v podstatě známé, stejně jako ostatní důkazní podpora. Existují i další svědci a je důkazní materiál na podporu tohoto příběhu, ale v souladu s kontaktérovým slavnostním slibem, se nikdy nepokusil dokázat realitu příběhu nebo skutečnou existenci Iarganů, z velmi dobrého důvodu jsme se rozhodli to neodhalit.

Wendelle C.Stevens

┐ !! HYPERLINK

"[http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://galactic.no/rune/iarga2a.html&usg=ALkJrhjTRXy3VsywJZoAld](http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp%3A%2F%2Fwww.galactic.no%2Frune%2Fiarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http%3A%2F%2Fgalactic.no%2Frune%2Fiarga2a.html&usg=ALkJrhjTRXy3VsywJZoAld) ¶ [PART II ON PHILOSOFY link](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"[http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://galactic.no/rune/iarapdx1.html&usg=ALkJrhjXMghrFuvkRnICE](http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp%3A%2F%2Fwww.galactic.no%2Frune%2Fiarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http%3A%2F%2Fgalactic.no%2Frune%2Iarapdx1.html&usg=ALkJrhjXMghrFuvkRnICE) ¶ [apendix: understanding time](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://galactic.no/rune/iarga2e.html&usg=ALkJrhj3OPeY1k_SKdx1Fp ¶ [other cosmic races](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://www.galactic.to/rune/udxen.html&usg=ALkJrhixRzKp7tYu1iO ¶ [main contact-page](#)[⊥]

or !! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://galactic.no/rune/udxen.html&usg=ALkJrhhALd8Nu9AQjIiscEhG ¶ [here](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://www.theory-of-god.nl/book2ch1.html&usg=ALkJrhjp5nUsVxQF7 ¶ [another site for part2 of the IARGA book](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://www.youtube.com/watch%3Fv%3DysHIBT94YUQ%26feature%3Dchan ¶ [youtube video on how NATO found com. signals seemingly coming from the IARGA team](#)[⊥]

!! HYPERLINK

"http://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=cs&prev=/search%3Fq%3Dhttp://www.galactic.no/rune/iarga.html%26biw%3D1280%26bih%3D681&rurl=translate.google.cz&sl=en&u=http://www.resona.nl/Denaerde/unified.html&usg=ALkJrhi_QLES8e38 ¶ [The ultimate Theory Of Everything according to Stefan Denaerde](#)[⊥] "

┐